

നവീകരണ ഉത്തരവുകൾ

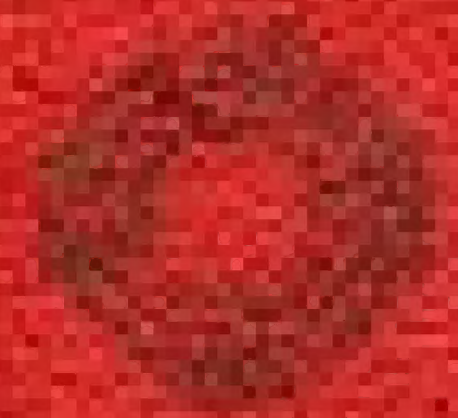
(ഒരു നിരൂപണം)

5

ഗവർണ്ണർ

80 പ്രകാശനമാനങ്ങൾ

മുദ്രിതം

PRINTED AT THE S. S. PRESS,

MADRAS.

1912

നവ്യാരം ഉള്ളുകൾ
(ഒരു നിരൂപണം)

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്
കുപ്പിക്കട്ട നാരായണമേനോൻ,
ഉപ്പുണിമുറ്റം.

PRINTED AT THE L. S. PRESS,

SRINAKULAM,

1932.

വിഷയവിവരം.

അദ്ധ്യായം	വിഷയം	പാഗ്
1	നമ്പ്യാന്തരം ഉദ്ദേശം	1
2	ചില സംശയങ്ങൾ	7
3	വരണകൾ	31
4	ആദ്യത്തുകയ്ക്ക് കൃതി	45
5	സ്ഥലകാലങ്ങൾ	50
6	വിദ്യാർത്ഥർ	62
7	നായന്മാർ	67
8	പട്ടന്മാർ	91
9	നമ്പൂതിരിമാർ	99
10	സൈനിക സമ്പ്രദായം	109
11	രാജ്യഭരണം	113
12	അധികാരികൾ	121
13	നാട്ടുസമ്പ്രദായങ്ങൾ	128
14	മരായ	142
15	ഭവചരിത്രം	149
16	രസങ്ങൾ	158
17	പഴയൊല്ലകളും സമയമായ വാക്യങ്ങളും	168
18	പലവക	181
19	അനന്തചരിത്രം	190
20	യുക്തിഭംഗം	196
21	പ്രേക്ഷകർ	210
22	മനസ്സമിതി	218

സമുദ്ദേശം.

ആനന്ദത്തിൽപ്പൊതിഞ്ഞവിട്ടറിവുപൊതുജന-
ങ്ങൾക്കു, പേരാണ് നമ്മുമാർ

ദാനം ചെയ്തുള്ള തുളുക്കഥകളെ വികസി
പ്പിക്കുമ്പ്പസ്സുകത്തെ

നാനം ത്തിമാഭൂമിനവര! സവിനയം ദൃശ്യകാ
വ്യാതതമപ്ര—

സ്ഥാനത്തിൽ താങ്ങലാകം തവതിരുചരണം
തന്നിലപ്പിച്ചിടുന്നേൻ!

മുഖവുര.

“അയ്യോ! കടഞ്ഞോരുമോരതിൽപ്പിന്നെയും
നെയ്യുകിട്ടിട്ടുണ്ടോ വീണ്ടും കടയ്ക്കുകിൽ,”

എന്നു പൂഞ്ഞാട്ടത്തു നമ്പൂതിരി ചോദിച്ചതുപോലെ സാ
ഹിത്യമർജ്ജിക്കുന്നതായ പല വിഭാഗത്തും തിരിച്ചും മറി
ച്ചും നിരൂപിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള തുള്ളൽ കൃതികളെക്കുറിച്ച്
ഇതുള്ളവൻ വല്ലതും പറയുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതു വലിയ
സാഹസമായിരിക്കാം. എങ്കിലും,

“പിതൃഷ്ടകദാമർദ്ദിച്ചെടുക്കയാൽ
പിതൃഷ്ടസാഗരം ത്രാശ്യാമാസ്തനീതോ?
ആശ്വാസമുപമാനുള്ള വസ്തുക്കളിൽ
നിത്യമുണ്ടാസ്തം നൂതനതപഃഭവം.”

എന്നു പ്രസ്തുത കവിതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എന്നെ ഈ
ഉദ്യമത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പുസ്തകത്തി
നു ‘നമ്പ്യാരും തുള്ളലുകളും’ എന്നു നാമധേയം നൽകിയ
തിൽ നിന്നുതന്നെ ആ മഹാകവിയുടെ അന്യകൃതികളെക്കു
റിച്ച് സാഹിത്യപരമായോ മറ്റോ കൂലങ്കഷമായ ഒരു നി
രൂപണം ചെയ്യാനല്ലാ എന്റെ ഇടം എന്നു പ്രത്യേകം
പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പുരാതനത്താൽ പുതുതോടിക്കാരുമായ ഭാഷാകവിക
ളിൽ കൈരളിയെ കളവാണിയാക്കി പണ്ഡിതന്മാർക്കും പാ
രന്മാർക്കും അവരവരുടെ മനസ്സമിതിക്കൊത്തവണ്ണം രസി
ക്കാവുന്ന വിധം കവിതകളെ നിർമ്മിച്ച കേരളീയ കവിക
ളിൽ ആരുമെന്നു നമ്പ്യാരെ അതിശയിക്കുന്നില്ല. സ
ഹൃദയഹൃദയാഹ്ളാദകമായ കൃതികളെ നിർമ്മിക്കുന്നവർ

‘കവി’ എന്ന ബഹുമാനപ്പേരിന് അർഹരാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഒരു യഥാർത്ഥ കവിക്ക് പ്രത്യേകം ചില വിഭാവനം വൈശിഷ്ട്യം വേണ്ടതാകുന്നു. ഒരു മഹാ കവിയുടെ കൃതിയിൽ സാന്നിധ്യമയമായ വാക്യങ്ങളും ചർമ്മക്കുറുപ്പുകളും അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതിന്നും പുറമെ, ആ കവിയുടെകാലത്തെ ജനങ്ങളുടെ ആത്മീയവും സാമൂഹികവുമായ ആചാരങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായവും രാഷ്ട്രീയനടപടികളും പിൻഗാമികൾക്ക് ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ ഒരു കാര്യത്തിൽ നമ്പ്യാരെ പോലെ മറ്റാരും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഈ മഹാകവിയുടെ തുളുവകൾക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വൈശിഷ്ട്യമാകുന്നു ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാനം. മഹാകവികളായ കാളിദാസരും ഷേക്സ്പിയറും ഇതുതന്നെയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. പക്ഷെ തുളുവകളിലെ സാമയായ ആ സംഗതി അപൂർവ്വം ചിലർ മാത്രമേ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതിനു കാരണം കവിയുടെ കൃതികളുടെ മനോഹരതയാകുന്നു. തുളുവകളുടെ ചിത്താകർഷകമായ രീതി മൂലം വായനക്കാർ അപാഠതചിത്തവൃത്തികളായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ട് അവയിൽ നിഗൂഢമായിക്കിടക്കുന്ന സാമയായ സംഗതികളുടെ സൂക്ഷ്മ ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ സാധാരണക്കാർ ശ്രമിക്കാറില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഓരോ വിവരണങ്ങളിൽ നിന്നു പ്രത്യേകം ധ്വനിക്കുന്ന ഓരോ സംഗതിയും നാം അറിയാതെ പോകുന്നത്.

നമ്പ്യാരുടെ തുളുവകളിലെ കഥാവസ്തുവെല്ലാം പുരാണസഭാവങ്ങളിലെ സംഗതികളാകുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ചു

രാണ കഥകൾ നടന്നിട്ടുള്ളതു കേരളത്തിൽ നിന്ന വളരെ ദൂരസ്ഥമായ അയോദ്ധ്യ, ഹയ്ലിനപുര, ഗുജറാ, ലങ്ക മുതലായ പരദേശങ്ങളിലാണെന്നു മാത്രമല്ല, മ്യൂസിയത്തിൽ പരം സംസ്കാരങ്ങൾക്കു മുമ്പാകെ. പുരാണ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വേഷം, ഭാഷ മുതലായവ കേരളീയരുടെ വേഷഭാഷാഭിരോധ സാമ്യമുള്ളവയല്ല. എന്നാൽ തുളുലകളിൽ ആ വക കഥാപാത്രങ്ങളെ കേരളീയരുടെ വേഷം കെട്ടിപ്പാണു നമ്പ്യാർ 'ചൊല്ലിയാടി'ച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സമ്പ്രദായം ശരിയല്ലെന്നു പലർക്കും പക്ഷമുണ്ട്. പക്ഷെ കവിയുടെ ഉദ്ദേശവും തുളുലകളുടെ സാമ്യവും ആലോചിക്കുമ്പോൾ സാരമായ ആ വ്യതിചലനം അത്യാവശ്യമായിരുന്നു എന്നു വിശദമാകുന്നതാണ്.

നമ്പ്യാരുടെ തുളുലകൾ വായിച്ചാൽ അദ്ദേഹം കാവ്യനാടകാലങ്കാരാദികൾ പഠിച്ച ഒരു പണ്ഡിതനും മിക്ക ശാസ്ത്രങ്ങളിലും സാമാന്യം ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ച ഒരു വിദ്വാനുമായിരുന്നു എന്നു തോന്നാതിരിക്കുകയില്ല. വൈദ്യം, വേദാന്തം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നമ്പ്യാർ സാമാന്യം പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു എന്നു തുളുലകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ പ്രകാശത്തെ പ്രസ്ഫുടമാക്കുന്നത് അയാൾക്കു തന്റെ ചുറ്റുപാടും സംഭവിക്കുന്ന സംഗതികളേയും ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമാകുന്ന വിഷയങ്ങളേയും സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിക്കുവാനും ആ ജ്ഞാനത്തെ താൻ പ്രതിപാദിക്കുന്ന പ്രമേയങ്ങളിൽ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി പ്രയോഗിക്കുവാനും സാധിക്കുമ്പോഴാകുന്നു. ആ കാര്യത്തിൽ നമ്പ്യാർക്കുണ്ടായിരുന്ന

ന്ന സാമത്വം ഒരു വേറെതന്നെയായിരുന്നു. മലയാളഭാഷയിലുള്ള ശൈലികളേയും പഴഞ്ചൊല്ലുകളേയും സമ്പ്രദായമായി ഓരോ കൃതികളിൽ നമ്പ്യാർ സുഖകരമായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ മറ്റു ഭാഷാകവികൾ അസൂയപ്പെടുകയോ നിരാശപ്പെടുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതല്ല.

തുളുൽ എന്ന പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്താൽ കേരളീയർ പ്രധാനമായി സിദ്ധിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥം സാധാരണക്കാർ പോലും പഠാണാഭി പഠാതന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ സാരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശക്തമാക്കിയതാകുന്നു. രാമായണം, ഭാരതം, ഭാഗവതം എന്നീ പുരാണങ്ങളെ എഴുത്തച്ഛൻ ഭാഷയാക്കിയിരുന്നു എങ്കിലും അവയിലെ തത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുവാനും വായിച്ചു രസിക്കുവാനും സാധാരണക്കാർ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ആ ഒരു വൈഷമ്യത്തെ ലഘൂകരിച്ചതു നമ്പ്യാരുടെ തുളുലകളാകുന്നു.

മനുഷ്യപ്രകൃതി എല്ലാ കാലത്തും എല്ലാ രാജ്യത്തും ഏറെക്കുറെ ഒന്നുപോലെയാകുന്നു. കവിയുടെ വിഭാവനം വൈചിത്ര്യംകൊണ്ടാണ് ഓരോ മനസ്സമിതിയുള്ള മനുഷ്യരുടെ മനസ്സിനെ അതാതിന്നനുരൂപമായ വിഷയങ്ങളിലേക്കു തിരിക്കുന്നതും വർണ്ണങ്ങളായവയിൽനിന്നു പിൻവലിപ്പിക്കുന്നതും. അത് അവർക്ക് അനുഭവമുള്ള ഓഴ്ചകളെക്കൊണ്ടായാൽ മാത്രമേ സഫലമാവുകയുള്ളൂ. അതാണ് കവിയുടെ സാധ്യം. നമ്പ്യാരുടെ ഉദ്ദേശവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ആധുനിക വിഭാഗക്കാരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായഭേദമില്ലെന്നില്ല. ആ ഭിന്നാ

ഭിപ്രായത്തെ സംബന്ധിച്ച ന്യായങ്ങൾ സയുക്തമായി
 ഏകീകരിക്കാൻ ഒരു മഹാപ്രവൃത്തിയായിരുന്നു നല്ലതെന്നു തീ
 ത്തപ്പറയുവാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ സൽപ്പാ
 ത്രങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളേയും അനുഭവങ്ങളേയും പ്രസ്തുത
 മാർഗ്ഗം പ്രകാശിപ്പിച്ച് അവ അനുകരണീയങ്ങളാണെ
 ന്നു മറുഭാവമെടുത്തു ചോദ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്തത്.
 എന്നാൽ നമ്പ്യാർ നേരെമറിച്ചു വർണ്ണനയെ വെ
 ളക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഷയെ വിശദമാക്കി ജനങ്ങളെ
 സദാചാരപ്രിയന്മാരാക്കിത്തീർക്കുവാനാണ് ഇദ്ദേഹം
 നമ്പ്യാരുടെ ഉപദേശരീതിയെ സംബന്ധിച്ച “ഭയ്ക്കുള്ള
 ഭിഷിപ്പൊഴെ അട്ടയെഴുതും പിടിച്ചിടാം” എന്നൊരു ന്യായ
 മനുസരിച്ചു ഭൂപ്രഭാവങ്ങളെ നന്നാക്കുവാൻ ദുർഗ്ഗഭവതി
 ന്റെ ഭാഷയെ കഠിനമാക്കുകയാണെന്ന് ആപൽക്കര
 മാണെന്ന പക്ഷത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹ
 ത്തിന്റെ തുല്യമുള്ള സദാചാര വികല്പത്തെ ജനിപ്പിക്കു
 ന്നവയാണെന്ന സംശയിക്കേണ്ടതായി വരും. ഈ സംഗ
 തി ഇന്നും ഒരു വിവാദവിഷയമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക്
 ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ അധികമാനും പറയേണ്ടുന്ന
 ആവശ്യമില്ല.

തുല്യമുള്ളവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ അവയു
 ളക്കുന്നതുമായ കവിയുടെ കാലം ഏതായിരുന്നു എ
 ന് എങ്കിലും ഒന്നറിഞ്ഞിരുന്നാൽ മാത്രമേ ആ കൃതിക
 ളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പല സംഗതികളേയും ഒരു രൂ
 പം ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ആ സംഗതി പല
 തരത്തിലും പരിശോധനയ്ക്കു വിഷയമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

എങ്കിലും അതിനെ സംബന്ധിച്ചും രണ്ടടിപ്രായമില്ലെന്നില്ല. നമ്പ്യാർ ജനിച്ചത് വുവറ-ാമാണ്ടിലും മരിച്ചത് നർത്ത-ാമാണ്ടിലാണെന്നാകുന്നു ഒരു പക്ഷം. മറ്റൊരു പക്ഷമുള്ളതു നമ്പ്യാരുടെ കാലം വുവറ-നും നർത്ത-നും മദ്ധ്യേയാണെന്നാകുന്നു. “കൊല്ലം തൊള്ളായിരത്തങ്ങിരുപതുമിരുപത്താറുമേവഞ്ചപത്തും” എന്ന സ്തോകപാദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് നമ്പ്യാരുടെ മരണകാലത്തെയാകുന്നു എന്നാണ് രണ്ടാമത്തെ അടിപ്രായക്കാരുടെ വാദം. പക്ഷെ ആ രണ്ടു കൂട്ടരും നമ്പ്യാർ കല്പിച്ച ആയുഷ്കാലം അറുപത്തഞ്ചു വയസ്സിൽ കുറവോ കൂടുതലോ അല്ല. കാലത്തെ സൂക്ഷ്മമായി നിർണ്ണയിക്കുവാനുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചു സാമാന്യമായ ഒരു ഊഹം അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നതു വുവറ-നും നർത്ത-നും മദ്ധ്യേയാണെന്നാകുന്നു. ചരിത്രസംബന്ധമായി നമ്പ്യാർ തുളുവകളിൽ പല സംഗതികളും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽനിന്ന് ഓരോ കൃതിയുടെ കാലത്തെ നിർണ്ണയിക്കാമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും സാധിക്കുന്നതല്ല. “മാമാങ്കമടക്കുമ്പാറം തല തല്ലാൽ ഫലമില്ല” എന്ന നാളായണി ചരിത്രത്തിൽ നമ്പ്യാർ പറയുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നു നമുക്ക് അനമാനിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കാര്യം നമ്പ്യാർ ആ കവിതയുണ്ടാക്കിയ കാലത്തു ‘മാമാങ്കം’ എന്ന ഉത്സവം നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമാകുന്നു. നർത്ത-ാമാണ്ടിനടുത്താണ് കേരളത്തിൽ മാമാങ്കം ഇല്ലാതായത്. ഇതിൽനിന്നു നിശ്ചയമായി ഒന്നും ഉറവിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും, ആ കൃതി നിർമ്മിച്ചു

കാലത്തു മാമാമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാൻ വിരോധമില്ല. അതുകൊണ്ടു കവിയുടെ കാലത്തു മാമാമു ഈ ലോകമായിട്ടില്ലെന്നും അതിനാൽ അദ്ദേഹം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടില്ലെന്നുമാണ് ഉറവിക്കേണ്ടത്.

നമ്പ്യാരെ തുളുൽ എന്ന പതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച സംഗതി വാസ്തവത്തിൽ ചാക്യാരുമായുണ്ടായ വഴക്കല്ല; വേർപാടുന്നതല്ല മറ്റൊന്നായിരിക്കും സത്യത്തോട് അധികം അടുത്തുനിൽക്കുവാൻ തുളുവിനെ കുമ്പളം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു ചാക്യാർ കൂട്ടത്തിന്റെ രീതിയിലാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കുമ്പളം പ്രതിപാദനത്തിന്റെ മാതൃക ചാക്യാർകൂട്ടമാണെന്നു നിസ്തർക്കം പറയാം. കവിതാരീതി എഴുതുമ്പോൾ ഉപയോഗിച്ച പ്രാവിശ്യങ്ങളെ അനുകരിച്ചതാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, നമ്പ്യാർ തമിഴു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവയിലെ കവിതാരീതിയെ അനുകരിച്ചു വൃത്തങ്ങളെ സമയോചിതമായി ഭേദഗതികൾ വരുത്തി നിർമ്മിച്ചതാണെന്നു വിചാരിക്കുവാനും വിരോധമില്ല. എങ്കിലൊത്തുപോലെ ഈ സമീപ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ അവതാരകൻ നമ്പ്യാരാണെന്നു സംഗതി അവിതർക്കിതമാകുന്നു.

നമ്പ്യാർ ഈ പതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻണ്ടതുകൊണ്ടു ചാക്യാരുമായി വഴക്കുണ്ടായതല്ല. അങ്ങിനെയാണെന്നിൽ പിന്നീട് കുറിക്കുമ്പോൾ ചാക്യാരുടെ 'തെടി'ക്കു വിരുദ്ധൻ അല്ല. കൊല്ലവർഷം ൯൧൭-നും ൯൧൮-നും മദ്ധ്യേ, അതു തന്നെ നമ്പ്യാർ കോമ്പക്കുളത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്ത്, 'കുറിക്കാട്ടിൽ തീപ്പെട്ടത്' കൊല്ലം രാജാവു കുറിക്കാട്ടിൽ പെട്ടു നടത്തിയ 'പറക്കു

കൂടാതെ ചിലർ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ നവ്യമാണെന്നുമാത്രം കേൾക്കുക. നവ്യമാർ തങ്ങൾ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിനു ശേഷവും കലാപരമായ പ്രവൃത്തിയെ തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന പ്രസ്തുത സംഗതി തെളിക്കുന്നുണ്ട്.

നവ്യമാർ പ്രകൃത്യാ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യശീലരും പാഞ്ചമി തൃക്കൊണ്ടു “തരികെ താൻ ഭോന്നുവ”നാണെന്നു ദ്രവ്യമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു വിഭാഗം “തന്ത്രപ്രാർത്ഥി”മാരുടെ കവി-ജാലമായിരുന്നതിനാൽ മിഥ്യയെക്കൊട്ടി കാര്യം കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ “മുഴുത്തുപുണ്യപുണ്യം” എന്നൊരൊരുപാടായ ഒരു കീഴ്ത്തി സ്വപ്നാഭിഷാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു കണ്ടിട്ടായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരപരതെ പരോപകാരപ്രഭാവം ഈ മാറ്റത്തിലേക്കു നയിച്ചത്. ആ പ്രവൃത്തി സ്വപ്നാഭിഷാൻതീക്കയും ചെയ്തു. നവ്യമാർ സാമാന്യം നല്ല “പാഞ്ചമിതിയും താമ്രപതി”യുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെയും മറ്റും കണ്ഠാനന്ദമായ രീതിയിലാക്കിക്കീഴ്ത്തിയോ യാതൊരു പ്രയത്നവുമില്ലാതെ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെ താമ്രത്തോടു കൂടിച്ചൊല്ലാറാക്കിയപ്പോൾ അവയുടെ പഴയ രൂപത്തിനു തന്നെ ഒരു പുതുജന്മമുണ്ടായെന്നും അതു കേൾവികൾ സുഖമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. സമർത്ഥനായ ഒരു ശിഷ്യന്റെ കർമ്മകശവത പോലെയാണ് നവ്യമാർ ഒരു സാധനത്തെ തന്നെ ആകർഷണീയമായ പല ആകൃതിയിൽ നിർമ്മിച്ചത്. ഇതാണ് നവ്യമാരുടെ സൃഷ്ടികൾക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വൈശിഷ്ട്യം. ശ്രീനന്ദജോലി

അനുസരിച്ചു.

[illegible]

ബ്രിട്ടൻ കപ്പുകാട്ടു നാരായണഭാര്യമാൻ ഇരുപത്തി
മൂന്നു കൊല്ലം ഒരു ഉപഭോക്താവിന്റെ നിലയിൽ വിദ്യാ
തർജ്ജമകളെ ഉൾക്കൊള്ളാത്തവിധം ചലച്ചിത്രങ്ങൾ അയ്യ
സ്കൂളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തരുതെന്ന്. ഇത് വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ
തീരുമാനമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ
ശിഷ്യന്മാരുടെ പേരുകളാണ്. സമാനതകൾ, ഭാര
തീയ ചരിത്രകൃതികൾ, വിദേശകൃതികൾ. ഇവയെല്ലാം ഗുണമേ
ഖല സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതിന് പുറമെ, ശാരദാഭാര്യയും ഗോവിന്ദ
ഭാര്യയും പത്രാധിപരും വാരികകളും, വളരെ ചുരുക്കം
കിട്ടിയിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ചാതുര്യപരമായവിധം നിർമ്മിക്കുകയും അ
വയെല്ലാം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതും പ്രസ്താവിക്കുന്നതിന് ഇത്
നിരൂപണഗ്രന്ഥം രചിക്കാൻ കേൾക്കേണ്ട സാമർത്ഥ്യം ഇതി
ന്റെ പ്രണേതാവിനുള്ളതല്ല. വിശദമാക്കാനിരിക്കുകയില്ല.
അദ്ദേഹം കൃത്യത്തെ സൂക്ഷ്മമായി നിയന്ത്രിച്ചിട്ടു
ണ്ടെന്ന് അനുമാനമായി അറിയുക കഠിനമായതാണ്.

ഈ നിരൂപണം കഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുല്യരുടെയും കുറിച്ചാകുന്നു. ഇതിനെ പ്രസ്തുത കൃതികൾക്കുള്ളൊരു പ്രവേശികയായി കരുതാവുന്നതാണ്. ഈ നിരൂപണത്തിൽ നമ്പ്യാരുടെ ദേശകാലങ്ങളേയും പരിതഃസ്ഥിതികളേയും വിശദീകരിക്കുന്നതിനു പുറമെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളേതെല്ലാമെന്നു സയുക്തീകരണമാക്കുകയും സമകാലസമുദായീകളോപ്പണം ഒരു ഇടച്ചു മിനുക്കി കാട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മലയാളഭാഷയിൽ പ്രാവീണ്യം ലഭിക്കേണമെന്ന് അഭിലാഷമുള്ളവർക്കു നമ്പ്യാരുടെ തുല്യരുടെ അവഗണിക്കുവാൻ യാതൊരു തരവുമില്ല. ഭാഷാകൃതികളെ വായിച്ചു രസിക്കേണ്ടതെന്നു മാത്രം മോഹമുള്ളവർക്കു ഭൂതാഞ്ച ശരണം പ്രാപിക്കേണ്ടതായിട്ടാകുന്നു ഇരിക്കുന്നത്. വടങ്ങിത്താമരനാറെ തെരുവിലെ രസിച്ചിപ്പൂ അമ്പലക്കായ്ക്കൽ അഭിരുചി ജനിപ്പിക്കുന്നതിന് നമ്പ്യാരുടെ തുല്യരുടെ പോലെ മഹറാണും അത്ര സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതായിത്തോന്നുന്നില്ല.

ഇദ്ദേഹവിശ്വപ്രസംഗം, സ്വദേശശ്രേഷ്ഠത, ഭാഷാഭിമാനം എന്നീ മൂന്നു ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞു കയറിയ നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന പോലെ ഭവനദ്രവ്യകാവ്യങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തുമോ എന്നും വളരെ സംശയമാണ്. മനമുള്ളവരിൽ ഈ ഗുണമൂർത്തം ജനിപ്പിച്ചു പലിപ്പിക്കുന്നതിന് ഈ തുല്യലകൾ എത്രമാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അനുമാനിച്ചറിയാൻ എളുപ്പത്തിൽ കഴിയും. ഈ സമുദായം മലയാളികളിൽ ഉണായിക്കേണ്ടതിന്

സമ്പ്രദായം പല അടവുകളും എടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം പല
 ഒട്ടം, പടയോ കടയോ, സമൃദ്ധം സമൃദ്ധം എന്നൊരു
 പൂർ കൊള്ളാം; അതിന്റെ വസ്തുതകൾക്കൊക്കെ ഒരു കെ-
 രളമായ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. 'കുടിയ പെണ്ണിനെ മടിപ്പുടാ-
 കൽ കിട്ടിയ വടിക്കൊണ്ടൊന്നു കുടയ്ക്കുന്ന' നൂറുണ്ട, 'കുടയ്ക്കി-
 ന്നൊക്കെ കടവറക്കണ്ണ' പെണ്ണും, അടുത്തു നോക്കുമ്പോൾ,
 നായർ വസ്ത്രത്തിൽപ്പെട്ടവരായിത്തീരുന്നു. ഓരോ തൊഴിൽ
 കാര്യമായും സമുദായങ്ങളുടേതും പ്രധാന സ്വന്തകൾക്കു ക-
 ഉണ്ടെന്ന് അറയെ സമാധാനത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനു ന-
 മ്പ്രദായം നിഷ്പന്നങ്ങളായി ശക്തമാക്കി ചെല്ലിട്ടുണ്ട്. പല
 രണ്ടും പരിഹസിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ, അ-
 ള്ളവരെ ഒരു മോശൈകളാക്കുന്നുള്ളി നമുക്കു തോ-
 ന്നില്ലെങ്കിലും. എന്നാൽ, വാസ്തവത്തിൽ ആ വിചാരം ശരി-
 യല്ല. സമ്പ്രദായം ആശയത്തെ വാഗ്ദാനം സ്പർശിപ്പിച്ചിട്ടു-
 തെറ്റാ ക്കാധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ആയതു ദൈവമേമനത്തി-
 ലുള്ള ശൈശ്വത്തിനെപ്പോലെയാണു സമാധാനിക്കുവാനു-
 ണ്ട് അധികം രുചി കാണുന്നതു്. അത്യർത്ഥം, പരിഹാ-
 സവും, അവലംബമില്ലാത്ത ആക്ഷേപവും എല്ലാം അന്തി-
 മത്തിന്നു നിർദ്ദിഷ്ടവുമാകുന്നു. ഈ ശീലത്തിന്നു നല്ല
 ഒരു ഏകപ്പെടുത്തൽ, ആയതു ചിലപ്പോൾ, ദൈവമേമന-
 ത്തും ആളും തരവും നോക്കുക, അന്വേഷണത്തിൽ പോലും
 പുറത്തു വന്നിരുന്നു. സർവ്വം കർമ്മം തീർപ്പുട്ടു മറ്റാ-
 ളൊരു തീർമ്മനസ്സുകൊണ്ട് മറ്റാ പ്രതിപത്തൊന്നിട്ടു കി-
 ണു പരക്കല്ലത്തു കഴിപ്പാൻ വേണ്ട മെക്കങ്ങളെല്ലാം ചെ-
 ല്ല. യാദ്രാഹിമാനങ്ങളായൊരു മറ്റു അവസ്ഥയും പ്രതിപാ-

ശ്രദ്ധപത്രം.

അംഗം	വരി	അർത്ഥം	സൂത്രം
4	3	പരിവർത്തനം	പരിവർത്തനം
5	15	പ്രജ്ഞാൻ	പ്രജ്ഞാൻ
6	17	വൈകാരിക	വൈകാരിക
7	9	അനന്തമിത്വമായി	അനന്തമിത്വമായി
8	6	പുരുഷാത്മനാ	പുരുഷാത്മനാ
9	7	ജ്ഞാനം	ജ്ഞാനം
10	5	വർണ്ണശാസ്ത്രം	വർണ്ണശാസ്ത്രം
36	20	നന്ദി	നന്ദി
57	17	അവിഷ്ണുവായി	അവിഷ്ണുവായി
58	2	പരമേശ്വരനായി	പരമേശ്വരനായി
71	16	വാർദ്ധക്യം	വാർദ്ധക്യം
75	26	ജ്ഞ	ജ്ഞ
77	6	മൃഗം	മൃഗം
82	12	വർദ്ധി	വർദ്ധി
92	25	പ്രജ്ഞാൻ	പ്രജ്ഞാൻ
9	19	അജ്ഞ	അജ്ഞ
102	10	നന്ദി	നന്ദി
116	18	അജ്ഞ	അജ്ഞ
118	10	ജ്ഞ	ജ്ഞ

118	24	സ്വീഹാസനോരോഹണം	സ്വീഹാസനോരോഹണം
122	7	ഓഷിക്കുനിതു	ഓഷിക്കുനിതു
138	22	മലാള	മലയാള
135	13	സമോക്ഷം	സമുക്തകം
136	25	പാലങ്ങൾ	പാലങ്ങൾ
142	2	തിലകളും	തിലകങ്ങളും
144	11	സദാപ്രവർണം	സദാപ്രവേശം
150	9	സമോച	സമോജ
162	22	മൈത്ര്യം	മൈത്ര്യം
167	6	നോരോരം	നോരോരം
182	24	തക്ഷന്മാരായി	തക്ഷന്മാരായി
186	20	താല്പര്യം	താല്പര്യം
187	6	കവി	കവി
196	9	മില്ല	മില്ല
207	25	മക്ഷിണാനന്ദത്തിൽ	മക്ഷിണാനന്ദത്തിൽ
208	7	കളിക്കാൻ	കളിക്കാൻ
216	25	അർദ്ധമില്ലാത്ത	അർദ്ധമില്ലാത്ത
221	12	വികീഡ	വ്യത്യസ്ത

അദ്ധ്യക്ഷൻ .D.

നവ്വായുടെ ഉദ്ദേശം.

[illegible]

“புது பூதனியும்கொண்டதனியு நான்நதிநீர்
உலிவியைநெட்டிநீர் உலகநாடுபயல்”

എന്നാണ് അദ്ദേഹം സുവചനീയതയിൽ പറയുന്നത്. ഇതുപോലെതന്നെ ഒരു ഇല്ലത്തെ നമ്പൂരിയർ അന്ധനായിത്തീർന്നാൽ വരകളൊന്നുമില്ലാതെ 'ചട്ടികവണ്ടൻ' തല്ലിക്കൊല്ലും എന്ന് ഹരിണീസപതംബരത്തിൽ നമ്പ്യാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. താഴെയാറിയിലും മറമ്പുലയും ഭക്ഷണാഭികരം

നവകലാശാസ്ത്രം മറ്റും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പാത്രങ്ങൾ
 പട്ടികളും കലങ്ങളുമടങ്ങുന്ന പരയുന്നത് ഭരതാതിരി വ
 കതിരിവുകൾക്കെന്നു പേർക്കും പക്ഷമുണ്ടായിരിക്കാം.
 എന്നാൽ നവ്യൻ ഏതാളോരായ ഒരു കൗമിത്യകാരനെ
 കണ്ടിട്ടു ചിന്തിച്ചതായില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അദ്ദേ
 ശത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം മുഴുവൻ അതതു സംഗതിയുടെ ഗൗര
 വത്തെ അനുസരിച്ചുള്ള പ്രയോജനമുള്ളതല്ലെന്നു തോ
 തിക്കൂടെ അസ്സലിൽ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതെന്നു മാത്ര
 മെന്നു. അതിനാലാണി ഏതൊക്കെയും നിർമ്മിതി ഇറ
 ങ്കി സംസാരിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടത്.

നവ്യന്റെ ഏതൊക്കെയും പ്രതിപക്ഷവും സാധാര
 ണ്യവുമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ട് അവയുടെ ഭാഗത്തിലാണി
 യ്ക്ക് അദ്ദേഹം പതു മനസ്സിലായി കർത്തൃത്വം പതു
 യായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

“മേലൊന്നാലേ നീ മീയുക്കുതന്നെ മറന്നിടീവേദേവതയാൽ
 പരിമിതനായ മാനുഷകൃത മഹത്തന്നെ മറന്നു പതു;
 കർമ്മമെല്ലാ കഴിഞ്ഞ സമ്പത്തു നിക്ഷേപിക്കുകറിയായ്
 അനന്തമായ മരിക്കുമില്ല തിരിയെക്കൊക്കെയുമെറുപ്പൻ;
 അലഞ്ഞി വരുന്ന നല്ല മരണിപ്പയാളുതെരിയായ്
 ദുഃഖനാ വരുന്നാളല്ല, നിശ്ചയ ഭൂതനാകാത്തു;
 ദേവസ്വംഗതിയെല്ലാ മോഹനത മാനുഷമേതെരിയായ്
 ദൈവമുള്ള മനസ്സിനും പരിതോഷമെന്നു പതു ദീപ്തം”

എന്നു കവി സമാപ്തവശം തുരുത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന
 നിർണ്ണിതം അന്നുചിത്രമെന്നു തോന്നാമെന്നു പരമ്പ
 രാചാരികൾ സാധുതപങ്കിനു സാധാരണ കിട്ടുന്നുണ്ടു
 മല്ലോ. പ്രാകര, വക മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ സാധാരണ

ഇന്നത്തോളം ഇപ്പിനി, കൊച്ചിയച്ചി, ഇടുങ്ങിയി, കോറൻ, കെളൻ. കടമി, കോന്നൻ എന്നിങ്ങനെ പേരുകൾ നമ്പ്യാർ കൊടുത്തതിനാൽ കാരണം അതുതന്നെയാകുന്നു.

നമ്പ്യാരുടെ തുളുക്കളിലെ പദവിതങ്ങൾ പൊതുവേ ഈ ശൈലിയായി കാണുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം സമാധാനം വെക്കുവാൻ തന്നിട്ടില്ല.

“കവിമാവത്തുളിച്ചു കടന്നിടുകൾ കട കെട്ടാൻ
പാലിയുള തേനച്ചു, പലകുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു;
നാലിപ്പുളയ്ക്കു വർകൾക്കും പലസ്തു കലന്നവർക്കും നാൽ
കെത്തിയുളയ്ക്കു വർകൾക്കും നാലിമാർക്കും കിട്ടിക്കൾക്കും
കിരിപ്പാൻ സംഗമിച്ചുള കവിതകൾ മൊല്ലിയെങ്കിൽ
കെട്ടിപ്പുറമ്പാഴ്വരയെങ്ങൊക്കെയും സർക്കഥ കെട്ടാൻ
കിരിപ്പാക്കൊണ്ടൊരു മാറ്റത്തെ നോക്കുന്നവരും,
മരിപ്പാക്കൊട്ടുത്തലയും താലവൻറ പാലംതോറും
കുരിപ്പാൻ പാലിയുളയ്ക്കൊക്കൊന്നു നിർത്തിയാം!”

എന്നാണ് അദ്ദേഹം ഹൈന്ദവതയിൽ പറയുന്നത്. മനസ്സിൽ വെറുപ്പികളായ വിചാരങ്ങൾക്കു ശക്തി കൂട്ടിയതും ഈശ്വരസ്തോത്രത്തിൽ വൈഭവവും വന്നതും കവിമാവ വൈഭവംകൊണ്ടാണെന്നാകുന്നു കവിരുടെ സമാധാനം. ഇതിൽനിന്നു മനോഹരമായൊരു ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തു സാമാന്യ ഇനങ്ങളുടെ, അതായതു നായനാർ മുതലായ സ്വയംസ്ഥാനിതങ്ങളുടെ, ഇടയിൽ പ്രൗഢമായ ഉൽക്കണ്ഠത്തിന് ഉദ്യമം സംഭവിച്ചതിൽ ശേഷം സുഖമോഗങ്ങളിലുള്ള അത്യാസ്ക്തിയും ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിൽ അർപ്പണ പ്രവീണതയാൽ നീചത്വം ആരംഭിച്ചു തുടങ്ങി

മിത്തൻ എന്നാണ് ആ അനന്തനും. ഇത് ഒരു ഭക്തന്റെ ചരിത്രത്തിൽ സംഭവിച്ചുകാണുന്ന ഒരു സാമാന്യ പരിവരണമാകുന്നു. പുരാതന രോമാക്കാരന്റെ ചരിത്രം ഈ വാസ്തവത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നുണ്ട്. നാസ്തരിക 'ഭക്തനുള്ള' മറ്റൊരു പ്രത്യേകിച്ച നായനാരികൾ. അവരുടെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയെ അപേക്ഷിച്ച് പുരാതന കാലത്ത് സഭയിൽ പരിവർത്തനം എന്താണു മേൽ പ്രകടിപ്പിച്ച പ്രകാരമായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതായാൽ വലിയ അബദ്ധമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇരുപത് കൃതികൾ വഴിയായി നാസ്തരിക അഭ്യർത്ഥനകൾ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുവാൻവേണ്ടി കേവലം അനന്തനായ സംഗതികൾ പോലും സംഭവിക്കാത്ത പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 'ഐസക്'യിൽ സഭയ്ക്കു ഇരിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതെ ഇദ്ദേഹം കല്പിച്ചു നിർമ്മിച്ചതു നോക്കുക.

“ഏഴുനൂറ് ചിരകിരണങ്ങളു,
പട്ടണങ്ങളുടിക്കൊമ്പിൽ;
ഒട്ടം കൈകൾക്കു മെമ്പറ്റുവന്നു
വട്ടംകൂട്ടുക പഴയതി പക്ഷം;
അപ്പു വസ്ത്രങ്ങൾ കറിക്കു നറുക്കുക,
ചട്ടിനന്തി കട്ടുക നിനക്കുതൻ”.

നാസ്തരിക “ഭക്തനായി”യെന്നതും ചന്ദ്രമൗലിയുടെയും വിഭവമായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് ഈ സഭയ്ക്കു ഇരിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത നിർമ്മിച്ചതും ‘കേൾപ്പാക്കേയും മർദ്ദിക്കാക്കേയും’ വിട്ടുകൊടുത്ത ‘അപ്പുവസ്ത്രങ്ങളെ’ കറിക്കു നറുക്കുവാൻ ഏല്പിച്ചതും ആദ്യമായ മറ്റൊരു പ്രകാരം കൂടിയെന്നു.

അദ്ധ്യായം ൨.

ചില സംശയങ്ങൾ.

ആദ്യമായി നമ്പൂരരുടെ ഇമ്മലൈം ശേഖരിച്ചു വെ
സീലം ചെയ്തതു മിസ്റ്റർ നമ്പിയാരുകാർ. മറ്റൊരുത്തർ
മിക്കാണെന്നു തുടങ്ങുകയുള്ളപ്പോൾ നമ്പൂരരുടെ കൃതികളാണു
ന്നു നവരമായ ഒരു പ്രശ്നം ഉദയപ്പെടുത്തുതാമി കണ്ടുവ
ണ്ട്. മിസ്റ്റർ നമ്പിയാരും ആ അനുഭവത്തിൽനിന്ന് ഒഴി
വായിട്ടില്ല. 'മുപ്പാജ്ജനവിജയം' കടൻ നമ്പൂരരുടെ കൃതിക
ളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പുറപ്പെടുവിക്കപ്പെട്ടിട്ടൊ എന്നൊരു രേ
കാലത്ത് അതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയാണെന്നായിര
ന്നു സ്ഥാപനമായി വിശ്വാസം. മിസ്റ്റർ പി. കെ. നാരായണ
പിള്ളയുടെ സൗകര്യകരമായ സ്രാവങ്ങൾക്കെണ്ണം ആ കൃതി
അവയോട്ടു പണിക്കരുടെതാണെന്നാണു് മുഴപ്പാറം ഒരു
ഉദാഹരിക്കുന്നതു്. അതു ശരിയല്ലെന്നുവിചാരിക്കല്ലവിനും.
നമ്പൂരരുടെതല്ലെന്നു സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അന്യന്മാരുടെ
തന്നെ വിശ്വസിക്കാൻ സ്രാവമുള്ളതും നമ്പൂരരുടെ ഇമ്മ
ലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തിക്കാണുന്നതുമായ കൃതികളി
ൽ പ്രധാനമായവ ശീതലൻ രീതിയിലുള്ള 'നിവാരവ
ച കാലശയനാധിപം' 'പാത്രപരിവേഷം' എന്നു് രീതിയി
ലുള്ള 'ശരണോദോഷ'വുമാകുന്നു. 'അനുരീതിപരിവേഷം'
നമ്പൂരരുടെതല്ലെന്നു ചിലർ സംശയമുള്ളതായു കേട്ടി
ട്ടുണ്ട്.

'നിവാരത ഉപകാശകാലശയനം' എന്ന ശീതലൻ
ഇമ്മൽ പുറപ്പെടുവിച്ച നമ്പൂരിയുടെ കൃതിയാണെന്നു കൊ

ഉച്ചി രാജ്യത്തുള്ള പലപ്പോഴും അറിയാവുന്നതാണ്. ഏകദേശം അമ്പതു കൊല്ലത്തിനുമുമ്പു പ്രസ്തുത കവിയുടെ ഒരു ശിഷ്യൻ ആ തുരുത്തൽ ചൊല്ലിയതു ഓർമ്മതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അന്യ ഒരുമുദ്രകളുണ്ടെന്ന് എന്ന് ആരായേണ്ടതും ആവശ്യമുള്ളതിനാൽ അതിനായി ഊർജ്ജം.

“അയ്യോ! പക്ഷേ അതാകാശത്തിൽപ്പിടുന്ന ഒരു നെടുമുടിയിട്ടില്ലെന്ന് വിണ്ടും കഷ്ടമുണ്ട്?”

എന്നു ശീതലയിൽ കാണുന്നതിൽനിന്ന് ഈ കൃതിക്കു ചുരുക്കം ഈ കഥ തുടങ്ങൽ പീഠത്തിൽ ആരോ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു വിശദമാകുന്നു. ഈ കഥ ശീതലൻ പീഠത്തിൽ, എന്നല്ല തുടങ്ങൽ പീഠത്തിൽ പൊതുവെ, നമ്പ്യാരുടെ കാവത്തിനുമുമ്പ് ആരും ഉണ്ടാക്കിയതായി വിചാരിക്കുവാൻ സാധ്യമില്ല. ഇതിന്റെ കർത്താവു നമ്പ്യാരാണെന്നിൽ ചേറ്റുറങ്ങുന്ന ചൊല്ലത്തിന് അവകാശമുണ്ടില്ല. നമ്പൂതിരി നമ്പ്യാരുടെ പിൻഗാമിയായതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സമാധാനികരായിരുന്ന എന്നു വിചാരിപ്പാൻ സാധ്യമുണ്ട്. ‘നിറവത കവചവധം’ എന്നൊരു രാജരാജരു നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയായിരുന്നു തിന്നാലാണ് അതേ കഥ തന്നെ വീണ്ടും അതേ രൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചാൽ വിശേഷ വിധിയായ ആസവാധ്യത അതിനുണ്ടാകുമുള്ളതെന്നു നമ്പൂതിരി സംശയിച്ചു.

“നിറവതകവചവധം” ഓടൻ ആരങ്ങിക്കുന്നതു
 “കവിത മഹാഗുണശാലി ഗണങ്ങള
 നഹിതനിഷ്ഠനേ നിരതനാദരൻ”

എന്നാകുന്നു. ഒരു കഥ മഹാറാണിന്റെ തുടർച്ചയായി എഴുതുന്നതും അത് ഏവംവിധം ആരങ്ങിക്കുന്നതും നമ്പ്യാരുടെ

സമ്പ്രദായമാകുന്നു. 'നാളായണീകരിതം', 'ചഞ്ചനയോ
പാത്യാനം' എന്നിവ ചഞ്ചാലീ സ്വയംപരത്തിന്റെ തുട
ർച്ചയായി എഴുതിയതുപോലെ 'കിരാത'ത്തിന്റെ തുടർ
ച്ചായി എഴുതിയതായിരിക്കാം 'നിരമാരുദ്ധവചവധം'.

നമ്പ്യാരുടെ സാഹിത്യവിദ്യ ചുരുക്കപ്പേരായ പല പ്ര
സ്താവങ്ങളും നമ്പൂതിരിയുടെ കൃതിയിൽ കാണാം.

“ചോരണം കൂടാതെ ദൈവതാനമി

അഥവാ സന്താനം കൂപ്പിൻ സന്താനം”

എന്നു നമ്പൂതിരിയുടെ സന്താനം നമ്പ്യാർക്ക് കൈകൾ
ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സാഹിത്യ ചോരണത്തെയും ചോരന്മാരേ
യും കുറിച്ചു നമ്പ്യാർ തന്നെ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാ
തെ ആരോടും തനിക്ക് ഉണ്ടെന്നു ഉറപ്പുള്ളവർ സംശയിക്ക
തെന്ന ഭീതി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. അതു പോലെ
തന്നെ

“നാളു വരുന്നതാൽ കുഴങ്ങല്ലോ

കാലിസംസാരങ്ങളു കവിയും”

എന്നു നമ്പ്യാർ കൈത്തും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടില്ല. കാലിദാസ കൃ
തികൾ തന്നെ സുപരിചിതമല്ലാത്തതിനാൽ ആ കവിയെക്കു
റിച്ച് നാളുമുണ്ടായില്ലാത്തതിനാൽ അല്ല നമ്പ്യാർ അങ്ങിനെ പ
റഞ്ഞിരുന്നിട്ടുള്ളത്. കവിതാ വിഷയത്തിൽ നാൻ ഉറപ്പു
കവികളെ വന്ദിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലെന്ന നമ്പ്യാർ സഹജമായു
ണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായമാണിത്. അതുകൊണ്ട് ഇതും
നമ്പ്യാരുടേതല്ലെന്നാണ് തെളിയിക്കുന്നത്.

ഇതി ഈ രണ്ടു കവികളുടേയും കവിതയുടെ ഗതി
യും പ്രയോജനങ്ങളുടെ രീതിയും വിഭാവനമുണ്ടെ വിശേഷത

യും വിചാരിച്ചേണ്ടതാകുന്നു. ഒരു സാഹിത്യകൃതിയ്ക്ക് ഈ രണ്ടു കവികളും പറയുന്നതു നോക്കുക.

“അത്യന്തം കൃപപൂർവ്വം മോഹനൻ
സത്വമേതികീഴണച്ചുപുണൻ;
പുത്രസ്തേഹവശംഗമനായി
കൂർദ്ധാസനവും അർക്കിയീതത്തി”, നമ്പൂരി.
മനം കരമ്പിടിച്ചാത്ത മോഹനനും
നമ്പിച്ചു നമ്പനന്യന്നെങ്ങീകിനാൻ;
ഗീർവ്വാനനായകനർദ്ധാസനം കൊടു
ആർവ്വംഗീശകനപ്പട്ടണിത്തീന്നാൻ”
നമ്പൂരി.

പുത്രനായ അജ്ഞാനനെ കണ്ടു മോഹനൻ ചൊല്ലു കൃത്യത്തെയാണ് രണ്ടു കവികളും വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. കാമമാൻ കൊതിച്ചിരുന്ന മകനെ കണ്ടാലോലം ചൊതു സ്നേഹവശം പെട്ടെന്നു പുണൻ പിടിച്ചിരുത്തുന്നതു വളരെ സ്വാഭാവികമാകുന്നു. നമ്പൂരി ‘മനം കരമ്പിടിച്ചാത്തു നമ്പിച്ചു തഴുകി പെട്ടെന്നാണ്’ അർദ്ധാസനം കൊടുത്തിരുത്തിയത്. അതുകൊണ്ട് ആ സന്ദർഭത്തിന് യോജിക്കേണ്ടതായ സ്വാഭാവികരൂപം ഉതിരാകുന്നില്ല. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ് ഇന്ദ്രൻ അജ്ഞാനനോടു കൂടാവശ്യം നം ചെയ്യുന്ന ചോദ്യോത്തരങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വിചാര വ്യത്യാസവും നന്നെ സ്പർശകരവും.

“അമ്മയ്ക്കും സുഖമല്ലീ മനയ്ക്കി
അമ്മയ്ക്കും സുഖമെന്നു വേണ്ടു”;
ദീനമനസ്സോടും സുഖമൊ?
ദീനമനസ്സോടും സുഖമൊ?

കൃഷ്ണയുദ്ധവാക്യം മനവിട്ടെന്നോ?

കൃഷ്ണയുദ്ധവാക്യം മനവിട്ടുവന്നു.

നമ്പൂരി.

അമ്മയോ കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ

അമ്മയോ കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ

കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ

കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ

മേൽപ്പറഞ്ഞ വരികളിൽനിന്നു പുതു സ്റ്റേഫോപരമായ മനസ്സിൽനിന്നും അമ്മയോ കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. “അമ്മയോ കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ” എന്നു നമ്പൂരിയും പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ ഒരു കുന്നിയുടെ പേരിലുള്ള സ്റ്റേഫോപരമായ സ്വാഭാവികതയെയും, ക്രിതികതയെയും യാദൃച്ഛികമായി വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അമ്മയോ കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. “അമ്മയോ കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ” എന്നു നമ്പൂരിയും പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ ഒരു കുന്നിയുടെ പേരിലുള്ള സ്റ്റേഫോപരമായ സ്വാഭാവികതയെയും, ക്രിതികതയെയും യാദൃച്ഛികമായി വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അമ്മയോ കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. “അമ്മയോ കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ” എന്നു നമ്പൂരിയും പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ ഒരു കുന്നിയുടെ പേരിലുള്ള സ്റ്റേഫോപരമായ സ്വാഭാവികതയെയും, ക്രിതികതയെയും യാദൃച്ഛികമായി വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അമ്മയോ കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. “അമ്മയോ കുന്നിയോ വെണ്മണിയോ” എന്നു നമ്പൂരിയും പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ ഒരു കുന്നിയുടെ പേരിലുള്ള സ്റ്റേഫോപരമായ സ്വാഭാവികതയെയും, ക്രിതികതയെയും യാദൃച്ഛികമായി വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ക്രോറക്കുള്ള വിധായിച്ച് അജ്ഞാതന്റെ മനസ്സിൽ ചെറു താഴത്തെ ഇട്ടിറപ്പിച്ചു പ്രതികൂലത്തെയും ജനിപ്പിക്കുന്ന നാണ് ഇതിച്ചത്.

അജ്ഞാതൻ ഇന്ദ്രാണിയെ കണ്ടാൽപോയ സദൈവത്തെക്കുറിച്ച് ഈ രണ്ടു കവികളും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ ഭസ്മകുത്ഥം നോക്കൂ.

അതന്നും മിത്രജയനനാചാരി
സന്ദേശം കൃഷ്ണവതാചാരി
തമ്മിൽ കയ്യടക്കം ആറുവിട്ടു
നമ്മയ്ക്കിട്ടിട്ടുണ്ടൊരു മണിയെ
ചെയ്തും തന്നിൽച്ചെന്നു കരേരി;
X X X X X
കിരീടമുതന്ന കണ്മന ചിരം
സന്ദേശശാസ്ത്രകണങ്ങൾ പൊഴിച്ചു
പ്രസിദ്ധം പേർക്ക് മുമ്പിൽ നിന്നാ
മിന്നി മുഖപ്പാലം ദേവീജ്ഞ" നമ്പ്യാർ.

"ചിന്താശാസ്ത്രങ്ങൾ പാണ്ഡിത്യമെന്നും
സൈന്യം സൈന്യങ്ങൾക്കുള്ള മറ്റൊരു
സൈന്യം സൈന്യങ്ങളിൽ നിന്നാകാതെ
നാമിച്ച് ദൈവീ മാർഗ്ഗാണി മേയുന്ന
മാതൃപ്രദേശം പ്രവേശിച്ചുനന്മം
പ്രായംകൊണ്ടുതന്നെയും മേയുന്ന
മുൻപനി ചാണിച്ചു ചാണിച്ചു പിന്നെയും
പാശ്ചാത്യ കാണ്മനെ ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങൾ
വെച്ചിട്ടു സേവനം ചെയ്തു പുരോഹിത." നമ്പ്യാർ.

മഞ്ജു കുറുപ്പിനും മറ്റും സ്ഥാനത്തിനെ തന്നെയാണ് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ വരികളിൽനിന്ന് അവരുടെ വിഭാവനങ്ങളെ വ്യത്യസ്തരതി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. നവുവി പലപ്പോഴും ഗഭാഗിനിൽ നിഷ്കർഷിക്കുന്നതുപോലെ നമ്പ്യാർ പലപ്പോഴും പ്രയോഗത്തിൽ വീണ്ടും ധ്വനിക്കുന്ന ആശയത്തിന് പുഷ്പിയും സ്വഭാവവികാസവും വരുത്തുവാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. അത്തരം തത്വങ്ങൾ എക്കോമരസഭാമാതാമാർക്കു കൈമാറ്റം മറ്റേ നീളത്തിന്റെ കെട്ടിപ്പാ മുഖമുണ്ടായ മേത്തല കാണ്മിക്കുവാനാണ് നമ്പ്യാർ അവരെക്കൊണ്ടു കൈക്കൊള്ളു വിളിപ്പിച്ചു നടത്തിയത്. അതുപോലെതന്നെ അത്തരം കണ്മകളിൽ ശമിതയുടെ മൂല ചുറ്റുന്ന എന്ന പദങ്ങളും പാതകങ്ങളിൽ ഒരു ഭേദിക്കുമ്പോൾ പാതകങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിക്കുകയാകുന്നു. ശമിതയോ സൂചനയോ ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ച് ഇതിനോടൊപ്പം അഭിപ്രായ മേലുണ്ടാവാമെന്നും, നമ്പ്യാർ ആ പ്രസ്താവിക്കൊണ്ടു ശമിതയുടെ സ്റ്റോറാധിപത്യത്തെ കാണിച്ചു എന്നു വിവരിക്കുന്നുള്ളൂ. നമ്പ്യാർക്കു വെളിച്ചത്തിൽ ഇത്രയും ആശയവിശേഷം ഇല്ലെന്നു സ്വാഭാമാണമല്ല.

അത്തരം കണ്മകളായ മേൽസൂചന നിമിത്തം ഭേദസൂചകം കാണിച്ചു അപേക്ഷിക്കുകയെന്നും മഞ്ജു കുറുപ്പിനും കുറുപ്പിനും കിടന്നുവന്നുവന്നു തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നോക്കേണ്ടതാകുന്നു.

കോട്ടിമ പുടവകയ്ക്കിട്ടുള്ളതും

അപ്പാന്റെ പെണ്ണുക്കളും പുന

രിപ്പാക്കുന്നതെന്നുമവർ പോകുന്നു,

അനുബന്ധം 1 ചൈവരവകുടുംബം നൽകിയ വി
കുറ്റപ്രകാരമുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ;

X X X X X

உதாரணமாகக் கீழ்க்கண்டது

മറ്റൊരുപക്ഷം വരുന്നതുകൊണ്ട്

முழுதுவதின் விருதினமேயுள்ளது

മിശിപ്പുനാളത്തുതന്നെ കോലം വന്നു;

தமிழ்நாட்டில் பண்டைய காலங்களிலிருந்து உருவாகிய

வினாக்கள் - விடைகள்

செவ்வெண் 25822 இலிருந்து 25823 வரை

അപരിചിതരായവർക്കു നാദിയെക്കുറിച്ചു വിവരണം;

X X X I X

കാഴ്ചകൾ കണ്ടെത്താൻ പ്രവർത്തിക്കുക

மேலேயுள்ளவை மூன்று பகுதிகளாகும்.

കോട്ടിയിൽ പട്ടണമുണ്ടെന്നും കൊണ്ടു

[illegible]

உறையூர்நாள் அளி துதனாவ"

உருவகத்தின் அடிப்படை அமைப்பு

ചന്ദ്രനക്ഷത്രീയായ ഭൂതലം, ശൈലാഭയം

ചുവന്നിറങ്ങുന്ന നീക്കമുണ്ടാകും

അലയോർത്തു വന്നുനിൽക്കുന്ന

മുൻപുവന്നു പിടിച്ചെടുത്ത വീടാണ്

தமிழகத்திலே எல்லாவிடங்களிலும் உள்ளவர்கள்

உத்யோகம் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார்.

அபிஷேகநவஜாதீதம்: ௧௪௭௭௩௩௩

பாளையினை நயிந்தாங்கு

തവയിൽക്കൊണ്ടു വെള്ളമൊഴിച്ചു
 ചവനമസ്താകളു തുടങ്ങി;
 തവമുടി ചുറ്റിപ്പിടിച്ചെടുത്തു
 കലാരിയുഞ്ചാർ പോട്ടാനവരുടെ
 ജവരോഷമുരണിനാവെ ശരിച്ചു"

നമ്പ്യാർ.

"മറ്റും പുരിക മിളക്കിക്കൊണ്ടിട്ടു
 പൊന്നിൻ ചിമ്പവും കിലുങ്ങവേതക്കിട
 തോന്നാം തിളാംകരകൊണ്ടു ചാടിപ്പിറയുക;
 കണ്ണുഴന്നിരു തുറന്നിടത്തു മറന്നി
 കണ്ണിൽ കിടന്നു കണ്ണി വന്നിടത്തു;
 കറുപ്പുതേരിൽ മിശ്രിതമാക്കുകയും
 നെന്മരിയുടെ ചുറ്റു പാതിർമാർക്കുതന്നെയും
 ചെറിയ പാതി നൽകുകകൊണ്ടുതന്നെ
 മറ്റൊരു നാളിയും മേടി വന്നിടത്തു."

നമ്പ്യാർ.

ഇവിടെ രണ്ടുകവികളും ഭോഗസ്ത്രീകളെ കളിയാക്കിയിരിക്കുകയാകുന്നു. നമ്പ്യാർ അല്പകൃതമായ ചെങ്കുട്ടികളാണെന്നു അവരെ കൊണ്ടു പ്രശ്നിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. നമ്പ്യാരുടെ 'കാമുചിപ്പുടവ' ഒരു ഭാഗവതകൊണ്ടാണ് ഭോഗസ്ത്രീകളെ നായർസ്ത്രീകളാക്കിപ്പറഞ്ഞുവെച്ചത്. 'അപ്പാടെ' എന്നു നമ്പ്യാരുടെ സ്വന്തം സ്തോത്രമാകുന്നു. സ്ത്രീകൾ കാണിച്ചു കൊടുത്തതിൽ സാമാന്യമായ സ്വപാശാവികത്വം നമ്പ്യാരുടെ പെണ്ണുങ്ങൾ അവരുടെ നിഗൂഢമായവണ്ണമാണ് കാണിച്ചത്. നമ്പ്യാരുടെ സ്ത്രീകൾ 'പൊന്നിൽ ചിമ്പവും' മറ്റും അണിയുന്നവരായാൽ അവർ കലിനകളായിരുന്നു എന്ന് തെളിയുന്നുണ്ട്. കേവലം അല്പ

പാഴീലായല്ലോ!
 പുണ്യരീതിവിശ്വാസന!
 ഷണ്ഡനാമെന്നിങ്ങ പരത്താൻ
 ഗാണധീവം കൊണ്ടെന്നു ധാരാളം!”

നന്ദുൾ.

പ്രാപ്തിപ്രദമാക്കൂ സന്തപ്യന്മാരും മെ
 മേലവും ബാഹ്യചിത്തത്തും ധ്യാനമായ്;
 ഷണ്ഡനാമെന്നുടെ വിഗ്രഹം കാണുകിൽ
 പെട്ടെന്നുതന്നെ ദൈവമുദയം സംഭവം;
 ഗാണധീവചാപവും ദിവ്യ വേണുതളും
 ഭാഗ്യം മുക്തപ്രാപ്തിക്കു കിട്ടുമേ.”

നന്ദുരി.

തനിക്കു ഷണ്ഡരൂപം ഭവിച്ചതിനെക്കുറിച്ചാണ് അജ്ഞാതൻ
 വിലപിക്കുന്നത്. അജ്ഞാതന്റെ ആ രോഗാവസ്ഥയിൽ
 നന്ദുൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചതു ഭൂപുരുഷനാൽ സഹജ
 മായ പ്രകാശത്തെക്കുറിച്ചാണ്. ആ സ്ഥാനത്തു നന്ദുരി
 കാണിച്ചത് ഒരു ശൃംഗാരമുണ്ടാവുന്ന ഭൗതികവികാ
 രത്തെയാണ്. തന്റെ ദീനാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു കണ്ണൻ മുത
 ലായ മാതൃസന്ദർശനം കേൾക്കുമ്പോൾ അവൻ സന്തോ
 ഷം ജനിക്കുന്നതിലാണ് അജ്ഞാതൻ ദുഃഖമുണ്ടായതെന്നാ
 ണ് നന്ദുരിയുടെ ആശയം. നേരെമറിച്ചു പൊക്കി ഭോഗ
 മേൽ അനുഭവിക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ തനിക്കു വരുത്താത്ത
 വശത്തെ സംഭവിക്കുക മൂലം താൻ തളങ്ങിക്കറുപ്പ് ഒരു
 പരിഹാസപാത്രമായിത്തീർന്നല്ലോ എന്ന വിചാരമാണ്
 അജ്ഞാതനെ ക്ലേശിപ്പിച്ചതെന്നാകുന്നു നന്ദുരി പറഞ്ഞ
 തന്റെ സാരം. “ഗാണധീവചാപവും ദിവ്യവേണുതളും”
 യനിക്കുന്നത് ഭവലം ഒരു ഭാഗ്യം വേറൊന്നു

പോലെയൊണ്ടെന്നുള്ള നമ്പൂരിയുടെ ഫലിതം രസകരമാണെങ്കിലും, അതു പരാമർശ സമ്പർക്കത്തെ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിക്കുമ്പോൾ തന്മൂലമുള്ള “ഗാണധീവം കൊണ്ടുള്ള ഫലമേ” എന്ന ചോദ്യത്തിനാണ് അധികം ഗൗരവവും ആധിക്യവും എന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പൗരസ്വത്തിൽ പുരുഷന്മാരുടെ ഭാഗാധിപത്യത്തിൽ ഗൗരവം നോക്കി വിചാരിക്കുന്ന പ്രബലതയല്ലാത്തതിനാൽ നമ്പൂരിയുടെ ഫലിതം പാവപ്പെട്ടല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

‘അംബലിഷപതിനാ’ കാട്ടത്തുളൽ പൂരോത്തമ നമ്പൂരിയുടെ കൃതിയാണെന്നു പലരും സംശയിക്കുന്നതായി മെട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ സംശയത്തിന് കാരണമായ ന്യായങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളും എന്തെല്ലാമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിട്ടില്ല. ഈ നാമധേയത്തിൽ നമ്പൂരി ഒരു തുളൽ ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു റഡിയായതെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ കാണുന്നതാണെന്നു പറയുവാൻ തരമില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, ഈ കൃതിയിൽ അധികം കാണുന്നതു നമ്പൂരിയുടെ മറ്റേയ്ക്കാകുന്നു. താഴെ ചേർക്കുന്ന വരികൾ നോക്കുക.

- (1) “காவலுக்குத் தகுந்தவர்களை நியமிக்க வேண்டும்”.
- (2) “பெரிய அளவிலுள்ள பணத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு உத்தேசம்”.
- (3) “பெரிய அளவிலுள்ள பணத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு உத்தேசம்”.
- (4) “பெரிய அளவிலுள்ள பணத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு உத்தேசம்”.

- (5) “അനന്തരാഭിലാഷമുദയം
വനഭവഭോധ്യമിതെന്നറിഞ്ഞു.”
- (6) “തിക്കെട്ടുവോളം പനറി വസിക്കി
ല്ലകേരളമെന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ”.
- (7) “ഏതുകരണമെന്നൊരോരു ചുരു
ക്ഷാത്തമകൻ പറഞ്ഞു.”

ഇത്രയും സമാചാരവാക്യങ്ങളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ധാരാളമായി കൃതികളിൽ ചേർത്തതുകൊണ്ട് നമ്പ്യാരുടെ പ്രത്യേക രീതിയാകുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, നമ്പ്യാരുടെ പതിവനുസരിച്ചാണ് നാലാമത്തെ പാളത്തിൽ പലം മുറിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്നതും. നമ്പ്യാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു കൃതികളിലും ഇങ്ങിനെത്തന്നെ ചെയ്തുകാണുന്നുണ്ട്.

- (1) “കുറയുമെടുത്തു കുറയുവീഴിച്ചു ക
രിച്ചു ചാടിപ്പാഞ്ഞു തിരിച്ചു.”
കാലിന്ദി സമാഹാരം.
- (2) “പട്ടാണികൾ പല ചെട്ടികളും കോ
മട്ടികളും പല പട്ടന്മാരും”, മോഹനമാതാ.
- (3) “നമ്മുടെ ദേവനും ഇക്ക തളിക്ക പ
ടിക്കുമെട്ടും പടിച്ചും മെഴുകുക”.
കാൽവീരാർജ്ജുന വിജയം.
- (4) “പഞ്ചായത്തളിപ്പുരവകങ്ങനെ
കുത്തു കൊടുത്തേൻ വീത്തും കൂലിയും”, സ്വാമനകം.
- (5) “കഷ്ടം തന്നിവമന്തി നെരിച്ചുവ
ധിച്ചു വിചക്ഷണനായ്ക്കുതവീടിന”
ശാലന ചരിതം.

ദേവൻ കാണ്മിപ്പതുപോലെ തന്നെ ഇതിൽ മരണമുണ്ടെന്നു
രാജ്യങ്ങളുടെ പേരുകൾ പറയുന്നതിൽ

“അംഗ മേകളുകാരി പാഞ്ഞുക

വിടയകേകയ കോസവം” എന്നു പ്രസ്താവത്തിൽ പദം
മറിച്ചിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നമ്പ്യാരുടേതു തന്നെയെന്നു
പറയാതെ രിച്ചത്തിയില്ല. “പ്രാപ്തം” ആകയാൽ പ്രാപിക്കാ
ൻ ചെയ്ത രാജ്യങ്ങൾ

അംഗ മേകളുകാരി പാഞ്ഞുക

വിടയകേകയ കോസവം

വടയംഗംഗംകന്തികരളി

മോര കൊണ്ടു മേകൾ”.

എന്നിവയൊക്കെയാകുന്നു പറയുന്നത്. അതിനാലും മത
പോയ ബ്രഹ്മവകുൾ നോക്കിപ്പോൾ ഈ വക സമരങ്ങളുടെ
തെ പിസ്തു അവയിൽ കിടന്നുണ്ടെന്നു. അവയിൽ ‘അ
വസരം’ കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നമ്പ്യാർ പ്രത്യേകമുള്ളവയാണ്.

അവസരംകൊണ്ടു പ്രകാശം മേകൾക്ക് എന്താണ് സൂത്രം
എന്നാലോചിക്കുമ്പോൾ ദേവന്മാരെ നോക്കിയതു,

“അടിക്കാരികൾക്കുണ്ടെന്നു ഇതിനാൽ”

പ്രാപിക്കുന്നതെന്നാകുന്ന പക്ഷം”

എന്നാകുന്നു. ‘അടിക്കാരികൾക്കു ചാടിക്കാ’നുള്ള പാസനയും
വശത്തും നമ്പ്യാർ പ്രത്യേകമുള്ളതാകുന്നു. ഇതിനാ പര
മം, തുളവകളിൽ ഭേദമില്ലാത്ത സമയോചിതമായി ‘പദ
ങ്ങളും’ ചേർക്കുന്നതും നമ്പ്യാരുടെ പെരിവാണ്. ഇതിൽ
“മാരവൈകിട്വിളിപ്പുകാര മഴക്കോട്ടു കേട്ടു മറിച്ചുപറയൽ”

എന്നാലിയായ ശ്ലോകവും ചില പദങ്ങളും നമ്പ്യാരുടെ മുദ്രയാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. അദ്ദേഹം ചേർന്നു വരികൾ നമ്പ്യാരുടെ മറെറായ മുദ്രയാകുന്നു.

സോമ്യജനത്തെ ചേർക്കിക്കുന്ന ന
 രാധമനീവരങ്ങളെ വരിപ്പാൻ
 രോധം കൂടാത്തവധി നരകം
 ബോധിച്ചിട്ടുക വർകിക്കണം".

പ്രാമുഖ്യമായ രാജാക്കന്മാർ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിന്നു പകരം അവർക്കു താമസിക്കാത്തുള്ള നരകങ്ങളെ ഭിരസംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ വരികളിൽ കവിയുടെ ഉദ്ദേശം വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. സാധുജനങ്ങളുടെ പേരിൽ അനുകമ്പയില്ലാത്ത പ്രഭുക്കന്മാരേയും രാജാക്കന്മാരേയും ആക്ഷേപിക്കുന്നതും നമ്പ്യാരുടെ പ്രത്യേക മുദ്രയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ പലതും ആലോചിക്കുമ്പോൾ പ്രസ്തുത തുള്ളൽ നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയല്ലാത്ത മറെറൊരാളുടെ അല്ലെന്നു സംശയിക്കുവാൻ യാതൊരു സ്തായവും കാണുന്നില്ല. ഈ നക സ്തായങ്ങൾക്കും പദമെ, പദപ്രയോഗത്തിൽ സമ്പൂരിക്കുള്ള നിഷ്പക്ഷതയും ഇതിൽ കാണുന്നില്ല.

നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ "പാത്രചരിതം" ശീതരുൻ രീതിയിൽ ഒരു തുള്ളൽകൃതി ചേർത്തു കാണുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ രീതിയും മറ്റും ആലോചിക്കുമ്പോൾ "കുണ്യാർക്കു ന വിജയം" എന്നു കവിതപോലെ മറെറൊരാളുടേതെന്നൊ അന്ധയാട്ടു പണിക്കരുടേതെന്നൊ വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതു ശീതരുനിൽ കഥാസംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പല സംഗതികളും

കാടനിൽനിന്ന വൃത്യസ്തമാണെന്നു മാനുഷ്യ, പുരാണത്തിൽ കാണുന്നതിന്നു വിപരീതവുമാകുന്നു. കാടനിൽ സൂര്യനെ ഭജിച്ചതു “ധർമ്മതന്ത്രമനുജനമാത്മ”മാണ്. ശീതലനിൽ യുദ്ധിപ്പിരന്റെറ കല്പനപ്രകാരം പാഞ്ചാലിയാണ് ആദിത്യനെ ഭജിച്ചത്. അതുപോലെതന്നെ സൂര്യൻ വരം നൽകുന്നതു,

ധേർമ്മതന്ത്ര! വൃകാദര! ഫൽഗുന!
നിഷ്വ നകുല! സഭവ സമഭവ!
കവഞ്ച രാഹിശേ! കൃഷ്ണ! നിജാദേ”. ഓടൻ.

പോഞ്ചാല കന്യാകേ! വേദിയാശ്ലതുഭേ
പാഞ്ചാലകൃഷ്ണീപ്പാത്രം ഗ്രഹിക്ക നി”. ശീതലൻ.

രണ്ടു തരത്തിലാകുന്നു. ഈ രണ്ടു കൃതികളുടേയും കർമ്മാവു നമ്പ്യാർ തന്നെയാണെങ്കിൽ ഈ വ്യത്യാസം കാണാവാം തരമില്ല. അതിലും വിശേഷിച്ചു നമ്പ്യാർ ഒരു കഥതന്നെ രണ്ടു രീതിയിൽ ഉണ്ടാക്കിയതായും കാണുന്നില്ല.

മേൽ ഉൾക്കൊണ്ടു വരികൾ പോലെ തന്നെ വേറെ സംഗതികളിലും വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്. കാടനിൽ ഉദ്യാസാവു മുക്തേഷനെ രാജധാനിയിൽ ചെല്ലുന്നത് ഈശ്വരൈക്യീകമായിട്ടാകുന്നു. നേരെമറിച്ചു ശീതലനിൽ ശക്തിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം മൂതൻ മുഖേന മഹർഷിയെ വരുത്തുകയാണ് ചെയ്തത്.

“ഇതിമനസിചിന്തയാ ഹന്ത മുക്തേഷനെൻ
കൃതിശകുനി കണ്ണനാ തത്രമേവം വിധൗ
സപരി പതിനായിരം ശിഷ്യതം താനുകായ്
സകവദിശി സഞ്ചരിക്കുന്നമോഹിശാമൻ

മുതിർത്തവർക്കു നൽകുന്ന ഉദ്യോഗ താപസൻ
തപസ്സിചിന്താ മനോഭാവനാഭക്തിവിനാശം.” കാതൽ.
“ഉദ്യോഗ കോപസംഗതപനാശിതനാ
ഉദ്യോഗസ്തനാ മഹാമുനി ശ്രേഷ്ഠനേ
സർവ്വശിഷ്യോത്തമോഭാവോഭാവിച്ച
നിർദ്വികല്പം ക്ഷണിച്ചിന്റെ കൊടുമുടി.”
ശിതലൻ.

മേൽപ്പറഞ്ഞവ രണ്ടു കൃതികളിലും കാണുന്ന ഒരു സമാന്തര
തത്വ വ്യത്യാസമായിട്ടാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. നമ്പ്യാർ
ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതല്ല.

നമ്പ്യാർ സാധാരണയായി, ഏതൊരു കവിതയും, പ്ര
യോഗിക്കാത്ത ചില വാക്യരൂപങ്ങളും ശീതലൻ ഉള്ളത്.

- (1) പാത്രവും മെച്ചപ്പെട്ടതല്ലേന്നുണ്ടെന്നുപോ
കത്തുപോന്നതും ഗ്രാഹിച്ചു മാനസേ.”
- (2) “ഉദ്യോഗസ്തനാ മഹാമുനി ശ്രേഷ്ഠനേ
മഹാസാനന്തര തന്തിഷ്ഠകാക്കേനിച്ച
പുനരാഗനനിമിത്തം മഹാമുനിപുനരനന്തം”
- (3) “നിർദ്വികല്പം ക്ഷണിച്ചിന്റെ കൊടുമുടി”

‘ഭക്തിപുരസ്സരം’ എന്നതിന്നു പകരം ‘ഭക്തപുരസ്സരം’
എന്നു നമ്പ്യാർ പറയുകയുണ്ടു്. രണ്ടാമതു കാണിച്ചു വരിക
കൂടി പരസമാനെന്നു വൃത്ത വ്യത്യാസം നമ്പ്യാർ പറയുന്ന
അനുഭവമല്ല. ‘നിർദ്വികല്പം’ എന്നതിന്നു സാമാന്യമായി
മഹാമുനിമഹാമുനി പ്രസിദ്ധിച്ചതല്ല എന്നതിന്നു ‘നിർദ്വിതരം’
എന്നു മറ്റൊരു നമ്പ്യാർ പറയുകയുണ്ടു്. അതുപോലെ
തന്നെ ശീതലനിൽ കാണുന്ന “സ്തുതകളെല്ലാവിട്ടുവൃത്ത

മോദേത" എന്നതിന്നു നമ്പ്യാർ "ബ്ലോതങ്ങളെക്കുറിച്ചു" എന്നല്ലാതെ പറയുന്നതല്ല.

നമ്പ്യാർ എത്രതന്നെ പുരോഭാഗിയായിരുന്നാലും സദാചാര വികല്പം വരുന്നതായ് സർശാസ്ത്ര തത്വം ഒരിക്കലും ഉപദേശിക്കുന്നതല്ല. മരോചാരത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പ്രസ്തുഷ്ടപ്പെടുത്തി അതു ത്യാജ്യമാക്കണമെന്നു ഉപദേശിക്കാറുള്ളു. ആ രീതി നമ്പ്യാരുടെ ഒരു പ്രത്യാഘാതം പോലെയാകുന്നു. ഗീതയ്ക്കുനിൽ റിപ്രീതിക്കിതിയിലാണ് കാണുന്നത്.

- (1) "നേതുകൊണ്ടിപ്പോലെയും ചെലവേരും നേതുകിഷിപ്പുവൻ മോദതെന്നെന്നവത്ര."
- (2) "നാലകാൽം നീന്തുമിപ്പുകണ്ടാലുഴി പ്ലാമുക്കേ നല്ല സകല കാര്യത്തിന്നും."

മേൽപ്പറഞ്ഞ വരികൾ സമർത്ഥിക്കുന്നതു സത്യവും നേതമാർഗ്ഗവും കാർയ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നു വർജ്ജ്യങ്ങളാണെന്നാകുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ സദാചാരവാക്യങ്ങളിൽ ഏതാഴ്ചയായ മരോചാരത്തിന്റെ നിഷേധം പോലും കാണുന്നതല്ല. ഈ കാരണങ്ങളാൽ പ്രസ്തുതഗീതയൽ തുളുമ്പൽ നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളുടെ ശുദ്ധതയിൽ കാണുന്നതു ശോചനീയം തന്നെ.

നമ്പ്യാരുടെ തുളുമ്പുകളുടെ ശുദ്ധതയിൽ കണ്ടെന്നു മറെറൊരു കൃതി 'ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം' പറയുന്നു. ഇതു നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയാണെന്നാകുന്നു പലരും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നത്. തെറ്റായ ആ വിശ്വാസത്തിന്നു കാരണം അതിന്റെ ശൈലിപരവും അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ചു നൂക്കുമാലി അന്വേഷിക്കാത്തതുമാകുന്നു.

ഗജേന്ദ്രമോക്ഷത്തിലെ വനനായിൽ നിന്നുതന്നെ അതിന്റെ കർത്താവു നമ്പ്യാരുടെ കാലാനുസാരം നളിന്റെ സംവത്സരം കഴിഞ്ഞു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു കവിയാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്.

“ചൊല്ലെഴുന്ന വിശാഖരാം തിരുനാളിൽ ചന്ദ്ര പിറന്നു കൃ
വല്ലഭൻ വനമേലി തന്നൊടു തൂല്യനിന്നുതൻ ചെങ്കുന്മാൻ.”

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഈ കൃതി നിർമ്മിച്ചതു ‘വിശാഖം തിരുനാൾ’ മഹാരാജാവിന്റെ ആവശ്യപ്പെട്ടുകാരാണെന്നു സ്സംശയാകുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാർ സാധാരണയായി അറിയപ്പെടുന്നത് അവരുടെ തിരുനാളുടനാലല്ല, തിരുനാളാലാകുന്നു. അതിനും വിശേഷിച്ച് ആ മഹാരാജാവിനെ ‘വനമാലി’, അതായതു ‘ഇന്ദ്രിപത്മനാഭസ്വാമി’യോടാണ് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു കവി തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്നുയാണ് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നതിന്നു സംശയമില്ല. നമ്പ്യാരുടെ കാലത്ത് ആദ്യം മഹാരാജാവുവന്നതും പിന്നെ കാഞ്ചീക തിരുനാളുമല്ലാതെ വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവുണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു പ്രസ്തുത മഹാരാജാവിന്റെ ആമുഖാകരനായ ആ കവി ആരാണെന്നാകുന്നു അന്വേഷിക്കേണ്ടത്. പ്രസ്തുത തൂല്യലിലെ വനനായിൽ

“സന്തതം തിരുമൈരകില തിരുകവാസി മഹേഷപത്മൻ
മിറുചെങ്കല്ലിലുന്തൻ തെളിഞ്ഞുവരും തരുണനാമമാവന്തൻ”

എന്നും “ശുഭപുരേ മരുവുന്ന ശങ്കര! ഇന്ദ്രപ്രസാദ! പാ
ശ്ചിമാം”, എന്നും കാണുന്നുണ്ട്. ആദ്യത്തെ രണ്ടുവരികൾ

ഐതാനിക്കുതെപ്പ്നെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്ലോകമാകുന്നു. ആ ഭേവൻ കവിയുടെ 'പരവൈ'മാണെന്നു പറയുമിട്ടുണ്ട്. വെണ്മണി നമ്പൂരിപ്പാടന്മാർ സാധാരണമായി ഐതാനിക്കുതെപ്പനെ പരവൈയായി സങ്കല്പിച്ചാണ് പോന്നിരുന്നത്. മഹൻ നമ്പൂരിപ്പാടും ഒരു വന്ദന ശ്ലോകത്തിൽ "ബ്രീഹിദന്മാളി നിലയൻ തിരു വൈരകീല—വാഹീവ രാജയെഴുന്നേക്കു വാമഭേവൻ" എന്നു സ്തുതിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. എന്താൽ നമ്പ്യാർ ഒരു തുളുമ്പിച്ചു ആ ഭേവനെ സ്തുതിച്ചിട്ടില്ല. ഈ വാസ്തവത്തെ ആലോചിക്കാതെ പ്രസ്തുത കൃതി നാമ്പ്യാരുടേതാണെന്നു വിചാരിക്കുവാനുണ്ടായകാരണം മൂന്നാമത്തെ പരിമുഖം പറ്റിപ്പോയ ഒരു നാലിരിക്കാം. നമ്പ്യാരുടെ 'കിളിക്കുറിശ്ശി'യെ 'ശുക്രപുരം' എന്നു അഭിധാനം ചെയ്യാറുണ്ടായിത്തന്നതിനാൽ അതുതന്നെ ഇതും എന്നു വിചാരിപ്പാൻ സംഗതിയായതിൽ അതുളതവുമില്ല. പുരാതനകാലം മുതൽക്കു 'ചൊവ്വരയ്ക്ക' പറഞ്ഞുവരുന്ന പേരാണ് 'ശുക്രപുരം' എന്നത്. പണ്ടത്തെ കോളിബ്രാഹ്മണർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിരുന്നതു 'ചെന്നിയൂർ' ഗ്രാമക്കാരെന്നും 'ശുക്രപുരം' ഗ്രാമക്കാരെന്നായിരുന്നു. ചൊവ്വരയാണ് ആ ശുക്രപുരം. വെണ്മണിമാർ ആ ഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ടവരായതുകൊണ്ട് ആ ഭേവനേയും അവരുടെ ആരാധനാമൂർത്തിയായി സങ്കല്പിച്ചിരുന്നതു സ്വാഭാവികവുമാകുന്നു. എന്താൽ അവലുപ്പഴ കൃഷ്ണനേരം തകിഴിയിൽ ശാസ്താവിനേയുംളുടെ വന്ദിച്ചു കണ്ടതിനാലാണ് ഈ പ്രമാണം പെറ്റിയതെങ്കിൽ, അതു നമ്പ്യാരുടെ അന്നന്തരഗാമികൾ അനുകരിച്ച പതിവിനെ വിസ്മയിച്ചതു

കൊണ്ടാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ചുരുങ്ങിയതു നന്നായിരുന്നാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഭവനമാരെ സ്തുതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വമ്പിച്ച കൃഷ്ണനേയും അകിഴിയിൽ ശാസ്താവിനേയും കാലാ ന്തരത്തിൽ ശുഭകൽപകൃത്തുക്കൾ ഇളകലിന്റെ അധിഷ്ഠാ ന മൂർത്തികളായി സമർപ്പിച്ചു പോന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു.

നാഗ്യാരുടെ കൃതിയായ 'നാളാഞ്ചണ്ഠിമാഹിതം' പറയുന്നിൽ ഗണേശമോക്ഷത്തിന്റെ വന്ദനയുടെ ആദ്യഭാഗം ഇരുപത്തിനാലു വരി ചേർത്തു കാണുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടായ തെറ്റിദ്ധാരണയാണെന്നു ആ സംശയത്തിന്നു കാരണമെന്നു തോറിയതുമാകുന്നു. വന്ദനകളിലെ ഭവനാരാധന ചുരുക്കങ്ങൾ ഒന്നാണെന്നിവിടെ ഒന്നിലേതു മറ്റൊന്നിൽ ഇരുപതു ഭവന കൂടാതെ ചേർന്നു പതിവു നാഗ്യാർക്കില്ല. തന്റെ ചേർന്നു വരികൾ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു.

- (1) "പാകുനാരുടെ ഹിരണ്യകുബജമിതിശയേണ ചിരന്നാരുന്തൻ പാകുവെശിമ നരകഭോക്താ പരമാത്മതത്വവിധിമയമേ"
 ഹരിഷേന്ദ്രചരിതം.
- (2) "പാകുനാരുടെ വാൽമീകിയർപ്പിറന്നവനേകുന്തൻ വാക്കിനാശാഴമെന്തി നേർത്തുടങ്ങി മാറുകയില്ലെടവ്".
 സഞ്ചയവേദം.
- (3) "അന്യമപ്പുഴ മേവമഞ്ചമോചനൻ കുന്താകുന്തൻ ഇന്ദ്രമോക്ഷന്റെ മാനസകമ്പരമ്പാടകുറന്നു പമ്പനായ കിർഗിത്തന്റെ തേരിയവരി നടന്നവൻ"
 ത്രിപുരരേഖണം.
- (4) "പാകുനാരുടേന്നാരു മിപ്പൻ പരമൻ പണ്ടുവരായി പാൽക്കുടിപ്പിറന്നോരു ബാലമന്ത്രനെന്നുപോലെ

“പാക്കുകൊണ്ട് പാറത്തൊഴി വാക്കുപ്പരിയെ ഭയപ്പെട്ടാണി ന്നിക്കെലത്തിൽപ്പിറക്കുന്ന പാറത്തുട്ടം മരിക്കാവാ”.

കാക്കകണ്ണവധം.

- (5) “വിരവിലമ്പമെപ്പുകഴ് വിളങ്ങും പാക്കുസൂതശ്രീ
മുരളൈവരി മുക്കിൽ വണ്ണൻ മരരിനാരായണൻ കൃഷ്ണൻ”

X X X X X

പാക്കുനാൽ കലഞ്ഞനാരിൽ പിറന്നമേളാക്കുടിയൻ
വാക്കിനേയും ശ്രവിക്കേണം മൈകുളൈ ബുധനാക്ക!”

പുളിയിരോക്കം.

ഈ വരികളെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതു ഗജേന്ദ്ര
മോക്ഷത്തിലെ ആദ്യഭാഗങ്ങൾ നാളായണീചരിതത്തിൽ
ചേർത്തു കാണുന്നതിൽ നിന്നു നമ്പ്യാരുടെ പരിവർത്തന
പറ്റി തെറ്റിദ്ധരിക്കാതിരിക്കുവാനാകുന്നു. പാഞ്ചാലീ
സ്വയംബരത്തെ തുടർന്നുഴതിയ കഥകളിൽ ഒന്നാണ് നാ
ളായണീചരിതം. നാളായണീചരിതത്തിൽ കാണുന്ന വ
ന്നു തുളുക്കുടാർ ചൊല്ലിക്കേട്ട പ്രകാരം പ്രസാധകന്മാ
ർക്കു പറ്റിയ അബദ്ധമാകുവാനേ തരമുള്ളൂ.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതിയിൽ കാണുന്ന വസ്തുതകൾ
ആശയം ഏറെക്കുറെ നമ്പ്യാരുടേതു തന്നെയാണെങ്കിലും
ആകുപ്പാടെ പൊടിയിട്ടു മിന്നമി ക്കു പുതുതോടി വിളിപ്പി
ച്ചതുപോലെയാണ് കാണുന്നത്.

“അമ്പലപ്പുകഴ് മേലുമ്പുലമേനേതു കൃഷ്ണനാരായണനെ
നങ്കരഗുണഗണനിലയ! ജയ കമലനാഭ! നാരായണനെ
സമ്പനായ കിരീടിയന്മുടെ സരഭമ! മധുസൂതന!

X X X X X

പ്രാക്കുനായകർ വശമായിരുന്ന പാൽക്കുടയ്ക്കു പിറന്നുത്താൻ
വാക്കിനാക്കാടുമിന്നു കിഞ്ചനാ തോയ്ക്കുചിട്ടുള്ള നീശ്ചയം.

X X X X X

പ്രാക്കുനാദിവിപർ പുകഴ്ന്ന പാക്കുവെണ്ണയോളം
തോയ്ക്കുള്ള കലത്തിൽ വന്നു പിറക്കുകൊണ്ടിരുന്നതൊരാൾ

നന്മുതിപ്പാട്ടിലെ കൃതിയിൽ നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയിൽ കാണുന്ന “അമ്പലപ്പുഴ മേരുമാഞ്ചൽ” എന്നും “വന്മനായ് കിരീടിതന്നുടെ” എന്നുമുള്ള പദങ്ങൾ നമ്പ്യാരുടെതിൽ കാണുന്നവ തന്നെയാണു്. നമ്പ്യാർ അല്ലാത്ത ഭാര്യന്മാരുടേതല്ലെന്നു് മറ്റൊരു സംഗതിയെന്നു പറയുന്നതായാൽ ഇതിൽ കാണുന്ന നൃത്യസംസ്കാരം നമ്പ്യാർക്കുതന്നെ വരുത്തിയതായാൽ തന്നെയെന്നു് അർത്ഥം “പ്രാക്കുനായകർ” നമ്പ്യാരുടേതാണെന്നു വിചാരിക്കത്തക്കതെന്നും ചോദിക്കുന്നവരോടു മറ്റു ഭാഗങ്ങളും കൂട്ടി തത്സംബന്ധിക്കണമെന്നു പറയുന്നതു്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ നമ്പ്യാരുടേതല്ലെന്നു് പറഞ്ഞ് നമ്പ്യാരുടെ പ്രത്യക്ഷ മന്ത്രമായ ഹാസ്യസംഗീതം കൃതിയിൽ തീരെ ഇല്ലെന്നതെന്നു പറയാം. ഭക്തിരസവും വിരസവും പ്രശ്നപ്പെടേണ്ടുന്ന മിക്കയിൽപ്പോലും നമ്പ്യാർ ഹാസ്യസംഗീതം വിടാൻ മടിക്കാറില്ല. ബ്രഹ്മാവ്യ പ്രത്യക്ഷനായപ്പോൾ ശ്രീപുരന്മാർ പറഞ്ഞതു് സമാധാനം.

മേൽപ്പറഞ്ഞവർക്കുതന്നെയാണു് കൂടുകിളെന്നറിഞ്ഞാലും,
അങ്ങനെയും തോന്നാത്ത, മെത്തക്കൊട്ടികളും മേയ്ക്ക
എന്നിനായിട്ട്വിടക്കു വന്നുമാറി? തരിൽപ്പിന്നെ
മിന്നുകൊണ്ടും കണക്കില്ല, കിട്ടിയല്ലാത്തതല്ല;

X X X X X

ആ കൈൽ വരമിന്ന വിരവോലിത്തു തന്നാലും
താഴ്ന്നിരിക്കട്ടെ തെളികൊണ്ട നടന്നാലും.

ഈ ജാതി പരിഹാസ വാക്കുകൾ നമ്പ്യാക്ക് ഒഴിച്ചുതര
ത്തക്കതല്ല. നമ്പൂതിപ്പാടിന് അത് ഒരിക്കലും സാധിക്ക
ുന്നതല്ല.

അദ്ധ്യായം ൩.

വന്ദനകൾ.

നമ്പ്യാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുളുവകൾ പല സ്ഥല
ങ്ങളിലും പാർക്കു കാവത്തുണ്ടാക്കിയവയാകുന്നു. ഓരോ കൃ
തിയ്ക്കേയും വന്ദനയിൽ കാണുന്ന ഓരോ ദേവന്മാരെക്കുറി
ച്ചു സ്തോത്രം ചെയ്തിരിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം അതതു
ദേവതാസമേതത്തിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്താണ് ഓരോ
കൃതി നിർമിച്ചതെന്നു ചിലക്കുള്ള വിശ്വാസം ശക്തിയാണെന്നു
തോന്നുന്നില്ല. കാൽവീരന്റെയും മൂലപാതി
ഇരുപതിലധികം തുളുവകകളിൽ വന്ദനങ്ങൾ തന്നെ കാ
ണാൻമില്ല. അവയിലെ വന്ദനങ്ങൾ നശിച്ചുപോയിട്ടോ പൂ
സാധകസാക്ഷി കിട്ടാത്തതിട്ടോ കൃതികളിൽ ചേർത്തുകാണാ
ത്തതെന്നറിയുവാൻ തരമില്ല. ചിലതിൽ ഗണപതിയേയും
സരസ്വതിയേയും മാത്രം വരിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. മറ്റു ചി
ലതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പരിചയമുള്ള സകല ദേവന്മാരെ
യും വന്ദിക്കാൻ വിട്ടുപോയിട്ടുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ആ മൂ
ഹം സ്വർഗ്ഗ സ്വീകർത്താക്കൾ തോന്നുന്നില്ല. ഇശിണീസ്വ
രംബരത്തിൽ

“മഹാമുഖർ പാശമുതകിര പാലയ
 മോശനിക്കരവാസേ!
 ശ്രീപുണ്ണകുങ്കിമന്ദിര നാഥ!
 ശ്രീപുഷ്പാഞ്ജനം വരേ;
 ശ്രീവാതുപുരേ! ഹരേ! മാ
 പരിപാലയ ദേവ!”

എന്ന് ഒരു മഹദ്വിപാദം ചേർത്തുകാണുന്നുണ്ട്. ഈ കൃതിയുടെ ആദ്യത്തിൽ “ഇന്ദ്രകാനനസ്ഥരവ വിളങ്ങിപ്പണന്നാമംബികെ”, എന്നും നളചരിതത്തിൽ ആ ദേവിയെ തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചു “ഹരിണാമാംവിചാരണീശ്ശോഭിത” എന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നതിൽനിന്ന് മരേ ഒന്നാമനും ഭാര്യയേ സമ്പൂർണമായി ഉണ്ടാകണമെന്നും അതായതു, നമ്പ്യാർ വന്നിട്ടില്ലാത്ത മുത്തുകളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന് സ്വപരിചിതങ്ങളായിരുന്നു എന്നാകുന്നു. കേരളം മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവിയാണ് നമ്പ്യാർ. തലപ്പള്ളിത്താലൂക്കിൽ വടക്കാഞ്ചേരിയ്ക്കു സമീപമുള്ള “ഹരിണാമാംവി”, ഏകക്കോട്ട, വരെ എത്തിയ കവി പരിശുദ്ധ പ്രസിദ്ധനായ ‘വടക്കുന്നാഥ’നെ ഒരു കൃതിയിലും വന്ദിക്കാത്തൊരു അദ്ദേഹം അതുപ്രകാരമായിട്ടാണ് തോന്നുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ‘ശ്രീകുരുഞ്ചേരപതിയെ’ വന്നിട്ടു നമ്പ്യാർ കേരളചരിത്രത്തിലും ചേലത്തുമാഹാത്മ്യത്തിലും അപരിചിത സ്ഥാനം വഹിച്ചുപോയെന്നു തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു ‘ഗംഗാധരൻ’, ഇടിഞ്ഞാലക്കുട ‘കൂടൽമാണിപ്പം’ എന്നീ ദേവന്മാരെ കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം കാണുന്നില്ല. തൃശ്ശിവപേരൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന് പരിചിത

അല്ലല്ലാഞ്ഞൊട്ടില്ല നിശ്ചയം. ചിന്തയോ? അതിനു സന്ദർഭം കിട്ടാത്തതാണെന്നുവെച്ചു. കൃതിയിൽ ഇന്നിന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യേണ്ടതെന്നു മുൻകൂട്ടിക്കരുതി കവിത നിർമ്മിക്കുക എന്ന പതിവു നമ്പ്യാക്കില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ചിലതു വിട്ടുപോയെന്നു വന്നുക്കാവുന്നതാണ്. കവിതയാണു ഉദിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ഇപ്പോഴോലെ തന്നിൽ കൂടെ പ്രവഹിക്കാൻ അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങാടിയിലൂടെ എന്നുവെച്ചു. കവിത വരാൻ ഇരിക്കുക എന്നല്ല, കവിത വരുമ്പോൾ ഇരിക്കുക എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബ്രഹ്മം. അതുകൊണ്ടു വന്നതങ്ങളെ അഭിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, കവിതയുണ്ടാക്കിയ കാര്യത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസ്തവവും ഇന്നതായിരുന്നു എന്ന നിശ്ചയിക്കാൻ അമിട്ടില്ല.

അതിലും വിശേഷിച്ചു കലാനന്ദത്തിൽ തുളുക്കാർക്കുമാത്രം കഥകൾ തുളുവേലം അതിനായി നമ്പ്യാർ നിർമ്മിച്ച വരണത്തിനു പകരം അനുജപഥയിലെ വരണം കൊല്ലി തുളുനാത് കട്ടം അസാധാരണമല്ല. അശിഷിസ്വരൂപം ബഹു തുളുൽക്കഥ തുളുതയ തെളുപ്പർ നല്ലപരിതത്തിലെ വരണ കൊല്ലിയതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തുളുക്കര തുളുക്കാരെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചാൽ പോലെയും തുളുക്കര പോലെയും വരണങ്ങളെ ചാനിയും മറിച്ചും കൊല്ലിവരണത്തുകൊണ്ട് അവയുടെ വാസ്തവമായ സ്ഥാനങ്ങൾ വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു പോയിട്ടുണ്ടെന്നതിനു സംശയമില്ല. കല്ലിച്ചുളുട്ടി വരണത്തിലല്ലാത്ത ആ വ്യതിചലനം മൂലം അച്ചുക്കുടക്കാർക്കു വന്ന പ്രമാണമാണ് സുകൃഷ്ണമിതിയെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ അശക്തമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ ചില കൃതികളിൽ കാണുന്ന പ്രത്യേക വ
രണകൾക്കൊണ്ടു സ്ഥലകാലങ്ങളെ ഉപഹിതമാക്കി വഴിയെ
പിടിച്ചു. ആവക വരണകൾ ഹൃദയത്തോടുകൂടിയ ചെ
ല്ലിപ്പുള്ളിയാകുന്നു. അവയെ പരിശോധിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പാ
യി നമ്പ്യാർ കേരള സ്ഥലങ്ങളു താമസിച്ചതിനെ സംബ
ന്ധിച്ച ചിലതെല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായാൽ ഇതി
അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം.

നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യം കിള്ളിക്കരിങ്ങിൽ കഴിച്ചുള്ളതി
യതിനാലാണു കേരളാലേ പിതാവായെന്നിട്ടു കിടങ്ങർ
താമസിച്ചതായിട്ടാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. ഉദ്യോഗം കൊല്ല
വർഷം ൯൧൭൦൦൦൦൦൦൦൦. അദ്ദേഹം കിടങ്ങർയിന്ന താമ
സം അമ്പലപ്പുഴയടുത്തായി. നമ്പ്യാർ കിടങ്ങർ താമസി
ച്ചിരുന്നതു വടക്കുംകൂറുരാജാവിന്റെയും ചില വൃദ്ധക്കന്മാരു
ടെയും ആശ്രിതനായിട്ടായിരുന്നു. പ്രസ്തുത വർഷത്തിൽ
മുഹമ്മദാബാദിലെ വടക്കുംകൂറു മുഹമ്മദാബാദിലെ കീഴടക്കി
യതിനാൽ തന്റെ രക്ഷിതാക്കൾ അവരതയിൽപ്പെട്ടുക
യും അവരുടെ സ്വരായം മേലിൽ ഉണ്ടാവാൻ പ്രയാസമാ
ണെന്നു കാണുകയും ചെയ്തപ്പോൾ നമ്പ്യാർ അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ താമസം അമ്പലപ്പുഴയിലേക്കു മാറ്റിയതായാവാൻ
സ്വാഭാവികം. അന്നു വിദ്യാനാഥർ വിദ്യാനാഥൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു.
അന്നത്തെ ചെന്നയിതാഴ്വരയെന്നൊ ചെമ്പകശ്ശേരി അല്ല
വിന്റെ വിദ്യാനാഥൻ നമ്പ്യാരെ അങ്ങോട്ടുകൊണ്ടിച്ചതിൽ
അതുതമിഴ്. തുല്യവസ്തുക്കൾ അദ്ദേഹവും ആകുമ്പോഴേക്കു
പ്രകൃതി നിയമമാകുന്നു. അങ്ങിനെയാക്കിയിരിക്കണം നമ്പ്യാർ
ചെമ്പകശ്ശേരി താമസിക്കുന്ന അടുത്തുള്ളതായ ചെന്നത്.

അമ്പലപ്പുഴയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു നമ്പ്യാർ ചെമ്പ കണ്ണൂരി രാജാവിന്റെ സൈന്യാധിപനായ മഞ്ചുർ പണിക്കരെയും കാലപ്പുരോഹിതനായ തെക്കേക്കരയ്ക്കു ഭട്ടതിരിയുടേയും പ്രത്യേകപ്പീതിക്കു പാത്രീഭവിച്ചതിനാൽ അവർ മുമ്പേത ചെയ്തുകണ്ണൂരി രാജാവിന്റെ സ്നേഹത്തിന്നും അന്നു കാലത്തിന്നും പാത്രീഭവിച്ചു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വിരോധമില്ല. എന്നാൽ നമ്പ്യാർ ആ രാജധാനിയിൽ ആരേഴു കൊല്ലത്തിലധികം കാലം സ്ഥൈര്യമായി താമസിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. കൊല്ലവർഷം ൯൨൩-ാ ലാണ്ടിൽ രാമയ്യൻ ഭൂമിയുടെ കീഴിൽ തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം ചെമ്പകണ്ണൂരിലൊട്ടും അക്രമിച്ചപ്പോൾ രാജാവു സൈന്യാധിപന്റെയും പുരോഹിതന്റെയും ഉപദേശത്തിന്നു വശംവദനാകാതെ തന്റെ വിദ്യാഭിരുചിയെ സാമർത്ഥ്യത്തിലും സ്വനിർമ്മിതമായ വിജ്ഞാപനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധസംഹാരശക്തിയിലും വിശ്വസിച്ചു സമാധാനത്തിന്നു അപേക്ഷിക്കാതെ നിമിത്തം തിരുവാരനായി പിടിക്കപ്പെട്ടു. തന്മൂലം നമ്പ്യാർ ആ രാജസ്ഥാനത്തുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനവും ഇല്ലാതായി. എന്നാൽ പണിക്കരെയും ഭട്ടതിരിയുടേയും ആനുകൂല്യ പ്രവൃത്തിയിൽ മൗൽവാസ്ഥവർ മഹാരാജാവിനങ്ങായ ബഹുമാനം നിമിത്തം അവർ അല്ലെഹത്തിന്റെ പ്രീതിക്കും ദൈവോല്പത്തിന്നും പാത്രീഭവിച്ചു. അവരുടെ ശുപാർശ വഴിയായി നമ്പ്യാർ മൗൽവാസ്ഥവർ മഹാരാജാവിന്റെയും അനന്തരം കാർത്തികതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലേയും പണ്ഡിത സദസ്സിൽ ഒരംഗമായി പ്രശോഭിക്കുവാൻ സംഗതിയായി. അതിൽപ്പിന്നെ,

“നാലഞ്ചക്കരവുപെരിച്ചു തുരുവിൻപാദം തമോധീ ചിരം,
പാലവും മൊഴിത്തന്നപാംഗവചയിൽച്ചാടിട്ടുഴന്നുൻ ചിരം,
കോലത്തേറ്റുക കോലകുടലിലത്തെത്തുളാൽ വേലയ്ക്കിനി
കാലം വാർത്തകരാകയാലഴിവുനേച്ചാടിക്കൊലാ കൂപമേ!”

എന്ന ലളാകം സിത്തുൽക്കോഴ്സവെച്ചു പിരിയുന്നതുവരെ
നമ്പ്യാരുടെ നമിതരാലസം തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെയോ
യിരുന്നു. നമ്മുടെ കവിയുടെ തുളുൽ കൃതികളിൽ ശ്രദ്ധിപ
ക്കുവും കൊല്ലവർഷം ൯൧൭-നും ൯൪൩-നും മദ്ധ്യേയാണ്
നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വിചാരിക്കുവാനാണ് അധികം സ്വാ
യം കാണുന്നത്.

നമ്പ്യാർ കിടപ്പേററിന് അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കു താമസം
മാറിയ കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിനു മൂപ്പന്മാരു് വയസ്സു
പ്രായമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ആറേഴ് കൊല്ലത്തിലധികം
കാലം അദ്ദേഹം ചെമ്പക്കല്ലേരിയിൽ താമസിച്ചിട്ടുള്ള
മാത്തൂർ പണിക്കർ, നമ്പികാട്ട് ഉണ്ണിരവിക്കുറുപ്പ്, ഭദ്രാണ
സ്വമുളി നമ്പ്യാർ മുതലായവരുമായി നമ്പ്യാർ തിരുവനന്തപു
ട്ടത്തും അവരായ്ക്കു അടുത്തിരുന്നായിരുന്നതും പ്രസ്തുത ഉപതി
രേശത്തിനു ശേഷം മാത്രമായിരിക്കുവാനേ സംഭവിച്ചു.

- (1) “മാത്തൂരാമയയാസിനി ശേവതി
മനസിജലിപുനിരനന്ദനി സുന്ദരി
കാത്തരുളിടുക ചമുളിനിവാസിനി”

പ്രശോധമാഹാര്യം

- (2) “മാത്തൂരമതം ശേവതി മരേ!
കാത്തരുളിടുക കഥകൾ കഥിപ്പാൻ

കാത്തുപിവാൾ മനസ്സിലേറേപരി!

കൈകളുകുടിവരഗാടിനി! വരേ."

സത്യസാധനംവരേ.

(3) "മാത്തുകാവയംതന്നിൽ തെറ്റും മഗലാകാരേ!

കാത്തുകൊൾകനി കേളികളെ വാടിനി! കളി!"

മനസ്സെപ്പോകുമ്പോൾ.

ഈ കൃതികളിൽ നമ്പ്യാർ വെളിച്ചിക്കുന്നതു മൗനത്തിൽ തന്നെ കൈകൾ പാശ്ചാത്യവേഷമാകുന്നു. പണ്ഡിതന്റെ പരമോത്തമത്തിൽ നമ്പ്യാർ ഇത്രയും ദുർലഭമായ പ്രത്യേക പ്രതിഭയ്ക്കുണ്ടെന്നു കാണുന്നത് അയാൾ തമ്മിലുള്ളൊരു പേർക്കുണ്ടായിരിക്കുവാനാണ് സാധ്യം. അവരുടെ മൈത്രിയുടെ ശക്തിയിലിത്തര പണ്ഡിതന്റെ പരമോത്തമം നമ്പ്യാർ തന്റെയും പരമോത്തമമായി സ്വീകരിച്ചു വെളിച്ചവാർന്നു വിരോധമില്ല. എന്നാൽ ചില വർഷങ്ങളിൽ നമ്പ്യാർക്കു കറുപ്പിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന സംഗതികൾ പ്രസ്താവിച്ചുമാണെന്നതുകൊണ്ടു നമ്പ്യാർ ആ വിചാരങ്ങൾ ശിശുത്വത്തിനു വിധേയമായിരുന്നു എന്നു ചിലർ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു ശരിയാണെന്നു തുളുവുകളിൽ കാണുന്ന വരികൾക്കൊണ്ടു മറ്റും തെളിയുന്നതല്ല. കറുപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നതാണ്.

(1) "മന്ദേതമല്ലെന്നു മറിഞ്ഞെൻ ഗുരു

നന്ദിതനാകിയ ബാലവർഷം

നന്ദിതനതും പരമോത്തമം!

സുന്ദരി! കണ്ണുകൾപ്പറക്കത്തം".

സത്യസാധനം.

സാധാരണരായി അവരുടെ അജ്ഞാത നിലകൊണ്ടാകുന്നു. വിദ്വേഷപരിവേഷത്തിൽ കുറച്ചു നമ്പ്യാക്കേടാരും ശ്രേഷ്ഠൻ തന്നെയായിത്തീർന്നിരിക്കാം. അതിനും പുറമെ, കുറച്ചിനെ “ഉന്മാദോദ്യം”യെന്നു വിളിച്ചുവരുത്തുന്നതിൽ നിന്ന നമ്പ്യാർ കുറച്ചിന്റെ കരളാർത്തിയാ പാത്രീകരിച്ചിരുന്ന ഏതാനും താർക്കികൾ അദ്ദേഹം കുറച്ചിനെ തിരുമാനപരസ്സരം കരുതിയിരുന്നു എന്നു വിവരിക്കുമ്പോഴാണ് അധികം ന്യായം കാണുന്നത്. ആ സ്ഥിതിക്കു കുറച്ചിന് ശ്രേഷ്ഠത്വം കല്പിക്കുന്നത് അപ്രകൃതമല്ല. കുറച്ചിന് വാസ്തവത്തിൽ പല സംഗതികളിലും ആശയ്ക്കു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നതിനാലായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു കവി ആശ്ചര്യൻ എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചത്. അതല്ലാതെ, ഏകദേശം മൂപ്പത്തൊഴു വയസ്സു പ്രായമായി നമ്പ്യാർ അമ്മാനം കൊല്ലുകൊണ്ടു വിപുലമായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചതു കുറച്ചിന്റെ മേഖല. നിന്നാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് അല്പം അപ്രകൃതമല്ല എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്പ്യാർ എത്രതന്നെ ശുദ്ധബുദ്ധിയായിരുന്നാലും അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ രണ്ടാലൊന്നു പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ അധ്വൈതത്തിൽ കാലനീളിച്ചിരുന്ന കാലം മതിയാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു നമ്പ്യാർ കാവ്യനാടകകലാലോകങ്ങളിൽ പാണ്ഡിത്യം സ്വന്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു ശേഷമാണ് അധ്വൈതത്തിൽ താമസമാക്കിയെന്നു മരുതമെ വിചാരിപ്പാൻ തരമുള്ളു.

ഈ സ്ഥലത്തിൽ ന്യായമായി ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു ചോദ്യം നമ്പ്യാരുടെ തുടനാഥൻ ആരാണെന്നാകുന്നു. അതു

തീർത്തുയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതിനെ സഞ്ചനയിച്ച് കൈകാര്യം നിശ്ചയമാണ്. അതു നഗ്നന്മാരുടെ പിതാവെ ഉറപ്പു ബന്ധുക്കളോ അല്ലെന്ന് അറിയുക. എന്തുതന്നെയാണിത്, അദ്ദേഹം അറുപിൽ ആക്കുക കഠിനം. ഒരു തുളുവിലെ പോലും പ്രയത്നം കാരണമില്ല. അഥവാ ഉള്ളിലിൽ അതു വെളിയിൽ വന്നിട്ടുണ്ടില്ല. എന്നാൽ വസ്ത്രമൊന്നെ നഗ്നന്മാർക്കു തേരുന്നിട്ടുള്ളവരെ എല്ലാം അദ്ദേഹം വന്ദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇനി ദ്രോണവർമ്മി നഗ്നരി നഗ്നന്മാരുടെ ഗുണനാഥനാണെന്നു ഉറപ്പും ഏതുതരത്തിലും സാധ്യമാകുന്നുണ്ടെന്നാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്. ബ്രാഹ്മണനായ ഗുരുവിനെക്കുറിച്ചു നഗ്നന്മാർ പറയുന്നതു തോന്നാം.

- (1) "ധരണീസുരകലകുകുമാരമണി
ഗുരുനാഥൻ മേ വർമ്മമേണാം" മോണമാതു.
- (2) ധരണീസുരന്മാർ കുകുകുമാരമണി
വരനല്ലോ മേ ഗുരുവായ്തന്നെ." സ്വമനകര.
- (3) ദീക്ഷപന്തം പുക്കുടന്നോരു ദ്രോണവർമ്മി
കണ്ണിണകൊണ്ടോരു സഗ്രഹിക്കേണമെ." സുഖോപസുഖാപായാനം.
- (4) "മോരേന്മാനവാസമെന്നുടെ
മോരസ്സിൽ കടികൊണ്ടവളിടിന
ശ്രീരത്നപാഞ്ചിതപ്രയമചീസുര
പാദപഞ്ചവലംഗ്രഹകാവി" ലങ്കാമർത്തനം.

ചാരിക്കാരും വലിയ വിരോധം കാണുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ 'കിരാത്'ത്തിൽ കാണുന്ന

“ഇതനാഥൻ മേ ഇണഗണമേറിയ
ധരണീസുരോത്തമനതകളുക ഭൂലം
സ്വരസ കഥാകഥനത്തിനെനിക്കൊക്കെ
പെരുവഴിമാത്രം കാണാമായി”

എന്ന വരികൾ ട്രോണവർജി നമ്പൂരിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറയുന്നതല്ല എന്ന സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ കൃതി അമ്പലപ്പുഴയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു ചൊമ്പകശ്ലോകി രാജാവിനെക്കുറിച്ചു

“നരപതി കൈപതി ധരണീസുരപതി
ദീപവധി ഗുണനീധി മണപതി സഭാശൻ
പെരുമിനമൊമ്പക നാടാകണമേ
സുരവരനാട്ടിലനാഥതർക്കം
പതിവെ വെച്ചുതല്ലികയിൽ”

എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നതിൽ നിന്ന് ഉദ്ദേശിക്കാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ ‘ഇതനാഥൻ’ ട്രോണവർജി നമ്പൂരിയായിരിക്കാൻ വിരോധമില്ല. നമ്പ്യാൻ കിടങ്ങു കിണർ പോന്നതിൽപ്പുറന്നു ആക്കുകയും ശിഷ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഈ ആചാര്യനു മാത്രമാവാമെന്നു ധർമ്മം.

ചൊമ്പകശ്ലോകി രാജാവിനെക്കുറിച്ചു പല തുള്ളികളിലും പ്രാർത്ഥിച്ചു കാണുന്നതിൽ നിന്ന് ആ രാജാവു നമ്പ്യാരുടെ ഇരക്കുണ്ടാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു എന്നു ചലച്ച

പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ ഉദാഹരണം ശരിയാണെന്നു തോന്നിയില്ല.

- (1) ചെമ്പകനാട്ടിന്നുപകാർ ഭൂതനാം
 തിമ്പകാൻ ദേവനാമാമുണ്ണ സപാമിഷുഃ
 കന്ധംകളഞ്ഞെന്നെ മർമ്മിച്ചുകൊള്ളണം"
 കല്യാണ ദൈവഗന്ധികം.
- (2) ചെമ്പകശ്ശേരി നാട്ടുപാണമുളകളെന്തെ കമ്പകാൻ
 ചെമ്പകാവമിഴികൊള്ളാകൂമിയായ ദേവനാമാമുണ്ണ,
 സാബ്രതം തുണയാജ്ഞമേനമറിമെ നൽകുവല്ലാ
 ണൻ"
 ത്രിപുരമേനം.
- (3) ധരണീസുരകുല മകമഹാമണി
 ഗുരുനാഥൻ മെ വരമെത്തേണം;
 ധരണീസുരപ്രഭ ചെമ്പകനാമാ
 അവിനാകര മിനകമനരേൻ"
 റഘുവർമ്മ.
- (4) ജംഭാരിപ്പുരത്തിന്റെ സന്ദേശകരമായ
 സന്ദേശമല്ലാകൂടി സമ്പാരിച്ചുണ്ടായേത
 ചെമ്പകശ്ശേരി നാട്ടിമിസമേജ്ഞാണതും
 തിമ്പകാണെൻ ദേവനാമാമുണ്ണ പ്രപാമൻ
 കെല്പാഴകത്തണയാചെയ്തപ്പാഴ് കാത്തിടേണ
 മിപ്പാമിടത്തുത്തേത്തേപ്പതം കളഞ്ഞെന്നെ"
 സുഗന്ധകം.

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽനിന്ന ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്നു നന്മുറയുടെ ഗുരുസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കേൾക്കുവാനിടമില്ല. എന്നാൽതന്നെ ഉദ്ധരിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം

ഞെങ്ങെ പരികളിൽനിന്നു പക്ഷെ അങ്ങിനെ തോന്നി
യതാണെങ്കിൽ സൂക്ഷ്മമായി നോക്കുമ്പോൾ അതു തെറ്റാ
ണെന്നു തെളിയുകയും ചെയ്യും. നമ്പ്യാർ രാജാവിന്റെ ആ
ശ്രീതനായിരുന്നു എന്നാണ് മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽ
നിന്നു വിശദമാകുന്നത്. നമ്പ്യാരുടെ ലെഖകിയായ സകല
കാര്യങ്ങളിലും രാജാവു വലിയ സഹായമായിരുന്നുതിനാൽ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ അംഗപ്രവർത്തിനായിക്കൊണ്ടു പ്രാത്ഥി
ച്ചു കാണുന്നതിൽ അപ്രകൃതമായി യാതൊന്നുമില്ല.

തന്റെ ഇരു ഇണുവനാണെന്നു നമ്പ്യാർ പ്രത്യേകിച്ചു
മുണ്ടിക്കാണിച്ചു പറയാത്തതുപോലെ തന്നെ അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ പിതാവിനെക്കുറിച്ച് ഒരിടത്തും വെറിച്ചു കാണുന്നതി
ല്ല. എന്നാൽ തന്റെ ഇരു ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണെന്നു സർവ്വ
ത്ര സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു നമ്പ്യാരുടെ ശ്രീ
യായ പിതാവ് ഒരു നമ്പൂരിയായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം
അതിവിചാരിച്ചിരുന്നു എന്നും ഒരു ഐതിഹ്യമുള്ളതിൽ
ഏതാനും ചില വാസ്തവമുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടി
യിരിക്കുന്നു. പിതൃവരണയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സമോച
ത്തിനു കാരണം പക്ഷെ ഈ രഹസ്യമായിരിക്കാൻ വഴി
യുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം ൪.

ആദ്യ തൂക്കൽ കൃതി.

നമ്പ്യാരുടെ തൂക്കൽ കൃതികളിൽ ആദ്യത്തേതു “കല്യാണസൌഗന്ധികം” ശീതമനാഭനന്ത പലക്കം പരമ്പരയ്ക്കെന്നല്ലാതെ അവരുടെ ആ ഉറക്കത്തിന് ആസ്സാദമായ ന്യായങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളും എന്തെല്ലാമാണെന്ന് ആരും തീർച്ചയാക്കി പറയുന്നില്ല. പലതും ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അതു വെറും ഒരു ശൈലിപ്രകാരമാകുന്നു. ആ കൃതിയിൽ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിനെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഒരു പ്രാതലന കാണുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അതാണ് ആദ്യ കൃതി എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു സാധ്യമാകില്ല. ചേരൻ കൃതികളിലും അമ്മതമാതിരിയിൽത്തന്നെ പ്രാതലിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ആ വാദം അസാധ്യമാകുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ കൃതി നിർമ്മിച്ചതു ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ താമസിക്കുന്ന കാക്കത്തറക്കണ്ണൻ ഉറക്കിക്കുന്ന അയാൾ അതിൽ വലിയ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിനെക്കുറിച്ചു സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു വരികളുള്ള തൂക്കലുകളെല്ലാം നമ്പ്യാർ ആ രാജനുമായ അതാമസിച്ച കാലത്തുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു വിചാരിക്കാതെ എന്തെന്നു സംശയമാണ്. നമ്പ്യാർ ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ ആദ്യം കൊല്ലത്തിലധികം താമസിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു നമ്പ്യാർ ൯൧൭-ാം ൯൨൩-ാം മദ്ധ്യേ ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ ഒന്നാണ് കല്യാണസൌഗന്ധികം എന്നുമാത്രം പറയുവാനേ തരമുള്ളൂ.

നവ്യൂർ വെമ്പകുളത്തിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് മുമ്പത്തെപ്പോലെ വയസ്സ് പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് തെളിയിുന്നത്. സ്വന്തമായ കവിതാവാസനയുള്ള ഒരു മനുഷ്യന് ആ പ്രായം കവിതയിൽ സാമാന്യമായ പക്ഷത വരുത്തുവാൻ ഉതിരായതാകുന്നു. കല്യാണസൗഗന്ധികം കൃതിയിൽ ഈ പക്ഷത അല്പമണ്ണം പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കവി എത്രത്തന്നെ റാസനക്ഷാരണം വിദ്വാനായിരുന്നാലും പഴക്കവും തഴക്കവും കൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ടുന്ന വൈശിഷ്ട്യം അതിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതല്ല. അതിനും പുറമെ കവിയുടെ വിഭാവനയിൽ പല വൈകല്യങ്ങളും കാണാതിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. എന്നാൽ കല്യാണസൗഗന്ധികം കൃതിയുടെ ഭട്ടക്കും അതിലെ പദപ്രയോഗങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യവും അതിന്റെ കർതാവ് അത്തരം പ്രവൃത്തിയിൽ പ്രാജ്ഞ പ്രാവീണ്യം സാധിച്ചിട്ടു കൈവന്നാണെന്നാണ് തെളിയിക്കുന്നത്.

പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ ഒരു മുഖവുരയുടെ സ്ഥാനത്തു നവ്യൂർ പലതും പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“ചൊല്ലുന്ന മകൾക്കു ചൊല്ലാത്തവരുമുണ്ട്

പല്ലതൊട്ടെണ്ണുവാൻ കൂടക്കൊലാ”.

എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ വരികളിൽനിന്നു സ്ത്രീയായതാണെന്നു അനുമാനം എന്ത്? മന്ത്രി ഏതാളുമായ പല കൃതികളും ഉണ്ടാക്കിയവയെ സജ്ജനങ്ങൾ അനുഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ കൊണ്ടാടിയെന്നു കരുതി വീണ്ടും

“പോരാത്തതെല്ലാത്തു കൂടക്കിയാൽ

കൂറുവെക്കും മുഖിച്ചൻ കൂടക്കിടം”

എന്ന കവിത സംശയം ഉണ്ടല്ലോ? ആ അറാബിക് ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിന് ആദ്യകൃതി എന്ന സ്ഥാനം എവിടെ? ഇതു നമ്പ്യാരുടെ ആദ്യകൃതിയാണെങ്കിൽ പ്രായംകൊണ്ടും പരിചയംകൊണ്ടും പകുത വന്ന പിതാക്കളിലെ കൃതികൾ ഇതിനേക്കാൾ വൈശിഷ്ട്യമുള്ളതായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് അത് അജ്ഞാതാണെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയുമില്ല. ബകവധം, ധേനുവധം മുതലായ ചില കൃതികളിൽ മറ്റുള്ളവയിലേപ്പോലെ രസികത്വമോ ആശയപുഷ്ടിയോ കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ആ വക കൃതികൾ നമ്പ്യാർ കിടപ്പൂർ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തുണ്ടാക്കിയവയാണെന്നും അവയെല്ലാമയിൽ വന്നതിൽപ്പിന്നെ മാതൃക പണിക്കർ മുതലായവർ കവിതയുടെ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ സംരംഭിക്കുന്നതിനാൽ അവരിൽ നിന്നുണ്ടായ പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ ഫലമായി രീതിയൻ രീതിയിൽ ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയ കൃതിയാണ് കല്യാണസൗഗന്ധികം എന്നും ഉറപ്പിക്കണമെന്നു തോന്നിച്ച് അതിക്ക് അധികം യോജിക്കുന്നത്. കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിന് ആദ്യകൃതി എന്നൊരു മാതൃകയും നൽകിയ കൃതി എന്നു നിസ്സംശകമല്ലെങ്കിൽ, അതു ശീതകൻ രീതിയിലുള്ള തുളുവകളുടെ ആദ്യസ്ഥാനമാക്കിയാൽ വലിയ വൈചര്യമില്ല.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദം ചില ഉത്തരങ്ങളും കേട്ടുകേൾവിയേയും മാത്രം ആധാരമാക്കി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഐതിഹ്യത്തെ സ്വീകരിക്കണമെന്നു ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു മനോരമ ഐതിഹ്യമുള്ളതിനേയും സ്വീകരിക്കേ

ബിരുദം. അപ്പോൾ കല്യാണസൗഗന്ധികം നമ്പ്യാരുടെ അനുജകാലത്തെ കൃതിയാണെന്നു വന്നുകൂടും. അതു ശരിയാണെന്നു വിചാരിക്കുവാനും നിവൃത്തിയില്ല.

നമ്പ്യാരും ഉണ്ണായി വാരിയരും സമാനകാവീനന്മാരായിരുന്നു. “കാന്തിലോലി” “നല്ലതാളി” എന്നും “കരിക്കുക്കിയ കളം”, “കളുതം ചെക്കിയ കളം” എന്നും ഉറപ്പുള്ള പദ്യങ്ങളും വാരിയരേയും നമ്പ്യാരേയും സംബന്ധിച്ചവയാകയാൽ അവർ കാഞ്ചികുതിരന്മാരും മഹാനാഭാവിന്റെ കാലത്തു. കൈറ്റാക്കവികളായിരുന്നു എന്നതിന്നു സംശയമില്ല. കല്യാണസൗഗന്ധികം തുള്ളരിനെ സംബന്ധിച്ച് ഈ രണ്ടു കവികളേയും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒരു കെട്ടുതിപ്പും വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു നമ്പ്യാരും വാരിയരും തമ്മിൽ പറഞ്ഞതാണു കല്യാണസൗഗന്ധികം തുള്ളൽ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങിയെന്നാകുന്നു. ഏതാനുംകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരവരുടെ കൃതികൾ അന്യോന്യം വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുകയും വനശൃംഗങ്ങളെ വഴ്ത്തിച്ച ഭാഗത്തു നമ്പ്യാർ

“ഇതാമപ്പാലികളും സിംഹഗജങ്ങളും
മേഘരിൽക്കിക്കുന്ന പവനത്തടിയനും”

എന്നുപറഞ്ഞ സ്ഥലത്തു വാരിയരുടെ കൃതിയിൽ “പങ്കെശയിക്കുന്ന ചോരയിപ്പുവരനും” എന്നാണ് എഴുതിയിരുന്നത് എന്നു കാണുകയും ചെയ്തതിനാൽ വാരിയർ തനിക്കു പച്ച മലയാളത്തിൽ കവിത നിർമ്മിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അതിനായി ശ്രമിക്കാതെ വിരമിച്ചു എന്നാണ് ആ കെട്ടുതിപ്പും പ്രസ്തുത സംഗതി വാസ്തവമാ

ജനകിൽ നമ്പ്യാർ കല്യാണസൗഗന്ധികം ഉണ്ടാക്കിയത് അമ്പലപ്പുഴയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തല്ലെന്നു മാത്രമല്ല; തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്താണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അതിലും വിശേഷിച്ചു അതുണ്ടാക്കിയതു കൊല്ലവർഷം ൯൪൦-ാണ്ടെങ്കിലും അതിനു ശേഷമോ ആയിരിക്കുകയും വേണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നമ്പ്യാരും വാരിയരും തമ്മിൽ പാരിചയപ്പെട്ടതു പ്രസ്തുത സംഭവസമയത്തിൽ മാത്രമാകണം. വാരിയർ ആദ്യമായി തിരുവനന്തപുരത്തു ചെന്നുചേർന്നതു * ൯൪൦-ൽ മാത്രമാണ്. അന്നു നമ്പ്യാർക്ക് അറുപതു വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, ചെമ്പകശ്ശേരി രാജവംശാനുരാഗാദിരാജശാസനത്തിൽ അന്നുതന്നെ പതിനേഴു സംഭവസമയം കഴിയുകയും ചെയ്തു. പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിനെക്കുറിച്ചു കാണുന്ന സ്തോത്രത്തിന് അന്ന് അവകാശമുണ്ടായില്ല. നമ്പ്യാർ ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചു യാതൊരിടത്തും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തു താമസമുറപ്പിച്ചതിൽപ്പിന്നെ സാഹചര്യം കൊണ്ടെങ്കിലും ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിനെ സ്മരിച്ചതായി ഒരു കൃതിയിലൊഴിച്ചെ മറെറൊന്നിലും കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത കൃതി അമ്പലപ്പുഴയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്താണ് അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയത് എന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഈ ഐതിഹ്യം ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ട

* K. P. Padinagatta Menon's History of Cochin Part II page 696, para 3.

ൽ. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇത്രയും പാഠങ്ങളോടായി വന്നത് ഐതിഹ്യത്തെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കി ഏതാദൃശമായ സംഗതികളിൽ ഖണ്ഡിതമായ അഭിപ്രായം പറയാൻ പാടില്ലെന്നു കാണിക്കാനാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൫.

സ്ഥലകാലങ്ങൾ.

കുര്യാണസൗഹൃദയിൽ ഇമ്മലിനെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ ഒരു സംശയംപോലെതന്നെ “മോളാപ്പന്തം”യെക്കുറിച്ചും ഒരു സംശയം ഇല്ലെന്നില്ല. അതിൽ ചെമ്പകമേട്ടക്കുറുമാവിനെ ചർച്ചിച്ചുകാണുന്നതിനാൽ അതിന്റെ നീർമ്മാണകാലം നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴയിൽ അമഗ്നിച്ചിരുന്നപ്പോഴാണെന്നാകുന്നു ആ സംശയം. എന്നാൽ ഒരു കൃതിയിലെ കഥ ആരംഭിക്കുന്നതു

“മാതൃമരൈവർ പെട്ടിക്കൊന്നൊരു

പാതകിയാകവനവനി ചെടിഞ്ഞു

പ്രേതപുരത്തിലിരിക്കണമെന്നതി

നേതുകേറിക്കൊരു സംശയമില്ല”

എന്ന രാജാവിനോടായിരുന്നു പ്രതിക്രിയയുള്ള പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു. പുരാണ സംഭവപ്രകാരം “മധുരയിൽ മന്നൻ” ഇമ്മലിനെ ഒരു ക്രിയ ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ മഹാബലവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ മൗലവർണ്ണനുള്ള അഞ്ചു രാജകുമാരന്മാരെ കൊല്ലുവാൻ വൃതമാണിതിൽ

'കളിപ്പാൻ കുളത്തിൽ' വെച്ച് 'എട്ടുവീട്ടിൽപ്പിള്ളമാ'രുടെ പ്രേരണയാൽ വെട്ടിക്കൊല്ലപ്പെട്ടതായി ഒരു വെളിയിലും, ശരിയാണെങ്കിലും തെറ്റാണെങ്കിലും പണ്ടെങ്കിലും പണ്ടെതിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. കണ്യത്തമ്പി മാരാ എട്ടുവീടരും കൂടി മാർഗ്ഗാധിപൻ മഹാരാജാവിനെപ്പോലും വിഗ്രഹിക്കാൻ തുടങ്ങിയതാണല്ലോ. ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞതുകൊല്ലവർഷം ൯൦൮-ാമാണ്ടിൽ മഹാരാജാവു ശത്രുസംഹാരത്തിനായി പുറപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു മാതിരി വേഷമാണായിരുന്നു. എന്നാൽ മധുരയിൽ മന്നൻറെ കൂടെ ഇവിടെ പ്രസക്തിയെങ്കിലും ഒരു ചോദ്യത്തിന് അവകാശമില്ലെന്നില്ല. ചരിത്ര സംബന്ധമായി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ അതിനും ഒരു ന്യായമുണ്ട്. കൊല്ലവർഷം ൮൭൮-ാമാണ്ടിൽ മധുരയിലെ സൈന്യം തിരുവിതാംകൂറിൽ കടന്നു വളരെ നാൾ കൊല്ലം ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഒരു സംഭവത്തിലായിരുന്നു. ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് 'കളിപ്പാൻ കുള'സംഭവമാക്കി കല്പിച്ചതാണെന്നു വരാം വിശദമായി. അതിലും വിശദമായി നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തും മധുരസൈന്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ശങ്കരൻ ഭയവും തിരുവിതാംകൂറിൽ പലപ്പോഴുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കഥയിലെ സംഭവത്തിൽ ഒരു സൈന്യം പോലെ മറ്റൊരു മറിക്കാണുള്ള സമാനതയും കവികൾക്കു സ്വതന്ത്രമായിരിക്കാൻ നമ്പ്യാർ പൂർണ്ണ കഥയിൽ ചരിത്രസംഭവത്തെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ അതുതമി.

മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഘോഷയാത്രയുടെ നിർമ്മാണകാലം ൯൨൩-മാണ്ടിലെ അതിനുശേഷമോ ആണെന്നും അതുതന്നെ ചമ്പുർ തിരുവനന്തപുരത്തു താമസമാക്കിയതിൽപ്പിന്നെയുമാണെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടി വരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ഉപഹത്തിനു വിരോധമായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഇല്ലെടുപ്പ്, പ്രസ്തുത കഥ തിരുവനന്തപുരത്തു വെച്ചാണുണ്ടാക്കിയതെങ്കിൽ പത്തനാമുത്ത്യാട്ടിയേയും മാതാമണ്ഡലവർമ്മ ഉപാധികാവിനേയും ഉദ്ദേശിച്ചു വരുന്നു ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിനെ വന്ദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ എന്നാണ് ആ ഉപഹത്തിന്നെതിരായ സ്ത്രീയുടെ ചെമ്പകശ്ശേരിയിലും തിരുവനന്തപുരത്തും അമസിച്ച് തന്ന കാലങ്ങളിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള തുളുവകളിലെല്ലാം അതതു സ്ഥലത്തെ ക്ഷേത്രസ്ഥാനമായും രാജാക്കന്മാരെയും വന്ദിക്കാതെ കാണുന്നത് ആ ഏതിർ വാദത്തിനു മതിയായ സമാധാനമായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിനെ വന്ദിച്ചതു പക്ഷെ പഴയ പരിചയംകൊണ്ടു വന്നതാണെന്നു വിചാരിക്കുവാനാണ് സ്ത്രീയുടെ കാണുന്നത്. പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ വന്ദനയെക്കുറിച്ചു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാൻ കളത്തിലെ സംഭവത്തിനാകുന്നു. ഒരോ കഥയിലെ വന്ദനം കണ്ടുമാത്രം അതതിന്റെ നിർമ്മാണകാലവും സ്ഥലവും നിർണ്ണയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവണ്ണം തുളുക്കാർ ക്ഷേത്രത്തികൾ വരുത്തുന്നതുകൊണ്ടു മറ്റു സംഗതികൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടത്.

കൊല്ലവർഷ ൯൧൧-നും ൯൧൩-നും മദ്ധ്യേ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള തുളുവകൾ ചിക്കവയും ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തുണ്ടാക്കിയവയാണെന്നു വിചാരിക്കാം. പക്ഷെ അവയിലെ വരമ്പങ്ങളെക്കാളും വിശ്വസിക്കാൻ സിദ്ധത്തിയില്ല. എന്നാൽ നമ്പ്യാർ തിരുവനന്തപുരത്തു താമസമാക്കിയതിനാലേക്കാൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഹിഡ കൃതികളിൽ നിന്ന് അവയുടെ കാലം ഏതാണ്ട് ഉൾക്കൊണ്ട് പ്രയംസമില്ല.

“വഞ്ചിനാരിപതി പരകവരേഖത
നഞ്ചിത വിമല മഹാഗുണ സഞ്ചയ
സഞ്ചിതനാകിത സ്കല ജ്ഞാനദർശ-
ഞ്ചിത പ്രണയന കലഞ്ചയാർമാരി
പഞ്ചദശോപമകയുരശീരന-
ചഞ്ചലമനസനമസാമാനൻ
കിഞ്ചന ക്കിഞ്ചളിപ്പുതീവചിമന
നഞ്ചിത വെളിച്ച വിശേഷിച്ചുവൊ”.

എന്നും

“കൊണ്ടിപതിരകുറന്നത പുരേശനെ
ചങ്ങാതിമാകകൊണ്ടിമന്ന ദീരവൊഴു
തുണചെല്ലതളുക സഖകേ പരതളി
കിന്ന പണ്ടിയുണന്നൊമിരെ സതതം”

എന്നും പ്രഭാഷം മഹാത്മ്യത്തിൽ കാണുന്നതിൽ നിന്ന് ഈ കൃതി തിരുവനന്തപുരത്തു വെല്ലുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. നമ്പ്യാർ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജധാനിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു പത്തനാമു സ്വാമിജ്ജേയും മാ

താഴെപ്പറയുന്ന മഹാരാജാവിന്റെയും സൽഭാവം തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചതായി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഏതാളെങ്കിലും പരസ്യങ്ങൾ കാണുന്ന കൃതികൾ നിശ്ചയമായും തീരുവാനുപരമമായ വെച്ചുണ്ടാക്കിയവയാണെന്ന വിചാരിക്കാൻ വിരോധമില്ല.

ഈ കാര്യത്തെ നിർമ്മാണകാലം കൊല്ലവർഷം ൯൨൫-ാമാണ്ടിലായിരുന്നുവെന്ന് ഉറവിക്കുവാൻ ഇതിൽ ഒരു വശമുണ്ട് കാണുന്നുണ്ട്.

“മഹാരാജാവിന്റെ പുണ്യസ്ഥലം
മാരാജാവിന്റെ മഹാമന്ദിരം”

എന്നും “മന്ദിരപരമേശ്വരൻപരമാരുതിയി” എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു രണ്ടാമത് ഈ രണ്ടു വിശേഷ സംഭവങ്ങൾക്കും സാക്ഷിയായിരുന്നു എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. മഹാരാജാവർഷം മഹാരാജാവിന്റെ ‘തുലാഭാരം’ ക്രിയ നടത്തിയതു കൊല്ലവർഷം ൯൨൪-ാമാണ്ടിലാകുന്നു. പിന്നത്തെ കൊല്ലത്തിലാണ്, അതായതു ൯൨൫-ൽ, ഇന്നും നടത്തിപ്പോരുന്ന തോതിൽ മഹാരാജാവു മഹാമന്ദിരം നടത്തിയത്. ഈ കൃതിയിൽ ഇങ്ങിനെ രണ്ടു പ്രത്യേക സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു കാണുന്നതിനാൽ ആ കൃതികൾ നടത്തിയതിനുശേഷമാണ് ഈ കൃതിയുണ്ടാക്കിയതെന്ന വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിൽ വഴിപോക്കുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതും അന്നിപ്പറമ്പുകൾ ആരംഭിച്ചതും ൯൨൫-ാമാണ്ടിലാകയാൽ, ഈ കൃതിയിൽ ആ സ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നതിൽനിന്ന് ഇതിന്റെ നിർമ്മാണകാലം പ്രസ്തുത സംഭവങ്ങൾക്കു

ജനാന്തരീക്ഷണസ് അബദ്ധമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നു
ന്നില്ല.

പ്രഭാതം മഹാതത്വത്തിൽനിന്നു ചരിത്ര സംബന്ധ
മായ മറ്റൊരു സംഭവത്തിങ്കൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് ഒന്നാ
ന്നുന്നത്. അതിന്റെ കർമ്മവും നമ്പ്യാഭായത്തുകൊണ്ടാണ്
ആ ഉൾക്കൊള്ളിയ വഴിയായതാണ്. രാജ്യലോഭം മൂലം സാധ്യ
ൻ വിഭജന്റെ രാജ്യം കൈക്കൊണ്ടതാണ് കഥ. അതിൽ
നമ്പ്യാർ സാധ്യനെ മഹാഭാരതവർമ്മയായും വിഭജനെ കൈ
വകശ്ശേരി രാജാവായും സങ്കല്പിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണ് സം
ശയം. വടക്കുകൂറ്റൻ മൂലമായ രാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടി
ങ്ങുന്നപ്പോൾ മഹാഭാരതവർമ്മയും രാജ്യവും കൈവകശ്ശേരിയും
കൂടെ കീഴടക്കണമെന്നു പ്രത്യേകം താൽപ്പര്യമുണ്ടായിരു
ന്നു. ഈ കൃതിയിൽ

“ഏതാനനനരകം കൈപ്പറയുന്നിതു
ദെവീരമാധിധനങ്ങളുണ്ടായ
മിസ്സാഴ്ത്തുകൻ കയ്യാഴിച്ചിന
കപ്പാതന്നു പൊറുക്കാക്കെങ്കിൽ
ഇപ്പടവന്നതു മാറിയതല്ലേ”

എന്നു സാധ്യൻ മുന്നറിവു കൊടുത്തതുപോലെ രാജ്യൻ
ഒളിവ കൈവകശ്ശേരി രാജാവിന്നോടാവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി.
അതിന്നു വിഭജന്റെ മറുപടി

“അന്യജനങ്ങളെ നാട്ടിൽ ബഹുധന
ധാന്യസമൃദ്ധികൾ കാണുന്നതും
തന്നുടെ കരളിൽ മുഴക്കുമന്യരയി
തിന്നിഹ കർമ്മമെന്നു വേണ്ടു;

തന്നെക്കൂടെ വയസ്സായിട്ടൊരുവൻ
മന്നിളിരിക്കുമതന്നെത്തന്നെ ജീവം
വന്നുവെക്ക നിമിത്തം നമ്മുടെ
ജന്മത്തിന്നു മുതിർന്ന മരണിനെ
X X X X X
എന്നതുകൊണ്ടു നമുക്കൊരുമയായും
വന്നു സ്വീകൃതനല്ലെട സാധുവാ
വന്നതുവന്നു ചൊന്നു വന്നാണി
ത്തന്നുടെ നാട്ടിയിരിപ്പാനാഗ്രഹം
തോന്നുന്നില്ല ധീമുദിതൻ നീ!"

എന്നായിരുന്നു. അതിന്നു പുറമെ സാധുവന്റെ സൈന്യ
ക്കുള്ള വരുത്തിയതു

"ഇക്കാരും വിചാരിച്ചാൽ ഹിക്ഷയെല്ലാമിന്നു
കേൾക്കുന്നതെന്നുവെച്ചു 'കേൾക്കൂ' പുരുഷന്മാരേ
മൊക്കെയും വരുത്തിക്കൊണ്ടെന്നിട്ടു പുറപ്പെട്ടു".

തെക്കുള്ള സൈന്യത്തെയാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. പുരാണ
പ്രകാരം സാധു രാജ്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു വിക്രത്തിൽ
നിന്നു വടക്കുകയ്യാൽ, ഇവിടെ പറയുന്നതു തിരുവിതാംകൂ
ർ സൈന്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരി
ക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, യുദ്ധം ആരംഭിച്ചതു സാധുവൻ
"സുല്പം കൈവരുമാകുന്ന ഞാനും" അയച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു.
പുരാണ കഥയായി വിചാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആദ്യമേന
ന്നെ ദിശ്ശാസ്ത്രം അയയ്ക്കുന്നതു ധനുർവ്വേദധർമ്മത്തിന്നു യോജി
ച്ചതുമാല്ല. തന്നെനിട്ടു കേരളീയ സൈന്യങ്ങളുടെ ഇടയിൽ

ആദ്യം തന്നെ അസൂപ്പയോഗം തുടങ്ങുന്നത് സാധാരണവു
ലായിരുന്നു. ഇവിടെ വിഷയമായ അസൂപ്പയോഗത്തെ സൂ
ചിപ്പിച്ചതു ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ വില്ലാഭികളുടെ
വിഷയാണങ്ങളെ കുറിച്ചാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വിരോ
ധമില്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കവി മാതൃഭാഷാവശ്യമായ വിദഗ്
നായും ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിനെ സാലപനായും സ്ഥലം
മാറ്റിയതു പക്ഷേ പരമാർത്ഥം പശ്ചാത്താപത്തിനിടയ്ക്കാ
നായിരിക്കാം. പ്രസ്തുത യുദ്ധത്തിൽ ചെമ്പകശ്ശേരി സൈന്യ
ത്തിന്റെ വിഷയാണങ്ങളെ നിയമവിരുദ്ധമായി സൈന്യത്തി
ന്ദ്ര വളരെ നാശം സംഭവിച്ചതിനാൽ, ഭാഷ്യൻദളവ ആക്ര
മണം തീർത്തി ഡലിനോയിയുടെ കീഴിൽ ചെന്നിരുന്ന സൈ
ന്യത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് “തോട്ടപ്പള്ളി” എന്ന സ്ഥ
ലത്തു സ്വസ്ഥമായി താമസിച്ചതേയുള്ളൂ. ചെമ്പകശ്ശേരി
സൈന്യത്തിന്റെ ശരഭേന്ദ്ര ചെന്നിയ നാശം കണ്ട് തിരു
വിതാംകൂർ സൈന്യം ഭൂപ്രവിശ്വാസം മൂലം ശത്രുസൈന്യ
ത്തെ നയിച്ചിരുന്നത് സംക്ഷാൽ അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണൻ ത
ന്നെയാണെന്നുപോലും വിശ്വസിച്ചു അവിഹിതമായി
ത്തിന്നു. പക്ഷേ പിറ്റേന്നാൾ ഡലിനോയിയുടെ സൈ
ന്യത്തിന്റെ റോഡിരുണ്ടകൾ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥയെ വെളിപ്പെ
ടുത്തി. ഇവിടെ “ആഗോയാസൂക്ഷ്മച്ചിതുസാലപൻ” എന്നു
കുറഞ്ഞാൽ പീരവിരുണ്ടകളെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറഞ്ഞതായി
ട്ടാണ് കാണുന്നത്.

“ചണ്ഡനരം കൊണ്ടവനിപതിയുടെ
മുണ്ടവരേതു മുറിച്ചു തടന്നിടം”

എന്ന വിഷയം ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടു കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നും ഇതിനുള്ള അനുമതി നൽകാൻ സർക്കാർ തയ്യാറാകില്ലെന്നും സർക്കാർ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനുള്ള അനുമതി നൽകാൻ സർക്കാർ തയ്യാറാകില്ലെന്നും സർക്കാർ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“പ്രാണവിനാശമേവ മരണം”

பேரவை கூடுதலானதொன்றின்போது

ബോണോ കമ്പനിയിലെ ബോണോ

தேவனா ஸப்த ஜகதாதித்யேயம்”

എന്നാകുന്നു. ഈ വൃദ്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചു സൈന്യാധിപനായ പണിക്കരും പ്രഭാകരിതനായ ഭട്ടതിരിയും കീഴടക്കാൻ ഉപദേശിച്ചപ്പോൾ രാജാവു നീരസം നദിച്ചു ചുരുക്കിപ്പോയി. ഇരിക്കുകയാണ് ചെമ്പ്ലൂർ. അദ്ദേഹം ഭട്ടതിരിയെ കൊല്ലാൻ അതിൽ പ്രവേശിച്ചു രാജാവിനെ സഹനസമനാകി തിരുവനന്തപുരത്തേക്കയക്കുകയും സംഗതിയായി. ഈ അപമാനം സഹിച്ചപ്പോൾ കലശൽ കൊണ്ടാണെന്ന ഭേദം ഉൾക്കൊണ്ടു വരികൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഹൈന്ദവ ചരിത്ര ലക്ഷ്യത്തെയും ധർമ്മത്തിനേക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നു. മാതൃക പണിക്കരും ഭട്ടതിരിയും മേൽപ്പറഞ്ഞവരുടെ രാജ്യം ഭട്ടതിരിയുടെ അന്ത്യത്തിൽപ്പെട്ട രാജാവിന്റെയായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടാണ് അന്ന് ചെമ്പ്ലൂർ രാജാവിന് ഈ അപമാനം സംഭവിച്ചതെന്ന പഴയതാണ് ആ ചരിത്ര പഴയതാണെന്നും. * ഈ രചനയും

* K. P. Padmanabha Menon's *History of Kerala* Part II page 125.

സാക്ഷാദിഹ്വാനൻ സാധിച്ചതിനാലായിരിക്കാം ആ സംഭവത്തിനുശേഷം അടുത്തുണ്ടാക്കിയ രാമായണയാത്രയിൽ

“മാനാദിർകുനിവേദകതുകുജാത

ശുരാഭർകാല മാനാർ നല്ല”

എന്ന് ഒരു സമാചാരവാക്യമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. സാലപന്റെ അസൂയാതിന്റെ ശക്തിയെല്ലെന്തെ സ്വർണ്ണങ്ങളും അറിവുണ്ടാകുന്ന പ്രത്യേകം പറഞ്ഞതു മറ്റുള്ളവരുടെ രോഷമാണെന്ന സൂചിപ്പിക്കാനാകുന്നു. നാഗ്യാർ പറഞ്ഞതു കൊണ്ടാണ് ഈ ഭാരിമിയിൽ പലതും ഊഹിക്കേണ്ടിവരുന്നത്.

“ശ്രീമൽക്കീരവനനാഥാധാധിരേചം!

ശ്രീപത്മനാഭ! നമസ്തേ നമോസ്തേ”

എന്നും

“വഞ്ചിതരാപാവ ബാലകാർത്താണ്ഡനാ

മഞ്ചിത ശ്രീകവരേവമാർത്തകാൻ

ആർത്തവദനാദാർശീവനാമുച്ഛ

കാർത്താണ്ഡമന്ത്രി നിരസാചിരാസനാൽ”

എന്നും ഫരിഷീസ്വയംബരത്തിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ട് ആതുളൽ തിരുവനന്തപുരത്തു വെച്ചുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. അതിനാ പുറമെ അതിന്റെ നിർമ്മാണകാലം നൂറുതന്നെ നൂറുനൂറും ഉദ്യോഗാണെന്നും വിചാരിക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, കാർത്താണ്ഡൻപിള്ള കാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാവിന്റെ മന്ത്രിപദത്തെപ്പ്രാപിച്ചതു നൂറുതന്നെ രാജ്യൻ ഒരു ഉദിച്ചതിൽപ്പിന്നെയാകുന്നു. കാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവു തീപ്പെടുന്നതുവരെ സർവ്വാധികാർത്തകാ

നിന്നു മാർഗ്ഗംഗന്ധിപ്പിച്ചതും ഭേദവയാക്കിക്കിട്ടെങ്കിലും, രാജകാർയ്യങ്ങളിൽ അഭേദമതരിത തന്നെയാണ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു മന്ത്രിസ്ഥാനം ചിട്ടിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു വന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ കൃതിയുടെ നിർമാണകാലം രാജയന്തർയ്യാ മഹാരാജാവിന്റെയും നിർമ്മാണകാലത്തിനു മേൽപ്പുറമെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്.

“ബോദ്ധ്യമർത്ഥാഭ്യസ്യപരമേന്ദ്ര വിരജമാ
 ദാമധമ്യശ്വരണീ മേന്ദ്രമണം കാരണം
 ലീലാരസജനാരാമയ്യച്ചാർത്ഥാഭ്യ
 ബാലമുദ്രി പ്രവർത്തന നിരോധന
 കൃപമഃയജ്ഞ വിനോമപ്രമേയപി
 കാലങ്ങളിൽ പ്രകാശിക്കണമീശ്വര!”

എന്ന് ഗാനമുദയത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതും മേൽപ്പുറത്തെ കാലത്തിനിടയിൽ നിർമ്മിച്ചതാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്.

“അവവദ്യമേ വാഴ്ത്തേവിവാക്കുനാമെന്റെ
 വമ്പിച്ച പരമപ്രഭുസപത്രപിതൾ പഴിപ്പൊക്ക
 സമ്പന്നപ്രകാരത്തെ വരിച്ചു വഞ്ചിപ്പാഞ്ഞന്റെ
 സമ്പത്തിന്നുനുകൂലം പ്രകാശിച്ചു വിളങ്ങുന്നു;
 പാർത്ഥവയ്യതും! യോദ്ധാമർത്ഥാഭ്യസ്തിനിന്ദന്റെ
 വാർത്താഭവവേ മെല്ലാകോർത്താലന്തമീശ്വരും
 മർത്യാഭ്യപ്രതാപൻ ശ്രീമാർക്കാഭ്യസ്യപരിചന്ദ്രൻ”

എന്നു കൃഷ്ണലീലയിലും

“വഞ്ചിപ്പാള കഥോത്തമൻ കിളയോദ്ധമെല്ലാത്തമളയോ
 വടിവിവടിനേ വിനകളൊഴിവതിനാശ്രയം പരമാശ്രയം”

എന്ന സമുദ്രവേദത്തിലും

“അഞ്ചിതാകവവേദശ്ചൈവ ദോഷിതാമ നമോസ്തുതേ
വഞ്ചിതൃപതി വിരാഢീവേദധരണിതാമ നമോസ്തുതേ”

എന്ന കമ്മകണ്ഠ വധത്തിലും കാണുന്നതിനാൽ ഇവയും മാർ
ത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ സേവിച്ച കവി തിരുവന
ന്തപുരത്തു താമസിച്ച കാലത്തുണ്ടാക്കിയവയാണെന്നു വി
ചാരിക്കാം.

“ഭാരതപുത്ര മഹാവഞ്ചിതാവതേന്ദ്രഭൂപാലൻ
കമ്മദൻ കോമളാകാശൻ കോടിനി മാനസമാശൻ
യാമിനിശാനനാർത്ഥിൻ പ്രദീപാലപ്രിഭൻ ധീരൻ
പ്രദീപനാപരിപാലൻ ഭൂമിദാമകേമാധാശൻ
വഞ്ചിമന്ത്ത്യാഞ്ചലയൻ ശ്രീരാഗിണീനയൻ മഹാഭൂണ്യാ
സഞ്ചിതമഞ്ചിതമാകിസ്തൃതതംസഞ്ചിമകുണം.”

എന്ന് ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതത്തിൽ കാണുന്നതിൽ നിന്ന്
ഇതുണ്ടാക്കിയതു കുഞ്ചിരതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ
വാഴ്ചക്കാലത്താണെന്നു സ്വഭൂതമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചില ഭദ്ര
കവകാണുന്ന കൃതികളുടെ സ്ഥലകാവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്ര
മേ ഏതാളുമായ അനമാനങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിയുള്ളു. ഉ
ദ്ദേശം മൂപ്പന്താലും മഹകളിൽ മിക്കവാറും വരനങ്ങൾ കാ
ണാത്ത സ്ഥിതിക്ക് അവയെ സംബന്ധിച്ചു ശരിയായി യാ
തൊരു ഉപദേശത്തിന്നും വഴികണ്ടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ന
മ്പ്യാരുടെ രൂക്ഷലക്ഷ്യത്തെ അനുഭവിയ്ക്കേണ്ട നിർമ്മാണ കാല
ത്തേയ്ക്കു കുറിച്ചു വളരെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതെന്നില്ല. അവയെ

അരം പ്രധാനമുള്ള മറ്റു സംഗതികളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കണം.

അദ്ധ്യായം ൬.

വിചാസൻ.

“വിചാസൻ സർവ്വതു പൂജ്യതേ” എന്ന് അനുഭവസ്ഥനായ ഒരു വിചാസൻ പറഞ്ഞതു പുരാതന കാലത്തെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചാകുന്നു. നമ്പൂരയുടെ കാലമായപ്പോൾ ആ അനുഭവപര്യായത്തെ അല്പം കേൾപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ‘വിചാസൻ സർവ്വതു പൂജ്യം’ എന്നാൽക്കൊണ്ടി വന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഉദ്ധരണിയിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിചാസൻക്ക് പ്രായേണ ഉത്തരസംസ്കാരം കർത്തവ്യവസ്ഥയിൽനിന്ന് അന്ന് അവർ അഹർവ്വതത്തിൽക്കൊണ്ടി കാരാ വിദ്യകളുടെ പൊട്ടും പൊടിയും കരസ്ഥമാക്കി മറ്റുള്ളവരുടെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടിട്ടിരിക്കും അന്യായങ്ങളായി അന്യോന്യം അപമാനിച്ചും കാലം കഴിച്ചിരുന്നു എന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

“മർദ്ദാകരാഭാധി പരിച്ചതു
മോക്ഷ മരണ മലിനാഭിഷേകം;
മൈകാർപ്പുന്നമില്ലാതെ വന്ദനാർ
കഷ്ടം പണ്ഡിതരിൽക്കേടും”.

എന്ന പ്രമോഷനാശയത്തിൽ പറയുന്നതു വിചാസൻക്ക് ശരിയായ ഉത്തരസംസ്കാരം സിദ്ധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു സ്വാഭാവികമായ പ്രതികരണമായിട്ടുള്ളതായിരിക്കാം. ആസക്തി വർദ്ധിച്ചു നിന്നു നാശമായിത്തീരുന്നതെന്നതിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയാകുന്നു.

“ജ്യോതിഷകാരനും മന്ത്രവാദിക്കുമാ
 ച്ചാതുർദ്വേണ വൈദ്യനും വേദവ്യാജം
 ഹൃദ്രം മരിക്കാതെ വേണ്ടതു നൽകുവാൻ
 ശ്രദ്ധാവാസികൾക്കില്ലാതെ സാരമം;
 മാവുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പണിപ്പെട്ട
 പറ്റിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഭോധന
 കൈവരുമാത്രം പോലുമെങ്ങും കഴിവതാ
 മാവുള്ളതൊ പീണനെയെത്തു പൊമേണ്ട!”

ഇവിടെ സാഹിത്യത്തിൽ റിദ്ദാത്ഥമായിട്ടുള്ളവരുടെ കഷ്ട
 സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചാണ് നമ്പ്യാൻ ആവലാതിപ്പെട്ടതാണ്.
 അവരെ ‘ഭോഷ’ന്മാരായിട്ടാണ് ജനസമുദായം കരുതിയി
 രുന്നതെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആക്ഷേപം. വിദ്യാന്മാ
 ളെ യഥാർത്ഥം ആദരിക്കുവാൻ ജനസമൂഹത്തിന് ഒരു
 മനസ്സും ജനിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ജീവിതം നയിക്കാൻവേ
 ണി പലതും വിചാരിച്ചു വേഷംകെട്ടി തട്ടിപ്പുകെട്ടി മറ്റു
 ഉഭവരെ പറ്റിച്ചു നടന്നു തുടങ്ങിയെന്നാണ് കവി ആ
 ക്ഷേപിക്കുന്നത്. മൈതലി, മന്ത്രവാദി, വൈദ്യൻ എന്നി
 വർ അതതു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ശരിയായ പാണ്ഡിത്യം സ്വന്ത
 മിക്കാതെ ജനങ്ങളുടെ കയ്യിൽനിന്നു പണം പിടിക്കുവാൻ
 മാത്രം പല സൂത്രങ്ങളുംകൊണ്ടു നടന്നിരുന്നു എന്നും ആ
 തരക്കാർ അക്കാലത്തു വലിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നും തെളി
 യുന്നുണ്ട്. അതിനും പുറമെ, ശാസ്ത്ര പഠനത്തിന്റെ ഉദ്ദേ
 ശം “മെച്ചത്തിലതർമുണ്ടാക”വാൻ മാത്രമായിരുന്ന എ
 ന്തം തന്റെലും വിദ്യാഭ്യാസം ശാസ്ത്രസാരം ഗ്രഹിച്ച് അതി
 നനുരൂപമായ വിധത്തിൽ ജീവിക്കണമെന്ന ഭോധം ഇ
 ല്ലാതായി ഏതാമാണ് കവിയുടെ വാക്കു. ആ വക വേഷ

കാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെ കവി വിവരിക്കുന്നതിന്റെ രുചിമാർദ്ദ്യം നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ അനുഭവത്തിൽനിന്നു സ്വയംമാകുന്നതാണ്. കവി പറയുന്നതു നോക്കുക.

“ഭക്താനിഷ്ടകാരനായ് ചതുരൻ വഹികൾൻ
ജാതകമെല്ലാം വകക്കി വിചാരിച്ചു

- (1) കൈതലം നന്നായ് പ്രാണൻ പെരിപ്പിച്ചു
കൈമേടുകൾകൊണ്ടു പോകുന്നിതു ചിമ്പർ.”
“ചെങ്കുഴനകൊണ്ടുതൻ സഞ്ചിമെടുപ്പിച്ചു
ചിങ്ങനെച്ചെന്നു ചിങ്കിടയ്ക്കു കല്ലിച്ചു
- (2) കർക്കശിനും കഷ്ടമുക്കിനും കന്നനെ
നിർഭരനാ പോരകളൊക്കെപ്പരിട്ടിച്ചു
തക്കമില്ലെന്നും നെയ്യും പൊരികളും
മിക്കവാറും തന്റെ പുറകുതരികൾക്കു
തൊക്കെ പ്രയോഗിച്ചു പട്ടം പണങ്ങളും
കൈക്കലാക്കിക്കൊണ്ടു മണ്ടുന്നിതു ചിമ്പർ”.
- (3) “പാദകന്മാരെന്നു താഴിച്ചുവെക്കു
വാടാതെ നിന്നതൻ ജാൽപ്പിച്ചു ജാൽപ്പിച്ചു
മൂലമെങ്ങോലാം വരുത്തിക്കുന്നമോ
കീടുന്ന ഹിത്തം വിരോധമുള്ളവർ”.

ഹരിജിസ്തപദംബരം.

ഇവിടെ “മൂലമെങ്ങോലാം വരുത്തി” എന്നു കവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു മൂലംവാക്കു ‘മിഴങ്ങുന്നികളാക്കി’ എന്നല്ല, കാര്യസംബന്ധമൊല്ലാത്തവനെ ‘മെരുട്ടി’ എന്നാകുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവനെ മൂലംവാർ ‘നിടയ്ക്ക’ന്മാരാണെന്നു വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നാണ് കവി പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

- (4) "പെട്ടിവരുന്നതു കണ്ടാൽ മറ്റിവരണം
കൊട്ടിക്കുകയുണ്ടായിതന്നെ വരും;
അപ്പോഴും കൊടുത്തതെല്ലാം മിഥ്യ
കഴിച്ച് കേളിക്കൊട്ടിയുവെന്നും വരും;
അത്രയ്ക്കിട ക്ഷണവും ഉള്ളതും നാമ
നാട്ടാ തുടങ്ങിക്കാൽ കോട്ടാവാതെ ദൂരം."

എലിനീസാചാര്യരേ.

വിനോദത്തിന്നു വഴിയുള്ള 'കഥകളി'യിൽപ്പോലും സാമാന്യ ജനങ്ങൾക്കു പ്രതിപത്തിയില്ലെന്നു കാണിക്കുവാനാണ് അ വരുടെ അവശതയെക്കുറിച്ചു കവി പറയുന്നത്. ശാസ്ത്രീയ മായ കഥകളിൽവെച്ചു പ്രയാസപ്പെട്ടു പഠിക്കേണ്ടുന്ന ഒന്നാകുന്ന കഥകളി, അതിലെ സിംകുതപം പ്രവേശിക്കുന്ന വിദ്യപരം ജനസാമാന്യത്തിനില്ലാത്തതിനാലാകുന്നു അതിൽ വിപ്രതിപത്തിയുണ്ടായതെന്നും കൃഷ്ണനാട്ടം കളിക്കു ഭവിക്കുമായ ഒരു പ്രാധാന്യമുള്ളതെന്നു സാരാരണങ്ങളാലും കഴിച്ച് അത് അളക്കുവാൻ മിഥ്യ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുമാണ് കവി പറയുന്നത്.

ബഹുമാനപ്പെട്ടവർക്കു ജാതാകപക്ഷേപം അവരുടെ കൃതികളേയും കുറിച്ചു വിചാരിച്ചാൽ തീരെ ആനുകൂല്യമുണ്ടാ യിടുന്നില്ലെന്നും അത് അല്ലെങ്കിൽ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു വാസ്തവമാണെന്നും താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികൾ തെളിയിക്കുന്നതാണ്.

- (1) "സമ്മേനത്തിന്നു സ.സീകൃതകുറികൾക്കു കൈതു
(കുടകുറികൾ,
ഭക്തജനത്തിന്നുതികകൊണ്ടുതരമേകുറികളുള്ള കാരണം".
സദാപ്രവേശം.

“കിത്തിക്കു കൊരിക്കയാണ്ടുകിതവന്മാരെപ്പല കുറ്റം

- (2) കിത്തിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ അധിപ്താനെന്നിവയു തരുന്നോ
ഇവയെല്ലാം ചിപ്തകൾപ്പോലുമെന്നും കഥയെന്നും
വെവ്വരകേൾക്കുവെന്നാൽ ഭയമിങ്ങു തരുന്നില്ല”.

കുടുംബസ്ഥിരവധം.

എന്നതെന്നെയല്ല, പരമേശ്വരത്തിൽ കണ്ണുകൾക്കുള്ളവർ കുറ
വായിരുന്നില്ലെന്നും അവർ നവ്യമാരെ പ്രകടനം ചെയ്തിരുന്ന
എന്നും തോന്നുന്നുണ്ട്.

“കുറവും കുറവും നേർക്കിപ്പറവാനുണ്ടാകട്ടെ
ഇവയെല്ലാം കിഴിച്ചുയർന്നു മറ്റൊരോ വരികളെന്നും;
മറിയും മറയുമല്ലാം മറ്റൊരൊ കഥയെന്നല്ലാ
മറിയുള്ള മനമെന്നു പുറമേ മറവാനുണ്ടി
തരമേമേലി നിന്നെന്നും മറയുമെന്നും സഭയെന്നി
മറിയുന്നില്ലതുകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ചുരുക്കമെന്നും
കുറവാനെന്നുംകണ്ടു നിറഞ്ഞുയ്ക്കിവന്നുയക്കൊ
ണ്ടുയക്കു മാടിയോരോന്നുപറഞ്ഞു കർത്തവ്യം ചെയ്തും”.

കുടുംബസ്ഥിര.

മറയ്ക്കു പ്രകൃതിക്കുള്ള ഇത്തരം വികൃത സ്വഭാവം അന്നും
ഇന്നുമായിരുന്ന എന്തെങ്കിലും ഇത്തരം അനഭവത്തെന്നെ ന
ല്ല ലക്ഷ്യമാകയാൽ, ഈ സംഭവത്തിനെയെക്കുറിച്ച് വിസ്തരിക്കേ
ണ്ടെന്നില്ല, അന്യർ എന്താളെങ്കിലും മറ്റു വാക്കും ആവലാ
തിയും പരസ്യപരമായ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നതിനാൽ അ
സംബന്ധമുള്ളതിന്നു് അല്ലെങ്കിലും വളരെ ഉയ്ക്കും കേട്ടിട്ടു
ണ്ടെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്.

"കണ്ടതുംകേട്ടതും കട്ടുകൊണ്ടു നാ
നണ്ടാക്കിയോരു പ്രവന്ധമെന്നിങ്ങിനെ
കണ്ടിരിക്കിയിട്ടുണ്ടു മേലെന്നു മിഷ്ട്രി
കണ്ടകുന്ദാമെ സമകലകൈമാറേണ്ടതു
കണ്ടുപോയെങ്കിൽ കളിച്ചു പുണ്യമാക്കി
കൊണ്ടുതന്നുഗം വിശുദ്ധമാക്കിക്കൊണം"

എന്നു കൃഷ്ണലീലയിലും,

സേതുകുവിപ്രവരൻ ചമച്ച കവി പ്രവന്ധനിബന്ധനം
തസ്തുവിച്ചുവെച്ചുകെട്ടിയ കണ്ഠിവിഷ്ണുവിന്ദനം
മുഷ്ടവിനക്കാത നാണമില്ലതു ചൊല്ലുവാനിഹ വല്ലഭാ
ശുഷ്ണുവികുളാന്തരിഞ്ചെ പൊഞ്ഞതൊക്കെ വൃന്ദാചാലം"

എന്നു സദാപ്രവേശത്തിലും പറയുന്നതുകൊണ്ടു സാഹിത്യ
മോരണു എന്ന ഓപ്യര്യം അനന്ദം അസാധാരണമായി
നീക്കുന്ന തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ
നിന്ന് അന്നത്തെ വിചാണക്കളെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഏ
താണെന്നുമാമല്ലാം.

അദ്ധ്യായം ൭.

നായന്മാർ.

നന്ദാർക്കെ തുളുലകളിൽ നിന്ന് അന്നു കേരളത്തി
ലുണ്ടായിരുന്ന സമുദായക്കാരുടെ സംസർഗ്ഗികവും രാഷ്ട്രീ
യവുമായ നിലയെയും അവരുടെ ആചാരാദിയേയും കുറിച്ചു
നമുക്കു സമാന്വയമായ ഒരുവിധു കിട്ടുന്നുണ്ട്.

“നാടകകൾതൊറും നായന്മാരുടെ
വിട്ടകൾ കണ്ടാലിടാം തുപനുടെ
കേടകൾകൂടാതെക്കൂടാ സമ്പൽ
പ്രൗഢികളെല്ലാംധികമനോജ്ഞം”.

പ്രശ്നോത്തരം.

നായന്മാരുടെ വിട്ടകൾ കണ്ടാൽ രാജാവിന്റെ പ്രതാപത്തെ അറുമാറിക്കൊണ്ടെന്നു കവി പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥവും നായന്മാരുടെ ശേഷികളെയാണ് രാജാവിന്റെ അനുസ്ഥിത നിവണിപ്പിക്കുന്നതെന്നാകുന്നു. പ്രബലന്മാരായ നായന്മാരുടെ വിട്ടകൾ അധികമുള്ള നാടകങ്ങളെ രാജാക്കന്മാർ പ്രാബല്യമുള്ളവരായിക്കൊണ്ടും ഭേദമെറിയ്ക്കുന്നതാൽ മോശമോരായിക്കൊണ്ടിരിക്കിൽ, രാജാവിന്റെ സ്ഥിതിയും മോശമായിരുന്നു എന്നുമാണ് സാരം. അതായത്, അക്കാലത്തു നായന്മാരായിരുന്നു കേവലതു പ്രമാണികൾ.

മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതിയെ ‘കേരളകവിതീ രത്നമാല’യിലെ ൧൧൭-ാമത്തെ ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥവും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ “സാധുക്കളെന്തെങ്കിലും അവരെ കണ്ടാൽ എഴുന്നേൽക്കണം. ഭൂപാലനും ചെമ്മൂന്നവരുടെ പ്രാണൻ ശസ്ത്രത്തിലും അങ്ങിനെത്തന്നെ ശസ്ത്രമുള്ളവർ തുടങ്ങുന്നവരായും ഭവിക്കണം” എന്നാണ് പറയുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ നായന്മാരുടെ പ്രാമാണ്യത്തെക്കുറിച്ചു മേഘനാഥൻ * “തുടന്നു തെങ്ങിമുള്ള നായന്മാർ കേരള ക്ഷത്രിയരുടെ സ്ഥാനം വാരിക്കുന്നു. അവരുടെ വൃത്തി നാടകാഴ്ചക,

* Malabar Manual page 117-119.

പടനടത്തുക മുതലായവയായിരുന്നുതിനാലും, മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്തിരുന്നതിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നുതിനാലും കേരള ഗുഹയിൽ ഉഷൻ തരക്കാൽ ഉൽകൃഷ്ടത കല്പിച്ചു” എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. പണ്ടത്തെ നാട്ടുവാഴികളായിരുന്ന നായർ കുടുംബക്കാരിൽ പലരും ഇന്നും ഈ ആചാരവും അടിവെച്ചു കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.

“മീനഭക്ഷണം പാചകശാലാ

ദേശത്തുനിന്നു മുഖ്യ വസ്തു”.

തമിഴിനമ്പരമാണമേ.

അന്ന നായന്മാർക്കു തന്നെയായിരുന്നു. “നായന്മാർ ഏറ്റവും കവിനന്മാരാണ്. അവർ നാട്ടിൽ ഏതുപുതായുണ്ട്. അവർ ഏല്പാല്പോഴും ആയുധം വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു” എന്ന ‘ബാർബേഡോസ്’യുടെ “ഏല്പാ നായന്മാരും ഒരു ബോക്കും ഒരു വാളും സ്വാധീനത്താലായിരിക്കാണ്ടു തന്നെയുണ്ട്” എന്ന ‘ഡോക്ടർ ബ്രക്കാസ്’നും പറയുന്നു. മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളുടെ പൊരുത്തിനെ തെളിയിക്കുന്ന ചെപ്പുങ്ങളാകുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ “പാചകശാല” എന്നതിനെ ഒരുതരം വാദ്യത്തിനുള്ള ഉപകരണമായി ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ട്. അതു ശരിയല്ല. ദേശത്തെയും മറ്റും വന്നിട്ടുള്ള മീനക്കൊമ്പന്മാർ കടൽ വിട്ടിട്ടുപോയെടുത്തെന്നു എന്ന വിചാരിക്കുന്നത് അല്പം അപ്രഗത്ഭമാകുന്നു. ആയുധങ്ങളെക്കുറിച്ചു നമ്പ്യാർ മനോവിമർശന

“പാചകശാലാ നദിമുഴൽകളും

പാതത്തിലുള്ള ചെപ്പുശല്യത്താലാകാം”

എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ കഴലുകൾക്കു വാഴച്ചാപകരണങ്ങൾ എന്നല്ലാത്തതും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. കഴൽത്തൊക്കുകൾ എന്നതിന് മുമ്പേ ഇതികാരുണ്യമായി കഴലുകൾ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതൊക്കുകൾ എന്നാകുന്നു സ്വരം. കറുത്തതും തൊക്കുകൾ എന്നതു 'കൈത്തൊക്കുകൾ' എന്നു പറയപ്പെട്ടെന്നതും മലകൈകൾക്കു വേദി വക്കുവെന്നതുമായ തൊക്കുകളാകുന്നു. മറ്റുള്ളവ രണ്ടുകൈകളും ഉപയോഗിച്ചു വെടിവെക്കാനുള്ള തൊക്കുകളാണെന്നാകുന്നു സാൽപത്രം.

"നായനായ"വന്നു പിറന്നാൽ

ആയുധമെന്നു തിരികയായ"വെന്നു".

പ്രാണമംത്രം.

എന്നും

ആയുധമില്ല നമുക്കു നുള്ളതു

നായനായ പാഞ്ഞിടാകൊ?" നല്ലമതികം.

എന്നും പറയുന്നതിൽനിന്നു ജനനാൽക്കമെന്ന നായർ ആയുധം ധരിക്കേണ്ടും വസ്ത്രക്കാരനാണെന്നും ആയുധം ആത്മരക്ഷിതാനുമുള്ളവനായിരുന്നതിനാൽ അതിന്റെ സ്വരക്കുടന്നും ആയുധമുണ്ടെ ആയുധത്തെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു എന്നും വിശദമാകുന്നുണ്ട്.

"നായും നായനായമുണ്ടെന്നിടകൾ

പായം വരുമെന്നുള്ള വിചാരം

മണ്ണുവീധത്തിനുമില്ല അറിവതു

മിസുക്കിമായവർ ശുശ്രൂഷിക്കും".

പ്രാണമംത്രം.

നായർ ഇവിടെ നായരെ നായയോട് ഉപമിച്ചതു കൊണ്ടു നിസ്സാരമാക്കിയതാണെന്നു് ആരും പരിഭവിക്ക

ണ്ട. യുദ്ധത്തിൽ നായന്മാർ പ്രാണനൊഴുതിച്ചു ലേരും ഭയപ്പെടാതെ വാഴിയോട്ടുകൂടി പോർചെയ്യുന്നവരാണെന്നാകുന്നു കവിയുടെ ആശയം. നായ അതിന്റെ ശത്രുവിനെ എതിർക്കുമ്പോൾ അതിനെ നശിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നല്ലാതെ അതിൽ നാശംവരുമെന്നു ലേശവും വിചാരിക്കാറില്ല. അതു പോലെയാണ് നായർഭടന്മാരുടെ രണരംഗസൂക്ഷ്മനാണ് ആ പട്ടം തെളിയിക്കുന്നത്.

“മഞ്ഞിയരുത്തിന്റെ കൂക്കംകാടിപ്പൂ
കൊന്നിച്ചമ്പതു വർഷത്തായി
അക്കിഴിവച്ചാക്കിനും പടകളിൽ
വശാണിപ്പാകൊണ്ടു കുറവില്ല”.

അമിണി സ്വയംഭരം.

നായന്മാരുടെ രണരംഗരത്നയെ ഈ വരികൾ നന്നേക്കൂടെ പ്രസ്ഫുടമാക്കി കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വൃദ്ധനോരായപ്പോ നായന്മാർ യുദ്ധത്തിൽ യാതൊരു കേറ്റവും തട്ടാറില്ലെന്നു ചാതുര്യം, വാൽകംകൊണ്ട് അവരുടെ കായബലത്തിന്നു മെച്ഛുപാധീനത്തിന്നു കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും പ്രസ്തുത വരികൾ വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്നു പുറമെ, നമ്പ്യാർ മരററാരു സന്നദ്ധതയിൽ ഒരു നായർ യോദ്ധാവിന് അനേകം ശത്രുക്കളെ ഒരേസമയത്ത് എതിർത്തു ജയിക്കുവാൻതക്ക ശക്തിയും സാമർത്ഥ്യവുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പ്രശംസിക്കുവാനും മതിച്ചിട്ടില്ല.

“എങ്കിൽവാടാകഴുവേരി നികഴുത്തു പിളറ്റൻ ഞാൻ,

അകമാണു ചൊത്തതെന്നും, ശങ്കൂടാതുരമെല്ല

ചട്ടയംതൊപ്പികളും കെട്ടിമറക്കിക്കൊണ്ടു
ചട്ടാനമ്പില്ലമെന്നും വട്ടപ്പുലിക്കളും
പട്ടസമെന്നിവണ്ണം വട്ടത്തരളല്ലാകൂട്ടി”.

എന്നു പ്രദേശം ചഹാത്തുതതിൽ കാണുന്ന വസ്ത്രധാരണ സമ്പ്രദായം തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തിൽ നടപ്പായതു നമുക്കുമാണിന്നു ഭരണം മാനുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് നവ്വാർ ചട്ടതൊപ്പികളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നത്.

ആ കൊല്ലത്തിൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ ചഹാറാജാവു വന്നപ്പോൾ ‘കൊളച്ചൽ’ എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചു തൊല്ലിച്ചു പ്പോൾ ഒരു വന്തക്കാരെ തടവുകാരായി പിടിക്കുകയുണ്ടായി. അവരിൽ “ഡമിനോയി” എന്നയാളെ പിന്നീട് തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തിന്റെ ഒരു നായകനായി നിയമിച്ചു. അയാളാണ് അദ്ദേഹമായി ‘ചട്ടയം തൊപ്പികളും’ ഏല്പിച്ചതെന്നു്.

“തങ്ങളെത്തന്നെയൊന്നുതന്നെ
മരണപാതപിച്ചതുണ്ടി,
ചന്ദ്രക്കലൻമാരുമൊക്കെ
കുന്തമെടുത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടി,
വാളമെടുത്തുതാളുന്നിപ്പിടർ
മേളംകൂട്ടിപ്പാടുകൾവെച്ചു;
കൊക്കുന്നാൽ കുടത്തിലകത്തി
വെട്ടത്തുപിടിച്ചു നടന്നുവെട്ടി;
ലന്തക്കുഴലും തൊട്ടിലെടുത്തൊരു
കുന്തക്കാരണിപ്പിച്ചുതുണ്ടി;
കാപ്പിറക്കുന്നൊരു മാർത്താണ്ഡ”.

എന്ന നളചരിതത്തിൽ കാണുന്നതിൽനിന്നു നായന്മാർ യുദ്ധത്തിന്നു പോകുന്നതു വാട്ടുപാടി താളത്തിനൊത്തു ചോഴുവെച്ചായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അതിന്നു പുറമെ, നായ്വാർ നളചരിതം നിർമ്മിച്ചുകാലത്തു നായർസൈന്യത്തെ നയിച്ചിരുന്നതു “കാപ്പീരെന്നൊരു ഭാഷപറഞ്ഞവരായിരുന്നു എന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. ഈ ‘കാപ്പീര’ന്നു ഭാഷ ലത്തീനുകാലത്തു നായർസൈന്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായിരിക്കാം. ഇതിനെ പരമ്പരയിലിരിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ വിശ്വാസമില്ല.

“നായാട്ടെണ്ണട്ടു കേൾക്കേണ്ടതും

നായകാരുതൊക്കെസമല്ലോ”. സ്വരണകര.

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു നായന്മാർ നായാട്ടിൽ വളരെ താൽപ്പര്യമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. അവർ നായാട്ടിന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ആയുധങ്ങൾ

“വില്ലും നല്ലശരങ്ങളും, ചുരികയും, ചക്രങ്ങൾ, ശൂലങ്ങളും,
ചെറുപ്പോലും മീലകുത്തി, വാളും, ചാറയും, തോക്കും, മുനക്കു
(ത്തീയും”,

ആയിരുന്നു എന്നാണ് സ്വരണകത്തിൽ പറയുന്നത്. ആകുമ്പോൾനിന്ന് അന്നത്തെ നായാട്ടിന്റെ സ്വസ്തുഭാവം ഏതാണെന്നറിയാമായിരുന്നു എന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാം. തന്റെ ചേക്കേറുന്ന വാരികൾ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു.

“വട്ടപ്പാടിൽ തൂങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ

ചട്ടചട്ടെന്നൊക്കെ കടന്നുപോയപ്പോൾ

ചാടിപ്പിടയ്ക്കപ്പെട്ടു കളിച്ചു

ഇങ്ങമുവർ പിടിച്ചുതടുത്തും
 വഴികൾവെച്ചും തടികളൊഴിച്ചും
 പലമീഖലിച്ചും പൊടികൾതളിച്ചും
 ശിഖകൾപൊലിച്ചും വലകൾവടുത്തും
 വഴികൾതടുത്തും വികടമടുത്തും
 നായാട്ടിന്നിന്ദ നായന്മാരവർ
 കാട്ടിൻമുത്തുനരിയെത്തൊക്കുകയേ
 നായാടികളും കാട്ടുമിളക്കി
 മിക്കമളിൽച്ചിവവലയും കെട്ടി
 തക്കമറിഞ്ഞു തീർത്തു ഭൃഗുനാളു
 വക്കടന്നത്തിനടുമെന്തൊരു സമയം
 സമ്പ്രദാനിൻനരനാളനാളപ്പാൾ
 തിത്രദനത്തൊക്കെന്നതൾപെട്ടു.
 'വേദനാഭിതരോവാധിതകണം
 കാട്ടുകളൊക്കെയുറപ്പിക്കണം,
 കാട്ടിന്നൊരുഭൃഗുകോടിപ്പോയാൽ
 കോട്ടംനിങ്ങൾക്കെന്നിതേണം;
 പേടികൾത്തൊക്കെനാരിൽച്ചിവ
 തോടിയൊക്കെയു പിണങ്ങിതേണം;
 വേദനാഭാദകൂടിനടക്കണം
 കാടൽക്കണ്ണുനീടുള്ള വരളോ
 തൊമ്പാട്ടുകന്തക്കൊരുതമിച്ചു
 മുഖിൽനടന്നു പിണങ്ങിതേണം".

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽ വിവരിച്ച നായാട്ടു സമ്പ്രദായം
 തന്നെയാണ് ഇന്നു നടന്നുപോരുന്നതെന്ന്.

“ശിവനാമോത്സാഹണവും പിന്നെ
 ശിവദാസനെയു പ്രഭുചിന്നമെന്നിവ
 തദ്ദാർത്ഥനാമവാസഗ്രന്ഥിമ
 ശ്രദ്ധാധികൃതർ ഗർഭമിതുചിതം
 തദ്ദാർത്ഥം പുനരാമെന്നും മിഥ
 രാജനെയും പുനരാമെന്നും;
 തദ്ദാർത്ഥാധിപാണെന്നെന്നു
 ശ്രദ്ധാമർദ്ദം ദൃഷ്ടാനുഭൂതം”.

പ്രശ്നോത്തരം.

നാമുൾ ഇതിൽ നായരെ പ്രദ്രവരുകൊണ്ടു സൂചിപ്പിച്ചതു പരമ്പരയാണെന്നായിരുന്നു ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയെന്നായിരിക്കാം. അതിൽ ഏതൊരു പരമ്പരയെപ്പറ്റിയെന്നു പലതും അതി പ്രായപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ തുടങ്ങിയതിൽ തീവിക്കുന്ന വരണെന്ന അർത്ഥത്തിൽ പറയുന്നതു തെറ്റിദ്ധാരണയെന്നാകുന്നു. പ്രദ്രവ വാസ്തവമായി ആത്മീയ വൃത്തികളോന്നും ചാതുർദ്വയ സിദ്ധാന്തപ്രകാരമില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് അവ നായന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കവി പറയുന്നതിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം പ്രദ്രവ എന്ന പദം നായർപദത്തിന്റെ പശ്ചാത്തമായി ഉപയോഗിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതു മറ്റു.

മേലുദ്ധരിച്ച വരികളിൽനിന്ന നായന്മാർ ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിൽ ഉദാരവെച്ചിരുന്നു എന്നും അവർ ശിവനെ ഭജിച്ചിരുന്നു എന്നും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. നായന്മാർ പഞ്ചാക്ഷരം ഉപദേശം അർഹമായില്ലെന്ന ശോച്യം അന്നുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും നായന്മാരുടെ പ്രാബല്യം നിമിത്തം അവ

ർ ആ ശക്തിയെ വകവെച്ചിരുന്നില്ലെന്നും, പ്രതിബന്ധം കെട്ടാൻ മനഃശുദ്ധർ ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നും ഉറപ്പി കേൾക്കിയിരിക്കുന്നു. അതില്ലെങ്കിൽ, നമ്പ്യാർ ഇക്കാലത്തിൽ ഈ അനുഭാവം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു.

“മേന്മാനചക്രങ്ങൾ വീട്ടിൽവരുമ്പോൾ

- (1) സ്തോനമുണ്ടെ നായർ കലയും
കുറാം വാഴ്ത്തുകമാനങ്ങൾ
കൊറുപ്പാക്കൽ മടിയില്ലവന്നു”

ശ്രോതാവോ.

“മേന്മാൻനായക വന്നാനിനാലെ

- (2) നമ്മുടെവിട്ടിൽച്ചെറിയുന്നതിനായി
പാപ്പമെടുത്തുപറഞ്ഞുകൊടുത്തു;
ആയതുനാം നമ്മുടെ നായക
വന്നിട്ടെന്നുവെക്കുകയേയി.”

സ്തോതാവോ.

“കെട്ടിയ പന്തലിൽ വന്നൊരുത്തൻ
കുട്ടിയവനെ ഉറിച്ചുനമുക്കു”

- (3) കഷ്ടമാകുന്നതെന്നൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ
പെട്ടെന്നിട്ടുട്ടിടംതടിയൻ;
വീട്ടിനകത്തൊരു പുതുമുഖവന്നാൽ
പെട്ടവരിന്നും മിടിച്ചില്ലെന്നും
കുട്ടിത്തന്നെ പാട്ടുപെട്ടെന്നതി
നാറകയില്ല പറഞ്ഞെന്നാകിൽ;
കുട്ടികൾ നാലുക്കുടുംബം
ഒറ്റം മറുപടിയെന്നില്ല”.

ബാണയ്യർ.

പണ്ടുണ്ടു നായനാർ അവരുടെ ഭാർയ്യമാരുടെ ചാരി
 തുത്തിന്നു ഒംഗം നേരിടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു കാര്യത്തിൽ പ്ര
 ത്യാകം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഏതും അനാവശ്യമായി അന്യപ
 രാജന്മാർ ഭവനങ്ങളിൽ കയറിക്കൊള്ളുന്നത് അവർക്കു സി
 ങ്കിതമായിട്ടുണ്ടെന്നു സൂചകം പരമാർത്ഥം സംഭവിക്കുന്നു
 തന്നെ അനുചിതമായി വിചാരിച്ചിരുന്നു ഏതും മേൽപ്പറ
 ഞ്ഞ വരികളിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ട്. അതിന്നു പുറ
 മെ, മേൽപ്പറഞ്ഞ വരികളിൽ ഒന്നൊന്നും മറ്റൊന്നും അക്ക
 മിട്ടിട്ടുള്ളവയിൽനിന്നു നായനാരുടെ സംബന്ധക്കല്പനയും,
 അല്ലെങ്കിൽ 'പുരമുറി'ക്കല്പനയും എന്ന കൃത്യ കേട്ടിയ
 പദവിയിൽവെച്ചുതന്നെ നടത്തുന്ന ഒരു പതിവുണ്ടായിരുന്നു
 എന്നും 'അലിക്കെട്ടം' പുരമുറിയും പ്രത്യേകം രണ്ടു മട
 കുകളായി ആചരിച്ചു പോന്നിരുന്നു എന്നുമാണ് തെളിവു
 നൽകുന്നത്.

“ഇല്ലംകൊണ്ടുനാവളെത്തല്ലി
 പല്ലികളെത്താല പഞ്ചായത്തു”

എന്നും

“കെട്ടിയപെണ്ണിനെ മടിച്ചാതെ
 കിട്ടിയവടികൊണ്ടൊന്നു കൊല്ലൂ”.

നളചരിതം.

എന്നും പറയുന്നതിൽനിന്നു നായനാരുടെ ഇടയിൽ ഭാഗ്യ
 ന്നും, അവർ മരുമക്കത്താലികളായിത്തന്നെയും, എന്താണു
 മക്കത്താലം പോലെയായിരുന്നു എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ട
 ത്. “ഇല്ലംകൊണ്ടുനാവളെ” എന്ന വരിയുടെ അർത്ഥം കുടി
 വെച്ചവളെത്താലെന്നും, സംബന്ധംകുട്ടിക്കുറപ്പിന്നു ഭാ

യുദ്ധത്തെ അമൃതം ഭവനത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിലായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു പണ്ടത്തെ സമുദായികനിലവാരം എന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. അതിനും പുറമെ, “കെട്ടിയപെട്ടതിനെ” എന്ന പദാത്മകീകരണത്തിൽനിന്നു അവിടെട്ടിയ ‘ഇണക്കുൻ’ എന്ന പുടവകൊടുത്തു പെണ്ണിടാവിനെ ഭർത്താവിൽ വരിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നും വിശദമാകുന്നു. അടുത്തുകാലം വരെ നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിന് പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതായി അറിയാവുന്നതുമാണ്. ശല്യപുറത്തെ വരികളിൽനിന്നു മരണാത്മ സമ്പത്തിലായിത്തീർന്നു നമ്പൂരി, പട്ടർ മുതലായ മറ്റു ജാതിക്കാടന്മാരായുകടംബങ്ങളിൽ സംബന്ധം ചെയ്യാൻ സാധാരണയായി സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ലെന്നാകുന്നു. എന്നാൽ അപൂർവ്വമായി അക്കിനെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായി

“കുഞ്ഞിലിക്കൊക്ക നമ്പൂഴ് പട്ടർ
കുഞ്ഞുറക്കുപെണ്ണകളിൽ നല്ലൊര
തക്കം നന്ന പണിയിച്ചുകൊടുത്തു
കുഞ്ഞിടാളിടയിൽ മുക്കൊടുത്തു.”

കഥിണീ സപരംബരം.

എന്ന പദത്തെക്കുറങ്ങുന്നതിൽ നിന്ന് അനാമത്തിക്കുതെ നിവൃത്തിയില്ല. പക്ഷെ നമ്പൂരുടെകുറവത് അതത്ര പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരുന്നില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

“അമ്മ മരിച്ചുപ്പിന്നെക്കാരും
അമ്മയെ ഭൂതപ്പിള്ളയ്ക്കുക്കി;
അമ്മയിക്കു മകൾക്കും പുത്ര
അമ്മാനുമുപ്പാനും വെറുവില

മിത്തന്നും ശൈത്യന്നും പുന
 യയാത്രം മിമി തീർപ്പിപ്പാനും
 അജ്ഞാതവല്ലാം മിമിവിട്ടുപോ
 മ്മിത്തന്നും വകയില്ലാതുമ്പോ

നമുചരിതം.

മേൽ ഉദ്ദരിച്ച വരികളിൽനിന്നു പുരാതന കേരളീയ നായർകടുംബങ്ങളിൽ വീട്ടുകാര്യംനോക്കിയിരുന്നതു തരവം ദ്വിതം മുതലായവകൾക്കുവന്നു ഏതും ഗൃഹഭരണവിഷയത്തിൽ അവർ വിശദഗതമായിരുന്നു എന്നും അമ്മാമ്മമാർ കാളം കേൾച്ചാൽ തരവകളുടേതു നാളെയും മകൾക്കും കൊടുത്തു മുളിച്ചിരുന്നു എന്നും അതു മമ്മാമ്മമാർ രസിപ്പിരുന്നിപ്പൊഴും വിശദമാകുന്നുണ്ട്. ഇന്നും നായർകടുംബങ്ങളിൽ കാണുന്ന 'അമ്മാമ്മിനുമ്മ' എന്നതെന്തെന്നതിനെക്കുറിച്ചു നോക്കിപ്പിന്നെ നിലനിൽപ്പില്ലാത്തതായിരിക്കാം.

*മരിച്ചാലിട്ടൊരു നായർ നീക്കം
 അമ്മാമ്മാ മരുമക്കൾക്കു
 അമ്മാമ്മാ സമ്മതമല്ല;
 അമ്മാമ്മാ മനസ്സുമാറിപ്പോ
 നമ്മാപാപിക്കൊരു വിശേഷം!
 വല്ലാതൊരു ദോഷമുണ്ട് നമ്മെ
 ഇല്ലത്തൊക്കും കൊണ്ടുവരിച്ചാൽ;
 മനസ്സുകൊടുത്തു കറപ്പും തിന്നണം
 കല്ലുകൊണ്ടു മരിക്കുമിരിക്കാം". മേലാലയം.

പ്രസ്തുത വരികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന അമ്മാമ്മാ പദവകളുള്ള നായർകടുംബങ്ങളിൽ സംബന്ധം നടത്തുന്ന കാ

യൂത്തിൽ കാരണവന്മാരുടെ ഫിത്തിയായിരുന്ന പ്രാധാന്യമെന്നും അതുതന്നെ അമ്മായിയുടെ ഇഷ്ടാനുസൃതമായിരുന്ന ഏതൊക്കെല്ലാം വിവാഹാധിഷ്ഠിതത്തിൽ വശ്യവിൻറെ ദൈവമനസ്സത്തെ വകവെച്ചിരുന്നില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

“തൂക്കപുകയിലുള്ള തോക്കുപണയംവെച്ചു
പാക്കുകൊടുത്തതും പോക്കുന്നതുണ്ടെന്നൊരു
വാക്കുംപറഞ്ഞുകൊണ്ടു പാർക്കുന്നു കണ്ടാട്ടുള്ളത്”

എന്നും

“കല്യാണത്തിന്നു വിട്ടിൻ നെല്ലുപണവുമൊന്നും
ഇല്ലാത്തു രണ്ടാളും വീല്ലുകൊടുത്തുചിര
നെല്ലു പണവും വാങ്ങി കല്യാണവും കഴിച്ചു”

എന്നും ഇതിനിടപയംവരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതിൽ നിന്നു പണ്ടത്തെ നായന്മാരും വീണ്ടുവിചാരകൂടാതെ “നാടികൊണ്ടു ഡാനംകൊണ്ടു” തൽക്കാലക്കാരും നമ്മുടെ ഭവളി അധികാരവാദമായ സംഭവങ്ങൾ ഇടി വിൽക്കുകയും പണയപ്പെട്ടതുകൾ ചെല്ലിക്കൂട്ടി എന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. കടംബം വിവരം കൊടുക്കുവാണു ചെന്നായ അടിയന്മാരും കഴിക്കാൻ ഉടിക്കാത്ത നായന്മാർ ഇന്നില്ലെങ്കിലും അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിരുന്നതായി കേൾക്കാതിരുന്നില്ല. “കക്കളെ വിവരം കൊടുത്തുണം” എന്നു നായന്മാരെ ഇടയിൽ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുള്ളതു സമ്യകഭിമനോകാർത്ഥത്തിൽ അവർ വളരെ അറിയാതികളായിരുന്നു എന്നു സംഗതിക്കു മതിയായ ലക്ഷ്യമാകുന്നു.

- “വീടുകളിൽച്ചിലനാമന്മാരുടെ
 ഭുജനംകൊണ്ടൊരു ശോഭയാകുന്നു,
 (1) അച്ചികളോടു കവമ്പിച്ചിലകൾ
 കെട്ടിപ്പിയിട്ടുതകുന്നതാണു്”
 “നായർക്കിടന്ന വലത്തുവശത്തോൾ
 കായക്കഞ്ഞിക്കുരിച്ചിട്ടില്ല,
 (2) ആയതു്കേട്ടകവമ്പിച്ചെന്ന
 ശോഭയാകുന്ന കൂട്ടിലെഴുത്തു,
 ചുട്ടതിളപ്പൂർ വെള്ളമരോങ്ങും
 കട്ടികൾ തൂങ്ങുക തലമുറിച്ചൊഴിച്ചു”
 “ഉള്ളിലും കിണറുകളുംകൊണ്ടുടച്ചു,
 ഉലച്ചവെച്ചു കിണറരികുനില്ക്കിച്ചു,
 (3) മീനവെട്ടത്തു നില്ക്കിച്ചു,
 അകല്ലെഴു കൂട്ടത്തിലൊരിക്കലും
 അതു്കൊണ്ടുകിടന്നു നിറഞ്ഞവന
 ചുറ്റുമുണ്ടാകുന്ന മണിനാണം”

നമുക്കിതം.

കേരളം മുഖം വിവേകത്തോടുകൂടി വീട്ടുസാമാന്യരും
 നശിപ്പിക്കുക, ആയുധം കളയുക, എന്നുമാത്രമല്ല, തിരിച്ചു
 കിടക്കുന്ന വെള്ളം കട്ടികളുടെ തലയിൽ ഒഴിക്കുക മുതലായ
 പ്രവൃത്തികൾ നായന്മാർ ചെയ്തിരുന്നത് അവരുടെ ‘മു
 ളംത’ കൊണ്ടാണെന്നു കവി പദാന്തരത്തിൽ നിന്ന മുമ്പേ
 ഒല്ലാത്തവർ ആ ചാരിയിൽ ആഭാസ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു
 നില്ക്കുന്ന രൂപമെടുത്തു. ബ്രഹ്മികൾ സമ്പന്നരും സി
 ഹിക്കാത്ത നായന്മാർ മുക്കോപികളായിരുന്നു എന്നും തന്നെ

ലം ബുദ്ധിശൂന്യമായ അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ പരി
 ഛാസത്തിന് സഹായിച്ചിരുന്നു എന്നും തെളിയുന്നതാ
 ണ്. നായന്മാർ അവരുടെ പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള വി
 ദ്വസാമാനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഉരുളി, കിണ്ടി എന്നീ
 പേരുകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. “അരകല്ലുതുകളത്തി
 ഹെറിഞ്ഞു” എന്നു കവി പറഞ്ഞതു നായരുടെ കായബല
 ത്തിന്നു ഉഷ്ണാന്നമായിട്ടാണോ എന്നു കൂടി സംശയമുണ്ട്.
 “അതുകൊണ്ടുവിശ്വ തീരാഞ്ഞവനപ്പുറമുടെ ചുറ്റും മണ്ടി
 നടന്നു” എന്നു കവി പറഞ്ഞതു കോപാഭവശതകാലുണ്ടാ
 കുന്ന മനുഷ്യാഭജനത്തിന്റെ ഒരു ചിത്രമായിട്ടാകുന്നു.

“അത്താഴത്തിന്നായന്മാർ പൂ
 രകരമായ കൊട്ടിലിമിമിപ്പവഴക്കൊന്നും,
 മറ്റൊരാളുടേ കറികൂടാതെ
 കൊമ്പിന്നു മോടിപ്പരുത്തിക്കൂടാ,
 അതു കാട്ടിലുമുണ്ട്, കടലിലുമുണ്ട്;
 കറിയെപ്പുറത്തുണ്ടാത്ത സാധന
 ദേവിയപ്പോകാതവനാമിതിയാ”.

സീതാസപ്തഃഖരം.

അക്കാലത്തെ നായന്മാർ ലിംഗവാരം മണ്ണുവാരം മാംസ
 വാരം ഭക്ഷിച്ചിരുന്നവരാണെന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞവരികൾ വി
 ശദമാകുന്നുണ്ട്. “കാട്ടിലുമുണ്ട് കടലിലുമുണ്ട്” എന്നു പ
 രഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ സ്വഭാവം പറിനി, മാൻ മുതലായ
 കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ മാംസങ്ങളെന്നും കടലിലെ മണ്ണുതന്നെമാ
 കുന്നു. അറിവില്ലാത്തവർക്കും അറിയാവുന്ന “കറിയെപ്പു
 ന്ന”യ്ക്കു മറ്റൊരു സാധനം കോഴിയാകുന്നു. അതു നാട്ടിൽ

സാധാരണമറിയത്തിനാലാണ് എന്തു മുഖംതന്നെ അന്തരിച്ചു കളന്നു പറഞ്ഞത്.

“പുകയില വെറുവില കഞ്ചറും പല
വകയിൽക്കൂടു കറുപ്പും വേണം,
കടൽ വഴിയ്ക്കും കടലിടുക്കുമായ വക
കരക്കേറുന്നതു കൂടാതിട്ടു.
വട്ടഞ്ചക്കര വേർതിരികവക്കി
ചട്ടുതുട്ടിന തേങ്ങാപ്പൊലും.”

തോന്നത്തോളം.

നായർ ഭരണാർ സാമ്രാജ്യമായി ‘കടൽ വഴിയ്ക്കും’, അ
താർക്കി, മത്സ്യം കൂട്ടുന്നവരായിത്തന്നെത്തന്നെ കറുപ്പും,
കഞ്ചറും, കൂട്ടും, അതുകൊണ്ടു പറയുക—പലതരം—ഉപ
യോഗിച്ചിരുന്നവരാകയാൽ കടലിടുക്കും കരക്കേറുന്നവരിട്ടി
ൽ ആ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതെന്നു നിബന്ധന
യുണ്ടായിരുന്നതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചിന്ന
പ്പുറത്തേതരം പരിചയത്തിന് ഇക്കാര്യം പ്രകാശമില്ലെങ്കി
ലും, പണ്ടത്തെ നല്ല മല്ലന്മാർ മോക്കിന്റെ സ്ഥാനത്തു തേ
ങ്ങാപ്പൊൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി അറിവുണ്ട്. തേ
ങ്ങാപ്പൊൽ കൂട്ടിയുണ്ണുന്നതു കാര്യശക്തിക്കും ആരോഗ്യത്തി
നും കൈർ മുതലായവയെക്കുറിച്ചു അധികം ഗുണകരമാണെന്നായിരുന്നു പണ്ടത്തെ തോന്നത്തോളം വിശ്വാസം.

നായർ ഭരണാർ മിക്കവാറും ‘കൂട്ടുകുടിയാനാ’യായിത്ത
ന്നു എന്നാണ് നമ്പ്യാർ സിദ്ധാന്തമായി പറയുന്നത്. നി
മ്നതലസ്ഥലികളായ പാശ്ചാത്യന്മാരും മറ്റും നായന്മാർക്ക്
ആ ശീലഭാഷമില്ലാത്ത പറയുന്ന സ്ഥിതിക്കു നമ്പ്യാർ

സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും നായനാറെ വിളിച്ചുവരുത്തി കിട്ടുകകിട്ടിക്കാൻ ഇരുന്നെന്നു കണ്ടാൽ ഭോചപ്രഖ്യാപനം കൊണ്ടു പകു വീളുകയാണോ ഏതാ തോന്നിപ്പോകുന്നു.

“അതുകണ്ടാൽ നായർ ചൊരിച്ചു

പുതുകത്തുമെഴുത്തു കഴിച്ചു”.

പ്രമാണമാക്കത്താ.

ഏതാ നായ്യാർ പറയുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ നായർ ഒരൻ കിട്ടുകകിട്ടാൻ ചെല്ലാതെത്തോന്നുന്നതെന്ന് അതും സംശയിക്കേണ്ടല്ലോ. സന്ദർഭോചിതമല്ലാത്ത പ്രവൃത്തി അപ്രകൃതമാകുന്നു. അപ്രകൃതമായ സംഗതിപോലും പ്രസ്താവിക്കാൻ നായ്യാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു നായനാറെ അതൃക്കുപിക്കാൻ മാത്രമാകുന്നു.

കള്ളകടിക്കും നായനാകുടി

കൊള്ളാത്താനുതരംകിടന്നോ”.

കാൽക്കറിമാർക്കു ന വിജയം.

“കള്ളകടിക്കും കള്ളനാക്കട

തൊള്ളയില്ലെന്നേ മുള്ളിടേണം”

സ്വമനസ്സാ.

നായ്യാർ കള്ളകടിക്കും കുറിച്ചു ഇക്കിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയിലുള്ള വെറുപ്പുകൊണ്ടാണെന്നു സമയോക്താക്കളുടേതല്ലെങ്കിൽ, നായനാറെ വരികിലെ കയ്പു നശിക്കാൻ എത്രത്തോളം ശക്തമാണെന്ന് അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് തോന്നുന്നത്.

“കഷ്ടനാഭിവാർ മുക്കംളംബത
കള്ള കടിച്ചുകടിച്ചു കരയി
കുറാളു തുറന്നു മെൽനങ്കിടന്നുട
നാളാളാ കലമുറക്കുന്ന തിന്നൊ”?

നാഭിസിന്ധവംബരം.

രാജധാനിയിലെ ചംറാറുകാർ രാത്രിനാമയ്ക്കു കള്ള
കടിച്ചു മുതിർന്നുറക്കുന്നതുകൊണ്ടു രാത്രികാലത്തു കൊട്ടാ
രത്തിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളൊന്നും അറിയുന്നില്ലെന്നു
ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളു. സ്വാഭാപ്രവരത്തിൽ “മാലോകർ മു
ക്കിടക്ക കരകടിച്ചുവാർ തടിച്ചുവാർ” എന്നു പറയുന്നുണ്ട്.
ഇതിന്റേതന്നെ തെളിയുന്നതു കരകടി നായന്മാരുടെ ഇടയി
ൽ പരക്കെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദൃഷ്ട്യമല്ലെന്നാകുന്നു. ‘മാ
ലോകർ’ എന്ന പദപ്രയോഗം കൊണ്ട് ആ വാസ്തവം വി
ശദമാകുന്നു. * ‘മാലോകർ’ എന്നതിന്നു ചരിത്രത്തിൽ കൊ
ട്ടത്തുകാണുന്ന അതിർ മറ്റൊരുതരം, അല്ലെങ്കിൽ ഭൂരിപ
ക്ഷം ജനങ്ങൾ എന്നാകയാൽ ജനങ്ങളിൽ ഒരു സ്പന്ദപ
ക്ഷം മാത്രമേ ഈ ദൃഷ്ടിപ്പ്രവൃത്തി പെടുത്തിരുന്നുള്ളൂ എന്നു
സ്പഷ്ടമാകുന്നു. പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ‘ലോകർ’, ‘മാലോക
ർ’ എന്നു കാണുന്നതു നായന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു അർത്ഥം.
അതുകൊണ്ടു നായന്മാരുടെ കാലത്തും അതിന്നു മുമ്പും നായ
ന്മാരുടെ ഇടയിൽ ‘കരകടി’ സാധാരണമായിരുന്നില്ലെ
ന്നു മാത്രമല്ല, ഭൂരിപക്ഷം നായന്മാരും അതിനെ വെറുത്തി
രുന്ന എന്നുമാണ് തെളിയുന്നത്. അതിന്നു പാറമെ, ‘ബാ

* K. P. P. Menon's History of Cochin, Part I page 49.

ർബോസ് എന്ന പൊതുഗ്രീസുകാരൻ “അവർ ൧ (നായ
ന്മാർ) മദ്യപാനം ചെയ്തിരുന്നില്ല” എന്ന പ്രസ്താവം പറ
യുന്നുണ്ട്. നിഷ്പക്ഷതപാതികളായ പാശ്ചാത്യന്മാർ
നായരെ ഒരു സ്തോത്രക്കുറിപ്പുകളിൽ അവകുറ്റത്തിന്
രികന്നു ഛായാശാസംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചും നമ്പ്യാർ
ജോഷിരോപണ തത്ത്വരതയോടെ പറഞ്ഞുകാണുന്നത്
അദ്ദേഹത്തിന് ആ ന്യായങ്ങളെ ശരിപ്പെടുത്തിയതിന്നു വി
ശ്വസിക്കുന്നതിന്നു കാരണമാണെന്നു വിചാരിച്ചാൽ അതുള്ളു.

“നായന്മാർക്കും മോശക്കൊപ്പമുണ്ട്
മോശിക്കുള്ള സമത്വം
കിട്ടും മോശക്കുണ്ടാവാൻ
പട്ടിണിയിട്ട പരിവർത്തിതം
പാശ്ചാത്യന്മാർ പാടപെടുന്നു.”

തത്ത്വസംഗ്രഹം.

യുദ്ധകാലത്തു നായർ ഭരണത്തെ ഭക്ഷണത്തിന്നു വേ
ണ്ടുന്നവയെല്ലാം ജാഗ്രതയോടെ ശേഖരിക്കേണ്ടതെന്നു നി
ഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, അതില്ലാത്ത കാലത്തു പട്ടു
മുക്കാരായ നായന്മാർക്കു പ്രതിദിനമുള്ള ഭക്ഷണം കിട്ടാൻ
വളരെ കഷ്ടപ്പാട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ വരിക
ൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതിലും വിശേഷിച്ചു വല്ലതും കി
ട്ടുകയാണെന്നിരിക്കുന്നതെന്നു

“അപ്പികൾവന്നു വീളിച്ചെന്നാകി
ചൊല്ലിച്ചൊഴുകും മോശ കിട്ടി

വെച്ചുതു കിങ്കതുതെത്തുവേഴ്തിൽ
 വെച്ചുതുംമൂന്നാം നാലാംകൾ;
 കഞ്ഞിയൊഴിച്ചൊരു കരിയുബാക്കം
 വെച്ചുതൊഴിച്ചൊരു കോതമ്പാക്കം
 ചട്ടുചിപ്പുതട്ടുതട്ടുതട്ടുതട്ടുതട്ടു
 പട്ടമ്പാക്കം കറുകയില്ല”.

മേൽപ്പറഞ്ഞവിലൊന്നായിരുന്നു. നമ്പ്യാർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു നായനാരിയുടെ അനുകമ്പകൾക്കൊക്കെ പട്ടമ്പാരിയുടെ വിരോധം കൊണ്ടു ഏതെങ്കിലും ഉപാധിയിലായിട്ടു. ഏതാലും പ്രസ്തുത വരികളിൽ “നായനാരി” എന്ന പ്രത്യേക പദത്തിൽനിന്നു കോൽ ഉറപ്പുള്ളതുകൊണ്ടു കൊടുത്തു കാളത്തിൽ തീരെ വിചലനമായിരുന്നു ഏതെങ്കിലും സ്വയം അകമ്പടം ചെയ്തത്.

“തരിയൻപറമ്പിലെ വെടിക്കെട്ടാണു
 മായനാരിയെക്കൊണ്ടു പാലിക്കാതിട്ടു;
 പാലിക്കാതിട്ടു പാലിക്കാതിട്ടു
 മേനോൻവെടിക്കെട്ടു വെച്ചുനടന്നു
 തരിയൻ വെടിക്കൊണ്ടുവെടിക്കെട്ടു
 കൊടുത്തുനീള വെടിക്കൊടുത്തു
 മേനോൻവെടിക്കെട്ടു നായനാരി
 കൊടുത്തുവെടിക്കെട്ടുനായനാരി”

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികൾ നമ്പ്യാർ നായനാരിയെ പരിഹസിക്കുവാൻ മറ്റൊരാളെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. മേൽ പറഞ്ഞതിനോടൊരും വ്യത്യാസം അങ്ങനെയൊരു കവിത പാറിയത്. പാറിയതു വെടിക്കെട്ടുവെടിക്കെട്ടു കൊടു

മെന്തെ നോക്കിയപ്പോൾ അതു 'മലിന'നല്ലെന്നാണ് കവി
 മനസ്സാക്കി വിട്ടത്.

“പേടികൾക്കൊക്കെ നായനാ
 തോടിമെന്തെ മേന്മയെടുത്തിൽ
 കൂടിക്കെട്ടിയ പൊന്നു ശരീരം
 മുഴക്കമുണ്ടിട്ടു ശയിച്ചുതന്നെ”.

എന്തെ പ്രൊഫഷനുകളിൽ ചാർന്നതും വെറുക്കൽ നായനാ
 കെ പരിവർത്തിക്കുവാൻ മൗനമാകുന്നു. നായനാൻ പ്രേമവാ
 രം പ്രാണഹാസിയെ കുറിച്ചു തെളിപ്പാക്കുന്നവരുടെയെന്നു
 പ്രശംസിച്ചു പറഞ്ഞു കവി വെറുക്കൽ തുറുവകൾ ദീനക്കുളാ
 കെന്നു മറ്റൊരാൾക്കുവെക്കിൽ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടതു വേവലം
 തോന്നോക്കിനായിട്ടല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരാൾക്കെന്നു മനസ്സി
 ലാകുന്നില്ല.

“നായിത്തുടങ്ങിനാടു നേര
 തൊഴുതല്ലെന്ന് തഴിയിൽപ്പോയി,
 മരുമ്പതു പിന്നെമുണ്ടാക്കീടാം
 കാര്യം കിട്ടുകിലതു ബഹുവാക്കു”

എന്തായിരുന്നുവത്രെ താൻപോലെയും വരുമെന്നു
 വിചാരിച്ചിരുന്ന നായൻ തേന്മാക്കൽ തഴിക്കാവത്തെ
 വിചാരം! ഈ പ്രസ്താവം പൂർണ്ണപരിവർത്തനമെന്നു തോ
 ന്നാമെങ്കിലും, വെറുക്കൽ തോന്നാത്ത തേന്മാക്കൽ മനു
 സ്സമിതിയെ തെളിയിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതു
 കൂടി.

“പട്ടണത്തോടു വരുമെങ്കൽ
 പൊട്ടുനാരിയു തോൽക്കുമല്ല;

വെച്ചതു കിടത്തുമെന്തേപ്പിരിയ
 വെച്ചതുകൊണ്ട് നായനാർ;
 കണ്ണിനൊഴിച്ചൊരു കരിയുണ്ടാകും
 വെച്ചതൊഴിച്ചൊരു നായനാർ;
 മട്ടവിയണ്ണമുണ്ടുവെക്കും
 പട്ടന്മാർക്കു മോക്ഷമില്ല".

മേൽപ്പറഞ്ഞവിലായിരുന്നു. നായ്യാർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ
 ഈ നായനാരിയെക്കുറിച്ചു അന്നത്തെയാളൊരാൾ പട്ടന്മാരിലുള്ള
 റിശോധം കൊണ്ടും ഏതെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഏകില
 പ്രസ്തുത വരികളിൽ "നായനാർ" എന്ന പ്രത്യേക പദ
 ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായാ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ചോദിക്കുന്ന
 കാര്യത്തിൽ തീരെ വിമുഖനായിരുന്നു എന്നു കവി സ്വയം
 അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

"നടിയൻപണിയെ വെടിവെച്ചൊന്നും
 യോജ്വലമെങ്ങൊരു പട്ടവിലൊളിച്ചു;
 പട്ടവിലൊളിച്ചു പണിയെത്തന്നൊരു
 ഭക്തനായവെടിയും വെച്ചൊന്നുടനെ
 നടിയൻ വെടിക്കൊണ്ടുറപ്പിട മറിഞ്ഞു,
 കെടിച്ചുനീള വെടിയെച്ചവനും
 മർദ്ദനമില്ലെന്നതും നമുക്കു
 മിക്കൊരുപണിയെത്തന്നൊരു"

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികൾ സമ്പൂർണ്ണ നായനാർ പരി
 ഫസിക്കുവാൻ മാത്രമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടായിരിക്കാം
 ഒരു പറ്റിയതിനേക്കാൾ വലുതായ അർത്ഥം കവിക്ക്
 പറയിയത്. പണിയെ വെടിവെച്ചതിനാലേയും കാടി

മെച്ചന്നു തോക്കിയപ്പോൾ അതു 'മരണമെഴുന്നാണ്' കവി
അങ്ങനെയു വിളിച്ചു.

പേപടികൾക്കൊന്നു നായന്മാൻ
തോക്കിയപ്പോൾ മരണമെടുത്ത്
തൂടിക്കരിയെ കൊണ്ടു ശരീരം
മുടിക്കൊട്ടിച്ചു ശയിച്ചുകടന്നു”.

എന്നു ഹൈന്ദവാരാധയിൽ പറയുന്നതു വെറുത്ത നായന്മാൻ
ഒരു പരിഹാസപ്രവാഹി ചാതുരമാകുന്നു. നായന്മാൻ ഹൈന്ദവ
രും പ്രാണഹാനിയെ കുറിച്ചു ഭയമില്ലാത്തവരുമാണെന്നു
പ്രശംസിച്ചു പറഞ്ഞു കവി ശരീരം ഇതുവരെ ദീനക്കുമാ
രണന്നു മരണാവസ്ഥയിൽ ആകേണ്ടപിടുത്തു കേവലം
തോക്കുവാക്കിനായിട്ടുള്ളതിൽ മരണമെന്നെന്നു ചെന്നു
ലാകുന്നില്ല.

“നായന്മാരുടേതോടും നേരേ
തൊടുപുഴപ്പോൾ കഴിയില്ലെന്നു,
മരുത്തു പിന്നെ മുക്കുമ്പോൾ
കാലം കിട്ടുമിവതു ബാഹുലം”

എന്നായിരുന്നുവത്രെ താക്കീതപ്രായം വരുമെന്നു
വിചാരിച്ചൊരു നായൻ ഒരന്ധനെ നൽകാവതെന്നു
വിചാരം! ഈ പ്രാജ്ഞാലം പൂർണ്ണപരഹിതമാണെന്നു തോ
ന്നാമെന്നിട്ടും, പക്ഷമിൽ തോറോടുന്ന ദൈവത്തെ മനു
ഷ്യമിതിയെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നുതു
മുട്ടു.

പേട്ടത്തോടു വന്നുവെട്ടത്താൻ
കൊട്ടനാരിമ്പു കൊൽക്കൊള്ളു

ഏതപണം മുതലുള്ളതിനവർ പതി
 നേതപണം വിഖ്യാതമാക്കുകയും;
 അവരോടുചെന്നുകൊണ്ടെത്തിൽ
 മേനോളുടെ നാലിക്കോലും;
 പത്തനൂറുകൊടുക്കുന്നമപ്പോൾ
 പത്തനൂറുണ്ടെ പലിശയുമായി;
 വീടുവെട്ടിത്തന്നു കൂടാത്തതാൽ
 വീട്ടിൽക്കുറിച്ചാടുകയും".

എന്ന പ്രശ്നോത്തരത്തിൽ പറയുന്നതു നമുക്ക്
 ഇന്നും അനുഭവമുള്ള സംഗതിയാകുകൊണ്ട് ഇതിനെക്കുറി
 ച്ചു പ്രത്യേക വിസ്തരിക്കേണ്ടതല്ല. കിട്ടുന്നിടത്തോളം
 കടം ഉണ്ടാക്കുവാൻ നാമുമാർക്കു് അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നി
 രല്ലെന്നും അതോ അതാൽ നശിച്ചിരുന്നു എന്നും മേൽമേൽ
 ചൂ വരികൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ പട്ടന്മാരുടെ
 പിടിയിൽപ്പെട്ടിരുന്നവർ 'പൊട്ടന്മാർ' മാത്രമായിരുന്നു എ
 ന്നാണു് കവി പറയുന്നതു്.

"പത്തനൂറിയതി പത്തനൂറുകൾ
 പട്ടക്കൂട്ടം കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ
 പത്തനൂറുണ്ടെ പലിശയുണ്ടെ
 ഒന്നാശുപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞിരുന്നോ!
 പത്തനൂറിയതി പലിശയുണ്ടെ
 പട്ടർ തുളത്തിൽപ്പാറ്റ കിടന്നു,
 കൊക്കോലാണെങ്കഴപ്പാറാൻ?
 കച്ചയെടുത്ത പത്തനൂറുണ്ടെ"

പണ്ടില്ലാത്ത പണയത്തോടും
പട്ടയ കിരീടവേദം പൊണ്ണി!
X X X X X
ഇങ്ങിനെപട്ടയ പട്ടിണിയിട്ട്
പാടുകിടക്കുന്നതുകേട്ട്".

പട്ടയത്തോടുകൂടി കൊണ്ടിരുന്ന നായന്മാർക്കു ദ്രവ്യനാശം തോന്നുമല്ല, മാനക്കുയർപ്പംപോലും പറ്റിയിരുന്ന എന്നതിനെ തെളിയിക്കാനാണ് സീതാസ്വയംബരത്തിൽ കാണുന്ന ഈ വരികൾ പറ്റുപോകുന്നത്. ഇതിൽ നമ്പ്യാർ ചെത്തിട്ടുള്ളത് ഒരേമുക്കൊണ്ടു രണ്ടുപക്ഷികളെ വീഴിച്ചതാകുന്നു. പട്ടയത്തേയും നായന്മാരേയും സ്വഭാവത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും രണ്ടു കൂട്ടത്തേയും ആക്ഷേപിക്കുകയും തെളുപ്പസംഗം കൊണ്ടു കവി സാധിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൮.

പട്ടയം .

ചാഴ്ചാർ സാധാരണമായി കേൾക്കുന്നതുമായ നമ്പൂരിമാരെ വല്ലകാരണവും തേടിപ്പിടിച്ചെടുക്കിലും സദസ്സിൽ ശങ്കിക്കാതെ വിട്ടയക്കാറില്ല. നമ്പൂരിമാരോടു ചാഴ്ചാർ വിഭാഗമുണ്ടെങ്കിൽ അതു പക്ഷേ സ്വാഭാവികമാണെന്നു സമ്മതിക്കും. എന്നാൽ നമ്പ്യാർക്കു നായന്മാരോടും പട്ടന്മാരോടും കലശ്ശമായ വിരോധത്തിനുള്ള കാരണം എന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. പട്ടന്മാരെ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതു്, നായന്മാരെക്കൊന്നുപോലെ തന്നെ, പകർവ

മിത്രം എന്ന പുസ്തകം തോന്നാതിരിക്കുന്നതല്ല. അവിടെമേറി
മേച്ചാലോ സമ്പർക്കത്തിൽ പെടാത്തവിടത്തു നോക്കുമോ,

²கி.தி.க.வழங்காநாயகம் உயிர்நாகியூர்

பகுதியில் இரு பெரிய பள்ளங்கள்.

പ്രമാണപുരുഷൻ വീട്ടിലിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പോലീസ് ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള വാഹനം

இணைப்பைப் பிடுக்கி விடுவீது; இணைப்பை

மீதுவாரம், சீமை, கையாண்டுத் தீ

உறுப்பினர் அமைச்சர்: பி. பி. இ.

உலகத்தின் மிகப் பெரிய வணிக நகரமாக உருவாகியது.

பாதுகாப்புப் பற்றில்லாதவர்கள்

உத்யோகம் வந்தபின்னர் அங்குள்ள பணியைத் துவக்கியார்.

சென்னை: கிராமப்புறங்களில் உயர்ந்த விலைக்கு விற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளதாக தெரிகிறது.

വിമാനം ഒരു ചുറ്റപ്പെട്ടതാണ്

உயர்நீதிமன்றத்தில் தொடர்புபட்டிருக்கிறது.

പിറകുപിരിച്ചു തിരിച്ചു നോക്കും”.

အပိုင်ကျိပ်ကု.လီမိတက်,စင်

മേൽ ഏഴതിയ വരികളിൽ തിന്ന പട്ടന്മാർ ഏഷ്, ഏതുകിട്ടിയാലും തൃപ്തിപ്പെടാത്ത അത്യാഗ്രാഹികമാണെന്നും ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അത്യന്തമിച്ഛുവാണെന്നും കവി സമുദയപിമന്നപോലെ തന്നെ, അവർ അവരുടെ നാലനങ്ങളെ ഡരക്ഷിക്കുവാനും വേണ്ടവിധത്തിൽ വിനിമയംഗിയമാനാം പരമേശ്വരമാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“കേരളത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലായി

ചെട്ടിക്കാൽ വനം: ആവിർഭവം

കുട്ടിനതാഴേനിന്ന ശിർസ്സുകൾ
 കെട്ടിപ്പിടിച്ചാഴ് തേച്ചുതുടങ്ങി;
 ചകുപാലനെന്നവർ മുറിയെഴുതിയും
 വടിയൊഴുതേച്ചുത്തടിയെഴുതിയും".

സൂര്യനാകാ.

"തട്ടിന്റെ താഴെത്താല ചെന്നുനിന്ന തിരകൊട്ടി
 പട്ടന്മാരെല്ലാത്തെയും തൂങ്ങി സ്വർഗ്ഗത്തോടെ
 മുറിക്കു തേക്കയും തിരിവിവിടിക്കും വായിലങ്ങാടി
 തടിക്കും വടിക്കും ചേർന്നു വടിക്കും തൊണ്ണൂറ്റിയൊക്കി"

X X X X X

പുറത്തുതൊഴുത പുറത്തുതൊഴുത തൊഴുത തൊഴുത തൊഴുത
 കെട്ടിപ്പിടിച്ചാഴ് കെട്ടിപ്പിടിച്ചാഴ് കെട്ടിപ്പിടിച്ചാഴ്
 പുറത്തുതൊഴുത വടിക്കിടിക്കും വടിക്കിടിക്കും
 കെട്ടിപ്പിടിച്ചാഴ് കെട്ടിപ്പിടിച്ചാഴ് കെട്ടിപ്പിടിച്ചാഴ്
 തൊഴുത തൊഴുത തൊഴുത തൊഴുത തൊഴുത

പടയോട്ടംപാട്ടം.

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽ നിന്ന രാജധാനികളിൽ
 നടത്തിയിരുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ കേൾക്കുന്നതിനുമുമ്പായി ഈ
 ചണ്ഡർ മതനായവരുടെ അംഗീകാരത്തിനാലേ വേണ്ടുന്ന
 ഏകീകരണം കേൾക്കുന്നതിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ തന്നെ പ
 ണ്ടും പതിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ
 ഭാഗിക ഏകീകരണത്തിൽ നടക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന് സാ
 മൂഹ്യതയുള്ളതായ നമ്പ്രാളത്തെ ഈ വാക്യം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിൽ
 തടിയെഴുതുന്നതും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും.

"ഒരു താമസമില്ല നമുക്കുതന്നെ
 കൂടെ വേണ്ട, വടിക്കിടിക്കും,

മുൻകരുതലില്ലാത്ത കഴിഞ്ഞു
 മുൻകരുതലില്ലാത്ത നഷ്ടം നഷ്ടം,
 കഷ്ടം പിന്നോക്കം കഴിഞ്ഞു മതി
 മടിയിലിരിക്കും മെന്തില പാക്കം,
 ഇടയിൽക്കെല്ലെ മെന്തില കീഴ്പ്പാൻ
 ഇടകൂറാത്ത കേൾക്കുവാൻ,
 മടിയിലിരിക്കും മെന്തില പാക്കം
 പാക്കം മെന്തില മെന്തില
 മെന്തില മെന്തില മെന്തില
 മെന്തില മെന്തില മെന്തില
 സഞ്ചിപ്പെട്ടപ്പാൻ മെന്തില മെന്തില
 സഞ്ചിപ്പെട്ടപ്പാൻ മെന്തില മെന്തില
 സഞ്ചിപ്പെട്ടപ്പാൻ മെന്തില മെന്തില
 സഞ്ചിപ്പെട്ടപ്പാൻ മെന്തില മെന്തില
 സഞ്ചിപ്പെട്ടപ്പാൻ മെന്തില മെന്തില

മെന്തില മെന്തില മെന്തില

പരമേശ്വരനാണ് എന്തിനും സന്നദ്ധനായിരുന്ന
 എന്തിനായിരുന്ന, അവനെ എന്തിനായിരുന്ന കാൽക്കൽ വെക്ക
 ഇല്ലാത്തതിനെയോടെ നിർമ്മിക്കാൻ അവൻ സമ്മതിക്കുന്നതാ
 യിരുന്നു എന്തിനാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ വരികളിൽനിന്ന് അ
 ന്നൊന്നിനെയോടെ. “സഞ്ചിപ്പെട്ടപ്പാൻ മെന്തില” എന്നൊ
 ന്ന പ്രത്യേക പദത്തെതിന്റെ അർത്ഥം മെന്തില ഇല്ലാത്ത
 ന്നൊന്നിനെയോടെ ഇതാതിരി ക്കാലിൽ എന്തിനായി
 ന്നൊന്നിനെയോടെ ഇതാതിരി ക്കാലിൽ എന്തിനായി
 ന്നൊന്നിനെയോടെ ഇതാതിരി ക്കാലിൽ എന്തിനായി
 ന്നൊന്നിനെയോടെ ഇതാതിരി ക്കാലിൽ എന്തിനായി
 ന്നൊന്നിനെയോടെ ഇതാതിരി ക്കാലിൽ എന്തിനായി

പക്ഷേ ഇവർ ഈ മനുഷ്യനിൽ ഇന്നും അസ്പഷ്ടമായൊരു
കണ്ഠ പരിമേധമനുഭവിക്കുന്നതിൽ സംശയമില്ല.

“മുണ്ടകൾ കയ്യടക്കുന്നിവ പലവക
തുണ്ടകളാക്കിക്കൊട്ടിരുക്കി
തണ്ടകളിൽ ചുമപ്പിച്ചുനവധി
പാണിപ്പട്ടത്താരുടെ തുളാ;
കുററി പിരിപ്പാനുള്ള വിശയത്ത്
മറ്റൊരു കൂട്ടിയെഴുതട്ടി
സ്ത്രീകളൊക്കെ, പൊട്ടിപ്പൊരിയും
കുട്ടികൾ സ്മരിക്കുമ്പോൾ വന്നു;
തോളിയുമാധിപവെച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പ
മോശാ ചേന്ദുകൾ കൊട്ടിരുക്കി
പാളത്തൊട്ടുതള പലാടേ
പാളിടത്തൊരു പൊട്ടം തൊട്ട്”.

ചന്ദ്രാശമമലിതം.

കേരളത്തിൽ നാം ഇന്നും പാലിക്കാത്ത പലദേശ
ബ്രാഹ്മണരെ കാണുന്നത് ശവഭിക്ഷുപാരികളായും ഇല്ലാതി
കണ്ഠപാരികളായും മാത്രമാകുന്നത് അന്നും അന്ന് ആ
തൊഴിലിൽ പ്രമാണിച്ചാണ്. മലയാളത്തിൽ വന്ന ചേന്ദി
തന്നെ എന്ന് നിശ്ചയിക്കാം. കടക്കുററി പിടിക്കാനുള്ള
സാമർത്ഥ്യത്തെ നന്നിച്ച ചേന്ദി സ്ത്രീകളെപ്പോലാണ് അ
വർ എന്നു തോന്നുമെന്നു കവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ ഒരു
നിഷംബത്തി അന്തർബവിച്ഛിതമുണ്ടെങ്കിലും, അത് പരിഹ
സിക്കപ്പെടത്തക്ക ഒരു രോഗമാണെന്നു കവി സമർപ്പിച്ചി
ട്ടുണ്ടെന്ന് എന്നു സംശയമാകുന്നു.

‘‘ധരണീദേവരിഭവൈവൽ മേധാഃ
 മേതാ കരിഭു മേതന്തിതരകൈകളിൽ
 വാരിതൈതതൈരായങ്ങ ചെല്ലുതരി
 പ്രാതം കുണ്ണ തൂരിച്ചു വശോധി.
 X X X X X
 കരോത വിപ്രനപ്രേമമൻ പഥ
 വട്ടവുമങ്ങ കഴിച്ചിട്ടും കോതി
 ഊരിയങ്ങ കമഴ്ന്നു ചീടുന്നതു
 തട്ടാ ജട്ട കഴിച്ചു തുടങ്ങി’’.

ചമ്പുരാഗ്രഗമിനഃ.

രണ്ടു കൈകൾക്കും കൊണ്ടും ‘വാരിതൈതതൈര’ ഉള്ളൂ
 ക എന്നതു കേൾവഴതിൽ ഒരു വസ്ത്രംകൊണ്ടും ചെയ്യാത്ത ഒരു
 പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. അതിന്നു വിശേഷിച്ചു ബ്രാഹ്മണർ മ
 തരായവരുടെ ഇടയിൽ അതു വീണ്ടും ഉണ്ടാവുന്നതല്ലെന്നു
 കവിക്ക് തന്നെ നല്ല ബോദ്ധ്യമുള്ള സംഗതമുണ്ടാകുന്നു. അ
 ത്തുപോലെ തന്നെയാണ് കമഴ്ന്നു കിട്ടുന്ന പ്രേമമൻ കടി
 ക്കുക എന്നതും. ഒരു പാത്രത്തിൽ നിന്നു ഒരുള്ളം മേഞ്ഞി
 മടിക്കാത്ത ഒരു വസ്ത്രംകൊണ്ടും അപ്രകൃതമായി ഒരു പ്രവൃത്തി
 ച്ചു എന്നു കവി പറഞ്ഞതു നേരബോധത്തിന്നു മാത്രമായിട്ടാ
 കുന്നു. ഇവിടെ ജ്യോത്സാമളുടെ സംഭവത്തെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന
 ഈ ഒരു വഴി മാത്രമേ കവി ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പക്ഷെ
 അതിന്നു കവിക്ക് പ്രീതിയില്ലാത്ത ഒരുവഴനെന്നാണ് അങ്ങി
 ന് കിട്ടിയതെങ്കിൽ അവനെക്കൊണ്ട് എന്തു ശേഷി വേ
 ച്ചതും അദ്ദേഹം കെട്ടിക്കും.

“കണ്ടുവല്ലോ നിറച്ചുള്ള പപ്പടത്തെപ്പോലിട്ടിട്ട്
രണ്ടുകൈപ്പറ്റാകൂടെ തൊഴിച്ചുകണ്ടെന്നു മന്ദിട്ട്
അപ്പുറം നോക്കി പോലെയാക്കിക്കൊട്ടു തൊഴിച്ചൊരു തിന്ന
പട്ടെണ്ണുന്നതുകണ്ടാൽ ഗോഷ്ടിയല്ലാത്തൊന്നിട്ട്.”

ക. ൧൩ ബ്രഹ്മോപാഖ്യാനം.

ഇവിടെ നമ്പ്യാർ ഒരു പട്ടനെ വിടിച്ചു ഗോഷ്ടിയെ
ക്കൊട്ടിച്ചതു നമ്പൂരിയരെ പേരിട്ടിട്ടിട്ടാ പരമേശിന്ധോ
ടുള്ള ഇരുപ്രകാരങ്ങളാ എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. രണ്ടു
കൊട്ടപ്പറ്റവും രണ്ടുകൊട്ടപ്പറ്റവും കൂട്ടിക്കഴിച്ചാൽ അപ്പുറം
നോക്കി പോലെ ഉറപ്പുള്ള പരയായിത്തീരുന്നതല്ല. അങ്ങി
നെ ആവാനുമായി അതു പറ്റിക്കിട്ടു നോക്കുന്നതായിരിക്കു
ന്നു. അതുകൊണ്ടു കൂട്ടു നമ്പൂരിയരുടെ ഇടയിൽ പതി
വുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ കൂട്ടിക്കഴിച്ചുണ്ടാക്കിയ
സാധനത്തിന് അവർ സാധാരണയായി പറയുന്ന പേർ
“ചാണ” എന്നാകുന്നു. ഇവിടെ നമ്പ്യാരുടെ “സംസ്കൃ
തീ പ്രസാദം” തർക്കമോളം ഒരു പട്ടനെ നേരെയെണ്ണ് പ്ര
യോഗിച്ചതെന്നു മുട്ടു.

“കൂട്ടിച്ചതൻ ചാണകളുടെ കൊണ്ടു മന്ദി
കെട്ടി മകപണ്ണങ്ങൾക്കെഴുതുകൊടുക്കുമ്പ
കൊട്ടങ്ങളു കാട്ടുന്നതോ ഗോഷ്ടികൾക്കുണ്ടാൽ തൊഴിയ
ക്കൊട്ടം സഹിക്കയില്ലാ മാപ്പുവിക്കൊഴിക്കുമ്പ
മാട്ടവും വട്ടങ്ങളുമൊട്ടം മിതമെണ്ണുന്നു
മിട്ടമാൽക്കണ്ടിനെല്ലാ രാട്ടെണ്ണമെണ്ണ നെണ്ടൽ”.

മഹിമംബരണം.

“അടുക്കളവെക്കം പട്ടണം” രാമൻ നമ്പ്യാക്ക് എല്ലാ സ്റ്റേഷനും വഴക്കുകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാറ്റാട് ‘പഷ’ത്തിലായിരുന്നതിനാൽ അവിടെ കട്ടിപ്പട്ടണാർ നമ്പ്യാരുടെ ഇഷ്ടം സാധിക്കാൻ വൈകുന്നേരം കാണിക്കാറുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അതു പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യകുറുപ്പുകാരും രണ്ടാളെത്തു ഇളികൻ സ്ഥിതിചെയ്തതു കൊണ്ടാണെന്നു വരാനും വിരോധമില്ല. അടുക്കളക്കാർ അപ്പം മോഷ്ടിക്കാറുണ്ടെന്നു പറയാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

“പട്ടണത്തുകൾക്കപ്പോയൽ
 കട്ടപൊരുപ്പുണ്ടെന്നുതപക്കം,
 മോഷ്ടികളാൽ ഓടിച്ചാലവർ
 കൂട്ടത്തോടെ വടിയുമെടുക്കൂ;
 ‘പോക്കാവട്ടെ’ പിതാമഹേന്ദ്ര’
 തുകാകുസ്തികളെന്നു കയർ”.

തമിഴിസപതംശം.

ഇതു കർഷകർ കൂടാൻ പുറപ്പെട്ടു സ്രീകരം അവിടെ കൂടെ പോകുന്നവരുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതാണ്. നായന്മാരുടെ കൂടെ പോയാൽ അവർ ഏതൊക്കെയും വഴക്കുണ്ടാക്കുമെന്നും തമ്പുരിമാരുടെ കൂടെപ്പോവുകയാണെങ്കിൽ അവർ തങ്ങളെ പരിഹരിക്കുമെന്നാണ് പറയുന്നത്. എന്നാൽ പട്ടണക്കൂടെപ്പോയാൽ അടുക്കളക്കാരെത്തു മോഷ്ടവും തട്ടാത്തവിധം ആ വസ്തുക്കാർ

രക്ഷിക്കുമെന്നും അതിനുള്ള ജ്ഞാനിസ്സേവനം അവർക്കുണ്ടെന്നുമാണ് കുറി പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

അദ്ധ്യായം ൯.

നമ്പൂതിരിമാർ.

“നമ്പൂതിരിവർ നമ്മെക്കണ്ടാ
കുവന്തുളുബണമൊരുവൻ കെല്ലാം;
വിട്ടിൽപരുമ്പാൾ സരസന്മാർ
പാളിൽപരുമ്പാൾ വിരസന്മാർ;
കൂട്ടിക്കൊണ്ടാൻ സഭയിച്ചെന്നാൻ
കോട്ടമറിഞ്ഞു പറഞ്ഞുവിരിക്കും”.

നമ്പ്യാരുടെ തുളുമ്പുകളിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ ഗ്രാമണികളെന്നായിരുന്നു എന്നു കാണാമെങ്കിലും, “ഗവ്വീപ്പുതെലിൽ തുരുവിനെ ഉപേക്ഷിക്ക നല്ല” എന്ന ആപ്തവാക്യത്തെ ബഹുമാനിക്കുവാനോ എന്നുപോലെ, നമ്പൂതിരിമാരുടെ ക്ലാശ്ശങ്ങളെക്കുറിച്ചു കണക്കിൽ ശകാരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഒട്ടും സമ്മതം കാണിച്ചിട്ടില്ല. മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികൾ നമ്പൂതിരിമാരുടെ സാധാരണ സ്വഭാവത്തിന് നല്ലതായ ഒരു പ്രയോനമാകുന്നു.

“കണ്ടാകൂളിചെയ്യുന്ന കണ്ടാൻറെ അന്തേനിക്കും
കൊണ്ടാൻറെ കണ്മെല്ലാം കണ്ടാൻ കണ്മമാക്കി”

പാത്രചരിതം.

ഇതിൽ നിന്നു പണ്ടത്തെയും നമ്പൂതിരിമാർ സൂക്ഷിയനാതും തൻമൂലം മടിയന്മയുമായിരുന്നു എന്തായിക്കരം.

എന്നതൊന്നല്ല, അതുകൊണ്ട് കർമ്മസ്ഥലമായും കൃഷിക്കാരും നായന്മാരായിരുന്നു എന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. അതിനും പുറമെ, ഇന്നത്തെപ്പോലെ തന്നെ അന്നും കർമ്മസ്ഥലത്തു് സ്വാർത്ഥതയെക്കണ്ടും മറ്റും നന്മയിരിക്കാൻ പറ്റാത്തതും അത്യാധീനപ്പെട്ടും മറ്റും നശിച്ചിരുന്നു എന്നും വിശദമാകുന്നു. ഇക്കാലത്തിൽ ഒരു പക്ഷാഗതമില്ലെന്നില്ല. നന്മയിരുടെ പ്രാധികാരമെന്തെങ്കിലും അന്യോന്യമായും കൊണ്ടു കൊണ്ടു കൊണ്ടു പോകുകയും ചെയ്തതായിരുന്നു എന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. അതുപരിവൃത്തിയായിരുന്നുവെന്നാണ് ആ പക്ഷാഗതം. കർമ്മസ്ഥലമെന്തെന്നോ അന്യോന്യമായും കൊണ്ടു കൊണ്ടു പോകുന്നതും കൊണ്ടു കൊണ്ടു പോകുന്നതിനോ പുറത്തുനിന്നായിട്ട് ആ അഭിപ്രായം സാധ്യമാകാമെന്നും. ഇവിടെ കൃഷിപ്പണി നടത്തുന്നവരുടെയും അന്യോന്യമായും എന്നു പ്രത്യേകം പരിവർത്തിതമാകുകയാണ് അതും നന്മയിരുടെ പാട്ടുകൾക്കുപുറം, പ്രാധികാരമെന്തെന്നു ആയിരുന്നു എന്നതിനും സംശയമില്ല. ആദ്യകാലത്ത് ഇതു പരിവർത്തിതയെന്നായിരുന്നു നന്മയിരുടെ കാലത്ത് ആ സമ്പ്രദായം അപൂർവ്വമായിട്ടു തുടങ്ങിയെന്നു വിചാരിക്കാൻ വിരോധമില്ല.

“இனமார் வகையிலாணையிலி
 னெனவெதும் னாயுதிவிடார்
 யன்னைகை புரகேபுநாது
 கனையினவென யறிபின் ;
 மேலும் வாயுருந்தெனவெல்லாம்

നാളുകൾ തൊറ്റും മനരമപ്പകർത്തും
പ്രതിവർത്തം പാലയവമെടുത്ത
പാപത്തിങ്കലുപദമിക്കാക്കൊ?

പാത്ര ചരിതം.

അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാർ താല്പര്യം കർത്തവ്യത്തിൽ വേണ്ടി മാത്രം രാജാക്കന്മാരെ സേവിച്ചിരുന്നവരല്ലാ എന്നത് “ഉണ്ണാൻ വക്കമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ലീ അങ്ങനെ കൂട്ടം” എന്ന പദയുക്തിയിൽ നിന്ന തെളിയുന്നതുപോലെ തന്നെ വയറ്റു പിഴുപ്പിനെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു താജസേവ ചെയ്യുന്നവരുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ധ്വനിക്കുന്നുണ്ട്. വന്ന പദസം അറക്കു മണ്ണുണമായിരുന്നെങ്കിലും തങ്ങളുടെ “കർമ്മധീനത്ത് കൊണ്ടാലെ” ഇങ്ങിനെ കിടക്കേറ്റേണ്ടി വന്നത് എന്നവർ സ്വാധീനിച്ചതെല്ലാമു. അവർക്ക് സമജമായ സാമൂഹിക ചിന്തയുണ്ട് ക്ക് ആ സ്വാധീനം മതിയായ ലക്ഷ്യവുമാകുന്നു. കർമ്മധീനത്ത് വരികളിൽ നിന്ന് അവരുടെ ഉപകാരസ്തുതയെന്നും വിശദമാകുന്നുണ്ട്.

“കോട്ടപ്പാറയും കോട്ടപ്പള്ളി
വായുക്കൊട്ടും വയ്ക്കിക്കൊട്ടും
ഉടക്കക്കുറിക്കൊട്ടും വീട്ടും പാ
കുറിക്കൊട്ടും വേലിക്കൊട്ടും വേണം
അതെല്ലാം സദ്യയ്ക്കു പ്രയോജനം
സംസ്കാരമെ നീനിക്കേണ്ട”.

രാജാവാചസ്പത്യം.

നമ്പൂതിരിമാർ പണ്ടും കേരള താജസേവകളിൽ ‘നിത്യന്മാ’രും താജസേവസ്ഥാനമായിരുന്നു എന്നു മേൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു.

വരികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടുണ്ട്. അന്തഃപുരത്തിലും അവർ സേവനാമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് രാജ്ഞിയുടെ ഹിതാഹിതങ്ങളെ അറിവാൻ അവരെ നിയോഗിച്ചത്. രാജകീയമായ സമൃദ്ധിക്കു തുളിക്കുവാൻ പണ്ടു ചുമത്തപ്പെട്ടിരുന്നതാണ് രാജാ സാമ്രാജ്യാമായിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ട്. എന്നു തന്നെയല്ല, പണ്ടത്തെ നമ്പൂതിരിമാർ നല്ല 'ഭാഗ്യം'ക്കാരായിരുന്നു എന്നു സ്സംശ്യാകുന്നുണ്ട്. ബക വംശത്തിൽ നിന്നു തന്റെ വേർപെട്ട വരികൾ അതിനു ലക്ഷ്യവുമാകുന്നു.

“ചെമ്പു പിടിച്ചിറ വെപ്പാൻ നമ്മുടെ
നമ്പൂതുമ്മൻ അങ്ങനെയൊരു മതിയോ?
അന്തഃപുരവും അന്തഃ കൂടി
സ്വസ്ഥിച്ചുവരിക സാധിച്ചിരിക്കാം”.

എന്നു ബ്രഹ്മണൻ കവിയോടു പറയുന്നതിൽ നിന്നു രാജാ ബാലാജിന്റെ കാല്പത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ അന്തഃപുരങ്ങളും സമൃദ്ധിയായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇന്നും അവർ വലിയ കേരളം തട്ടിയിട്ടില്ലെന്നാണ് കേൾവി.

“കേട്ടില്ലയോ താനില്ലത്തെ കേൾക്കും?
കേട്ടില്ലത്താനില്ലാത്ത വിശേഷം,
മേട്ടന്നൊരുമിയെ കൂട്ടിച്ചു കൊണ്ടു
കേട്ടിന്നൊരുമിയെ കൂട്ടിച്ചു കൊണ്ടു,
മേട്ടത്തി വന്നു കയറിയതുകൊണ്ട്,
മേട്ടത്തി മോറു കൊടുക്കിയെന്നായി,
മേട്ടൻ കയറിയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം
മട്ടി കയറിയതും തട്ടിയതുകൊണ്ട്;

അന്നേരം ചേട്ടത്തി കോപിച്ചു വന്നു
 അച്ചിടെ മുഞ്ചിടമ രണ്ടു തൊഴിച്ചു;
 ചെന്നത്തു ചേട്ടനും ചേട്ടത്തിയും തമ്മിൽ
 താഴ്ന്നും കൂട്ടിക്കയർത്തുപറഞ്ഞു;
 ചക്കിപ്പുണ്ണയും പിളിച്ചു വെത്തി
 ചെക്കന്റെ തെളിൽ മാനാപ്പുറേങ്ങതി
 വെക്കും കിരളമെടുത്തന്റെ ചേട്ടത്തി
 തന്റെ പിറന്നില്ലും നോക്കിത്തീർച്ചു”.

ഫരിണി സ്വയംഭരണം.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മറ്റൊരുഭേദിതെന്നാണ് നമ്പൂതിരി ഇവിടെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അക്കാലത്തു നമ്പൂതിരിമാർ അനുജാതി ബ്രീഹിളെ ഭാര്യയാക്കിയിരുന്നതെല്ലാം അപമർദ്ദമാണെന്നല്ല കവിയുടെ വാദം. അഗ്നി സാക്ഷികമായി വേളികഴിച്ച ഒരു ഭാര്യയുള്ളപ്പോൾ ഉറെറായത്തിയെ ഭാര്യയാക്കുന്ന സ്വന്തമായും അപമർദ്ദമായും ആചരിക്കുമായ ഗുരവധിഗുണിത വഴിയുമാണെന്ന വാസ്തവത്തെ തെളിയിക്കുവാനാണ് നമ്പൂതിരി രാജാവവിരുദ്ധവും അസംഭാവ്യമായ സംഗതികളെ ചൊല്ലും ചേർത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. നമ്പൂതിരി ഭാര്യയെ “കെട്ടിനുകത്തെല്ലയെലിയിരുത്തി” എന്നു പറയുന്നത് ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവാത്ത ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ നമ്പൂതിരിയുടെ നീഷ്ഠ ഒരു വേറെ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഈ ഒരു അവാസ്തവത്തെ കവി പ്രസ്താവിച്ചത് എന്നിങ്ങനെ, എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഒരു ഒരു സമാധാനം മാത്രമേയുള്ളൂ. അത് അങ്ങിനെ ചെട്ടാൻ തക്ക വിണ്ടുവിധാമ

മില്ലാത്തവർ മാത്രമേ സ്വന്തമായി വേട്ട അന്തർജനത്തിനി-
ക്കെ അന്യ കാര്യത്തിലുള്ള സ്രീയെ ഭാവുയാക്കുകയുള്ളൂ. എ-
ന്ന പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുത്തുവാൻകുന്നു. ചോട്ടത്തി കോർച്ചിച്ചു വ-
ന്ന് അച്ചീക്ക മരത്തിൽ രണ്ടു തൊഴിച്ചു എന്ന പറഞ്ഞു
തു രിന്തത്തിന്നും സഹിച്ചുതയ്ക്കും മാതൃകകളായ അന്ത-
ർജനങ്ങൾ ഭാഗ്യം ഈ വക ഭാഷ്വര്യത്തികൾ കണ്ടു സ്വ-
രമിച്ചിരിക്കാൻ അശക്തകളായിത്തീരുന്നെന്നതിനെ ചാ-
ണിക്കപാതല്ലാതെ മരോന്നിതല്ല. അതും ഭർത്താവും
തമ്മിൽ വട്ടക്കണ്ടായാൽ തന്റെ 'അമ്മാത്തക്ക' പോവു-
കമാത്രമല്ലാതെ അന്തർജനങ്ങൾക്കു മറ്റു ഗത്യന്തമെങ്ങാ-
യിരുന്നില്ലെന്ന കവി രുദ്രവിചിത്ത വരികൾ കൊണ്ടു സ്വാ-
ധീകരിക്കയാണ് ചെയ്തത്.

കോരിയക്കാരൻ നന്ദുപിമചീകരൻ
വാരിയപ്പെട്ടിന്നുടപ്പാൻ കൊടുത്തു;
കോരിയക്കാരന്റെ മുഖം കൊണ്ടവരിൽ
വാരിയത്തക്കാരൻ ചെല്ലാതെയായി;
മണ്ണിനന്ദുതിരിമാരിക്കൊക്കെക്കൾ
ചെല്ലിനെ കല്ലുവിടുകൂടി പതുക്കെ
ചൊല്ലു ബ്രാഹ്മണൻവെട്ടു പോയപ്പോൾ
മണ്ണി ബ്രാഹ്മണനുമ്മിടക്കടന്നു;
അപ്പോൾ തമ്മെക്കൾ വന്ന കരേരി
കൊടുപ്പാട്ടു വാതാക്കു തട്ടിവിട്ടിട്ടു;
അപ്പോഴുതന്നെ മണ്ണി നന്ദുവിനെ
വായിച്ചു പെട്ടിയിടിച്ചു പൂട്ടി;
മണ്ണുമാടിക്കുതവമുട്ടേറെത്തെ

പ്രമുഖർ തന്നെയാകട്ടെ ചിരദീർഘം;

X X X X X

(പെട്ടി തുറന്നൊരു വസ്തു മെട്ടിക്കുണ്ട്
 പൂക്കുണ്ടി! താഴോ! കൊന്നുതോറും ചൊല്ലി;
 'പെട്ടികുകക്കുണ്ടു് നെടുമിയല്ലാ'
 കുട്ടിച്ചാത്തൻ വന്നു കൂടിക്കൊണ്ടല്ലോ!!
 മുട്ടി നമുക്കല്ലാമെന്നു വീട്ടിലെ
 മുപ്പനൻ മുക്കുവാനിരിക്കല്ലോ!!
 കൊണ്ടിൻപുറമ്പിൽ കുന്നിയാക്കച്ചെന്ന
 കൊണ്ടിന്റെ വന്നു വിചാരിച്ചു തെക്കേ;
 'വേണ്ടാമ്പനം കൊണ്ടു് മേലും വീട്ടൊരു
 കുട്ടിച്ചാത്തനാൽ പലതല്ലാ കുണ്ടുമാൻ
 പെട്ടുകുണ്ടുങ്കിടയുമിരിക്കുന്നോ
 പെട്ടിതുറന്നു നോക്കുന്ന നോക്കു
 കുട്ടിപിടുണ്ടൻ വഴിപാടിരിക്കുന്നോ';

X X X X Y

വാരിയപ്പെണ്ണിന്റെ കള്ളപ്രയോഗം
 മനക്കണ്ണ വേദധിച്ചു നന്നായിട്ടുണ്ട്;
 പ്രാദാന്തെ പെട്ടി തുറക്കു പെണ്ണെങ്കിതു
 നേരോ പൊളിയൊ യെന്നെല്ലാം ഗ്രഹിക്കാം;
 “പുറകിൽക്കൊറ്റയ്ക്കു ചാരിക്കൊണ്ടാവും
 ശങ്കിച്ചുനിക്കു തുറപ്പാനും മേലോ
 ചൊഞ്ചൊതിയാവാ! കട്ടിച്ചാത്ത! നാക്കു
 സതാം കുട്ടാഞ്ഞ മഷിപ്പണം നി!

ഇതും പഠഞ്ഞവരും പെട്ടിതുറന്നു
ബലപ്പെട്ടോരും അജാനാനപ്പോലും
ഉജ്ജിയിരിക്കുന്നൊക്കെല്ലി നമ്പൂരി
അജിപ്പുറത്തു പുറപ്പെട്ടു മണി,
'നമ്പൂരിയച്ചാ! നാം ദേവനെ കണ്ടോ?
നാമെങ്ങു നോക്കിപ്പോയിരിക്കുമുവോ';
'നമ്പൂരിയച്ചിയെ പ്പോയെക്കിടിക്കുന്നു
നാമതു കണ്ടു' വെന്നദേവനും ചൊല്ലി;
'വാഴ്ത്തും നമ്മെ കടിക്കാതെ പോയാ
നിശ്ചയംനല്ലതന്നെമനസ്സെ വെണ്ടു'.

ഫിനിസി സ്വപനംബരം,

ഈ കഥയിൽ നിന്നു ചില സംഗതികൾ നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. 'കാല്യായണൻ നമ്പൂരിയച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ അക്കാലത്തു കേരള ബ്രാഹ്മണർ ഈ പൂർവ്വമായി വീണ്ടും ഭരണ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രബോധിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ഉൾ ദ്രവ്യതകളെ അയച്ചു ശത്രുക്കളെ ഉപദ്രവിക്കുക എന്ന പതിവു പണ്ടിനാലേയുള്ളതാണെന്നു കുട്ടിച്ചാത്തന്റെ കഥ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഏതാദൃശ സംഭവങ്ങൾ ഇന്നും കണ്ടുവരുന്നതിനാൽ നന്നേ ശത്രുക്കളായിരുന്ന മുഖ്യ ജീവിച്ചിരുന്ന കേരളീയർ ഈ വക സംഗതികളിൽ ഉൾക്കൊള്ളി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു എന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉറപ്പുകൊണ്ടാണ് മനോധർമ്മക്കുറിയായു വാരന്ധ്യാർ കുട്ടിച്ചാത്തനെ ശൈവശക്തനായിത്തീർത്തത്. അവളുടെ മനോധർമ്മം കുറിക്കുകൊള്ളൂ കഷ്ടം ചെയ്യൂ. വാരന്ധ്യാർ മൂന്നു സംഗ

തികൾ മുൻകൂട്ടി ഉറപ്പിച്ചു. ഒരു കുട്ടികളെന്ന് ത്രവത്തിലാണ് കുട്ടിച്ചാത്തൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതെന്ന്; മറ്റൊരു പെട്ടീടെ സമീപത്തു നിന്ന നമ്പൂരി മാറിയിരിക്കണമെന്ന്; മൂന്നാമത്തേതു പ്ലാജോഷ്വികിൽ “നമ്മെ സങ്കടം കൂടാതെ രക്ഷിക്കണം നീ” എന്ന അപേക്ഷയുമാകുന്നു. അത് ഒരു മാതിരി കരാറായിരുന്നു. വരിയത്തു കുട്ടിച്ചാത്തന്റെ ഉപദ്രവമുണ്ടെന്നു തീർച്ചയാക്കി കാത്രിക്കാരുടെ നമ്പൂരിയച്ചുവർ ‘കിടപ്പുകൾ വട്ടം’ വേണ്ടെന്നു വെച്ചുപോയി. ഈ പ്രസംഗംക്കിടെ നമ്പൂരിയുടെ പച്ചപ്പുരുമാന്തയും ഉണ്ണി നമ്പൂരിരിമാരുടെ വികടസ്വഭാവവും കലകളായ സൂരികളുടെ കലകളും കവി വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽനിന്ന് ഇന്നും സാധാരണമായ മറ്റൊരു സാഹചര്യം തെളിയുന്നുണ്ട്. അതു നമ്പൂരിമാർ ‘അവലവരസി’കളിൽപ്പെട്ട സൂരിപുരുഷന്മാരെ സംബോധനചെയ്യുന്നത് “ഏടീ, എടാ, നീ” എന്നും ഉറവുമാകുന്നു എന്നാണ്. അവർ സ്വന്തം കൃത്യജനങ്ങളെയല്ലാതെ നായന്മാരെ ഇങ്ങിനെ വിളിക്കാറില്ല. “എങ്ങേടീ താക്കോൽ” എന്നും “പെട്ടിത്തറക്കോത്തേ” എന്നും ഒരു നായർ സൂരിയോടു പറയുവാൻ ഒരു നമ്പൂരിരി മെരുങ്ങുന്നതല്ല.

“ചാതം നമ്പൂരിമാർ കൊട്ടിക്കളിച്ചും കൊണ്ടു പുക്കു
പാതമെല്ലാമടപ്പുതള കോറ്റി വെള്ളവും ഭോജി
രാത്രിതവിപ്പുറത്തുതെ അരികെച്ചും കരിവെച്ചും”
നരിക്കിസിപതംബരം.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വരികളിൽനിന്നു പണ്ടും കല്യാണാഭി അഭിയാനന്തരമേകാം ‘സാലമേളി’ പതിവുണ്ടായിരുന്നു എ

ന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. സംഘകളി എന്നതു “ശാസ്ത്രകളി യാത്രകളി” എന്നതിന്റെ പര്യായമാകുന്നു. “ശാസ്ത്രം” എന്നതിന്റെ തത്ത്വമാകുന്ന “ചാത്രം” എന്ന പദം. ചാ ത്രം നമ്പൂരിമാർക്ക് വേദാഭ്യയനമില്ല. *1 പരമേശ്വരനോട് ആശ്രയം വാങ്ങിച്ചവരാണ് ആ നാസ്തിക്കാർ. അടക്കമു വൃത്തി ഇവർക്ക് പ്രത്യേകമായ അവകാശമാകുന്നു.

“പോരുകകളെന്നോ പപരളവായി

*2 ചാരികളാഴത്തുകാരണമറിവിൻ”

പാത്രചരിതം.

മാറിത്തം പററിപ്പോയ നമ്പൂരിമാരെയാണ് പോ ററികളെന്നു വിളിക്കുന്നതെന്നാണല്ലോ മേൽപ്പറഞ്ഞ വരി കളുടെ അർത്ഥം. ആദ്യം മലയാളത്തിൽ വന്നു കരേക്കാലം താമസിച്ചതിനുശേഷം, മലയാളം ഉപേക്ഷിച്ചു പോയിട്ടുണ്ടോമതും വന്നു സംഗതിയാകുന്നു ഇവർക്ക് പററിയ മാറി ത്തം. ഇവരാണ് ഏസ്താക്കാർ.

“കണ്ടാൽപ്പുറവാൻ കുറവിലെന്നുടെ

കണ്ടുവെക്ക വിവകിളുടാ”

സത്യാസപഥംബരം.

“എങ്കിലിങ്ങു സുഖോധനൻമേ വസുവനു വിവകളൊഴാ”

അന്തരങ്ങളൊക്കെ ദീപ്തിയും തടവില്ലു വല്ലതുമാകുവാൻ”

സമാപ്രദേശം.

* 1. K. P. P. Menon's History of Cochin, parts I, page 148.

* 2. Do. Do. Do. Do. Do.

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച ആദ്യത്തെ മൂന്നു വരികളിൽനിന്നു കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ വസ്തു ഉടമശാസ്വതമായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. കാളാവിനുപോലും അവരുടെ സ്വത്തു കണ്ടു കെട്ടിക്കൂടെന്നു സിദ്ധമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണു് കോണു സത്. അതിന്നു പുറമെ, നമ്പൂരിമാർ ഏകാന്തരിലും തുറന്നു പറയുന്നവരായിരുന്നു എന്നും അങ്ങിനെ പറയുവാൻ അവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും നല്ലാക്കൂടെ വരികളിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം ൧൦.

സൈനിക സമ്പ്രദായം.

“പട്ടാണികൾ പല കുതിരക്കാരാ
കോട്ടപ്പടിയിൽക്കാരാകാ
കാട്ടാളന്മാർ മുക്കോട്ടപ്പിടികൾ
കോട്ടക്കാരന്മാരാ പലവർ
നമ്പ്രാണികളും മോന്നകർ പരമേശ്വര
വെമ്പ്രാണികളിന്നു വന്നിടേണം

അഭിജിത സപ്രദായം.

പണ്ടുതന്നെ കേരള കാളാക്കാരന്മാരുടെ സൈന്യത്തിൽ സർവാഭിജിതസമ്പ്രദായമായ മോലാക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികൾ വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ പട്ടാണികളായ കുതിരക്കർ എന്നു പറയുന്ന സൈന്യവിഭാഗം കേരളരാജാക്കന്മാർക്കുപുറംകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു

ന്ന അങ്ങനെയല്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു സേനയെ ആദ്യമായി തിരുവിതാംകൂറിലാണ് ഏറ്റെടുത്തിയത്. കൊല്ലവർഷം * ൮൭൭-ാമാണ്ടിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ കടന്ന മുകുലവർമ്മ 'തിരുവാട്ടാർ' എന്ന സ്ഥലത്തു വെച്ചു കേരളവർമ്മ എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ കോട്ടയത്തു രാജാവു തോല്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹിന്റെ കീഴിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മുകുല സാദികളെ തടവു കാരാമായിപ്പിടിക്കുകയും തടവുനടന്ന അവരെ ചേർത്ത് ഒരു അശ്വാരൂഢസേനയെ രൂപവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്തതാണിത്. അതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് കവി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. പടവുകൾ, വഞ്ചികൾ മുതലായവയിലെ സൈനികന്മാർ മക്കോപ്പരിഷകളായിരുന്നു. അങ്ങനെയൊരിക്കൽ അവർ സമർത്ഥരായിരുന്നു എന്നു ൯൧൭-ാമാണ്ടിൽ 'കൊളച്ചൽ' എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചു ലത്തക്കാരെ തോല്പിച്ചതിൽ നിന്ന തെളിയുന്നുണ്ട്.

"കന്ത, ചവള, വീളം, ശമ്പ, ലത്തക്കാരുകൾ, ചക്രം, മുളം, ചന്തം പെരുകിന വാള, കുത്തില, തിന്നത്തടി, വടി, തോക്കുമാലം"

പ്രദാനമാണിതം.

"ലത്തക്കഴിവു പാക്കിക്കഴൽകളം"

ലത്തക്കുഴിയു മറയഴൽതോക്കുകൾ"

"ലത്തക്കുഴിയിൽ ശക്തികളെത്തവക കീഴ്മകളം"

അഗ്നിമണി സ്വയംഭരം,

ഇരട്ടിയും തോളിയും ചാട്ട കത്തങ്ങലും

ചാട്ടകാലോരവാളുതപസ്സുതോളം"

* History of Travancore, page 101.

കർഷകളും കവണയുമായുല

മോക്ഷവേ കൊണ്ടും തുടങ്ങി മറ്റൊരണം”

മറീങ്ങി സപതഞ്ചരം.

നമ്പ്യാരുടെ കീഴത്തു കേരളീയ ഭരണാർ രാജാക്കന്മാർ
ഞെ തരം ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നതിന്നു
സംശയമില്ല. നായർ യോദ്ധാക്കൾ അക്കാലത്തു തോൽക്കു
കൊണ്ടു വെടിക്കൊണ്ടുന്നതിൽ വളരെ സമർത്ഥരായിരുന്നു
എന്നു പറയപ്പെട്ടിരുന്നതായ ‘ലീൻഷാട്ടർ’ താഴെ വരും
പ്രകാരം പറയുന്നതിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. “പോതുളിയി
സുകാരം മന്താക്കാരം മലയാളത്തിൽ വന്നതിൽപ്പിന്നെ
മലയാളികൾ തോൽക്കുപോയതിന്നു സമർത്ഥരായി
യിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവർ യൂറോപ്യന്മാരെപ്പോലെയെന്നു
തുടർന്നു വെടിയും തിരിഞ്ഞു” അണിയണിയായി വെടിവെ
ക്കുന്നു”.

“വസ്ത്രധരിച്ച നാടുവാഴ

തമ്പോടി വടിയോട്ട തുടങ്ങി”.

“അണിയെടുത്തു പട്ടെ തുടങ്ങി”

“തെരുതെരു വെടിവെച്ചു തുടങ്ങി”.

“മേടകളുടെ മേളിയിത്തന്നും മിവ വെടി വെച്ചിടുന്നു”.

കുന്തം കിടന്നു മോരിച്ചെന്നു പാമുളിട്ട”.

പ്രഭാതം മഹാപ്രഭാതം.

നമ്പ്യാരുടെകീഴത്തു കേരളീയ ഭരണാരുടെ രാജാക്കന്മാർ
കളിൽ വെച്ചു മറ്റൊരു സംഭവിച്ചു എന്നതിന്നു സംശയ
മില്ല. നായർ ഭരണാർ പാട്ടുപാടി ചൊടുക്കിയ പാട്ടാതി
രി നാട്ടാളങ്ങളോടുകൂടിയാണ് പട്ടെ പട്ടെ പറച്ചെട്ടി

ജനാത്. അതിന്റെ ഫലമായാണ് 'അമ്പലം'യായി. വാൾ, കിണറും, മുതലായ ആത്യന്തരങ്ങൾ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞു പല മാതിരി ഞാളുകൾ പ്രചാരപ്പെട്ടു. തന്മൂലം ഭക്തന്മാരുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി 'കുറും കിടങ്ങ' കോരേണ്ടതായി വന്നു. തോക്കിന്റെ പ്രചാരത്തോടു കൂടി പണ്ടത്തെ "നേർ കനറി പ്പോർ" വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. മേടകളുടെ മുകളിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന രാപ്പിയെല്ലാ ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. 'അങ്ങി വെടി വെച്ചു' പുകയോണ്ടു ഭക്തന്മാരുടെ ഗതിവിഗതികളെ മറച്ചു കൊണ്ടായി പോയിത്തുടങ്ങുന്നത്.

“വെള്ളിയിൽ ജയിച്ചാൽ സാധനം പടകളും
സാമ്പാപ്പുതണിയിങ്കൽ സമ്പ്രദപനമിട്ടു
കനകാപ്പാപ്പിള. നല്ല കറഞ്ഞ കിടങ്ങയും
കനത്ത പൊമ്പാളത്തും കായലിൽ വാർപ്പുകളും
മുറപ്പി താഴിച്ചു. ചത്താപ്പു തണ്ടു
മുറപ്പി മരത്തും മേടകളുടെയും
പട്ടംപുഴവകളും പെട്ടി പെട്ടകളുടെയും
കുട്ടിയും മെത്തകളും കട്ടുകാ ചട്ടകളുടെയും
മുറപ്പിപ്പറ്റിയിടുകാ മരത്തുവെട്ടിയും
മരത്തുവെട്ടിയും കടകളിലായി കടകളിൽ;
കൊള്ളിയുടിയും കൊട്ടി കോട്ടിയിട്ടു കുന്നിറങ്ങി.
മുള്ള പാമ്പും മറ്റും മുള്ളും മരത്തു
കടകളിൽ മുള്ളും കൊണ്ടു കുന്നിറങ്ങിയും
കടകളിൽ പാമ്പുകൾ കടകളിൽ കടകളിൽ.”

പ്രാദേശികമായി.

വിളയിച്ചായ നാളെവു യുദ്ധാനന്തരം ഈ മാതിരി കൊള്ള നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായം പുരാതന കാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, നമ്പ്യാരുടെ കാലത്ത് അതു സാധാരണമായിരുന്നു എന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ വരികളിൽനിന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. ആ വരികളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പരാമർശങ്ങളുടെ വിവരണത്തിൽ നിന്നു കേരളരാജാക്കന്മാർക്കും പ്രവൃത്തിക്കുമായിട്ടു വെക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. “ചേരരൂപിരാശിപതി” എന്നു കാണുന്നതിൽനിന്ന് ഈ യുദ്ധവും കൊള്ളയും നടത്തിയത് ഇന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂറിൽപ്പെട്ട തെക്കൻ വൃദ്ധേജാളിലാണെന്നും ഉറവുവരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അക്കാലത്ത് അവിടങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു നാണുമായിരുന്നു അത്തരം ‘കാശി’കരം.

അദ്ധ്യായം ൧൧.

നാ ജ്യോതിരണ് .

നമ്പ്യാരുടെകാലത്തു കേരള രാജാക്കന്മാർ ഏതു വിധമാണു മുതലെടുപ്പുണ്ടാക്കിയിരുന്നത് എന്നു പല തുള്ളക്കഥകളിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്.

“കപ്പം തരണം നമ്മുടെ നാട്ടിവി
 മിപ്പാനാഗ്രഹമുണ്ടെന്നാകിൽ
 മുപ്പനും പുനക്കൊത്തും പല
 വെപ്പുകളുണ്ടവതനിശ്ശങ്കിൽ;
 X X X X X
 വിളവിൽപ്പാതിനമുക്കു തരേണം
 മുളകു സമസ്തവുമെല്ലീകേണം

കരുണ കരുണകൾ മാവും മൂലവും
 ഏങ്ങകെനിക്കിഹ കണ്ടെഴുതണം ;

X X X X X

വിടന്മാരും വിളവുകൾ നെല്ലുകൾ

“വിത്തിവിരട്ടി നടുക്കു തരണം ;

നാട്ടിവിരിക്കും പട്ടന്മാരും

നാമാവൊന്ന നടുക്കു തരണം ;

വീട്ടിവിരിക്കും നായന്മാർ പട്ട

വില്ലും കുന്നവുമേന്തിച്ചാല്പും

മേവദയമുത്തു പൊറുത്തിടണം”

കാൽവിരാർത്തനാമിതം.

“മുപ്പറവിത്തു പാടേണമതു നമു

ക്കൊപ്പിച്ചുതന്നു മേവാധിപ്പിക്കയും മേവണം”

പൊന്നധീനകവധം.

ഇവിടെ ‘മുപ്പറയും’, ‘എട്ടൊന്നും’ എന്നു പറയുന്നതു രണ്ടുതരം രാജഭാഗങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. ഒരുപറവിത്തു വിതയ്ക്കുന്ന നിലങ്ങളിലെ വിത്തു, വല്ലി മുതലായ ചിലവുകൾ നീക്കിയുണ്ടാകുന്ന അസ്സലാദായത്തിൽ നിന്നു പത്തിനു മൂന്നുവിതം രാജാവിന്നു കൊടുക്കേണ്ടതു നിശ്ചയമെന്നതാണ് ‘മുപ്പറ’ എന്നതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ “മുപ്പറ വിത്തുപാട്” എന്നതു മൂന്നുപറ വിത്തു വിതയ്ക്കുന്ന പാടത്തു ചിലവു കുഴിച്ചുണ്ടാകുന്ന വിളവിൽനിന്ന് ഒരുപറ വിത്തിന്റെ വിളവു രാജഭാഗമാണെന്നാകുന്നു. ഇതിന് കാക്കര രാജ്യത്ത് കൊണ്ടു പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥാനുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൂട. ‘എട്ടൊന്നും’ എന്നു പറയുന്നത് ആകെ

യുണ്ടായ വിളവിന്റെ അർത്ഥം അശങ്കനാകുന്നു താൽപ്പര്യം. “വിളവിൽപ്പാതി” എന്നതു പുറത്തോക്ക സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന കൃഷികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന അസ്സലാഭമായതിൽ പങ്കുവെക്കുന്നു. “മുളകു സമസ്തവു മേല്പിക്കേണം” എന്നതിന്റെ താൽപ്പര്യം കരുമുളകു കൃഷിചെയ്യുന്നവർ അരുളയുടെ തോട്ടങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന മുളകു മുഴുവനും നേരിട്ട് അയ്യന്മാർക്കു കച്ചവടം ചെയ്യാതെ സർക്കാരിൽനിന്നു നിശ്ചയിക്കുന്ന വില നിരക്കനുസരിച്ചു സർക്കാർ പാണ്ടികശാലകളിൽ ഏല്പിച്ചു വില വാങ്ങിക്കൊള്ളേണ്ടതെന്നാകുന്നു. * പുകയില മുതലായ വേറെ ചില സാധനങ്ങളും സർക്കാരിൽ ഏൽപ്പിക്കേണ്ടതെന്നു രാമയ്യൻ ഭട്ടവ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ട്. അക്കാലത്തു നാട്ടു രാജാക്കന്മാർ കരുമുളകു മുതലായ സാധനങ്ങൾ പാശ്ചാത്യവ്യാപാരികൾക്കു കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന് ഉറപ്പാക്കുകയും ഏഴതി മാറിയിരുന്നതിനാലാണ് ആവക ഉല്പന്നങ്ങൾ നാട്ടുകാർ രാജാവിനെ ഏല്പിക്കേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത്. കരം ചുമത്തേണ്ടെന്നു കാര്യത്തിൽ ‘മാവു’ കണ്ടെഴുതാമെന്നു കവി പറയുന്നത് എത്രത്തോളം ശരിയാണെന്നറിയുന്നില്ല.

“വീടന്മാരും വിളവുകൾ നെല്ലുകൾ വിത്തിലിരട്ടി നമുക്കു തരേണം” എന്ന നിശ്ചയവും കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ‘വീടന്മാർ’ എന്നാൽ വസ്തു ഉടമസ്ഥന്മാരെന്നാണ് താൽപ്പര്യം. ഏ.ജി., കൊളി., മാമു, മുതിര മുതലായ

* History of Travancore, page 165.

മനുവ ധാത്വങ്ങളും മോദൻ കൃഷിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന കനലും വീഞ്ഞിലിരട്ടിയാണ് സർക്കാരിലേക്കു കൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. 'വിഞ്ഞിലിരട്ടി' എന്നതിന്റെ താൽപ്പര്യം ഒരു പര വിത്തു വിതച്ചാൽ അതിന്റെ വിളവിൽ നിന്നു രണ്ടു പര സർക്കാരിലേക്കു കൊടുക്കേണ്ടതെന്നാകുന്നു. നൂറു പരയുണ്ടായാലും രണ്ടുപര കൊടുത്താൽ മതി. ഇതിൽ നിന്നു ഉദാഹരണ സംഹതി തെളിയുന്നത് അക്കുലത്ത് ഈ വക ധാത്വങ്ങൾക്കു നല്ല വിളവുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ്. പട്ടന്മാർ നാലാകൊന്നു കൊടുക്കണമെന്നു പറഞ്ഞത് അറുപ്താപാരികളായിരുന്നതിനാൽ അറുപതുകൾ ആദായത്തിന്റെ കിലോരും സർക്കാരിലേക്കു കൊടുക്കേണ്ടതെന്നാകുന്നു. ഇക്കാലത്ത് 'ആദായനികതി' ചുമത്തുന്നതു പോലെയായിരുന്നു അത്. നായന്മാർ മയാക്കാക്കളായിരുന്നതിനാൽ അധർ രാജാവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം യുദ്ധംചെയ്താൽ മതിയായിരുന്നു. ആ ആവശ്യത്തിന്നു അവർക്കു ദ്രുതപത്തു സർക്കരിൽനിന്നു ശാശ്വതാനുഭവമായി കൈറ്റക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

“വിത്തുകൃഷിക്കും വകയില്ലായ്മയിൽക്കൊ
കൊടുത്തു വിശദമാക്കണമെന്നോടൊ,
വീഞ്ഞിരട്ടിപ്പാട്ടും നെല്ലിരട്ടിപ്പിക്ക
മിത്തം നമ്മുടെ രാജ്യരക്ഷാവിധം;

X X X X X

ചുമപ്പണം വേണ്ട മുപ്പറയും വേണ്ട
കിരണന്മാർക്കു കാത്തു കൊടുക്കണം”.

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് ജ്ഞാനമായ തീതിയിലുള്ള ജാതൃക്കളോം ഭക്തിപ്പുറത്തു വിധമായിരിക്കണമെന്നും അക്കാലത്തു കേരളരാജാക്കന്മാരിൽ ചിലർ ആ ആദർശത്തെ ആരംഭിച്ചിരുന്നു എന്നുമാകുന്നു. ചുരുപ്പുന്നും വേണമെന്നും വെച്ചാൽ കിന്മരന്മാർക്കു കൈമോഴ കൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നു എന്നും അങ്ങിനെ ഒന്നിലല്ലേഖിൽ ആ രണ്ടുതരം നമ്പ്യാങ്ങളും സംഭവിക്കാതെ കഴിഞ്ഞല്ലോ എന്നുമാണ് ആ വരികളുടെ ആന്തരികമായ അർത്ഥം.

“നാദം നഗരം കേരളം കടന്നു പാദം
കൂടാ മിണിത്തലമടയ്ക്കിത്തുടും പഥികന്മാർക്കു
“നാദോത്തമീകരുമുപ്പു കൂട്ടിയൊരുകീഴെ സം
ഭാരം നരകന്നു പാതപോരോരോ ടിക്കിയുണ്ട്”;
ഒറ്റം നാരകത്തിലു കൂട്ടാത്തതരം ‘വേണു
പട്ടണ’കാർക്കും വേറെ ചട്ടം കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്”.

ചന്ദ്രനാഗഭാഗിതം.

“വെണുകവാൻ മഹാഭയം ബഹു
വെണുടയോക്കി പ്പണിയിച്ചു
ജ്ഞാൻ വകവീല്ലാത്ത ജനത്തിന
ധർമ്മത്തി കൊടുത്ത തുടങ്ങി;
നാട്ടിൽപ്പല പല തിരിയിൽപ്പെരുവഴി
കൂട്ടുതമ്പി മുടങ്ങിയാതെ”

പ്രശ്നാലയ കാവ്യാത്മം.

“നാട്ടിൽ പലപല കൊട്ടിൽക്കിടക്കുന്ന
കാടുമുക്കാൽ വട്ടമോക്കെപ്പണിയിച്ചു
അതുവെ പൂജയും പാൽപ്പായസങ്ങളും

നെയ്യും നീറുമുള്ള ടിപവും മാലയും
 തിങ്ങിയിരുന്ന തോരണവും സൂത്രയും;
 മിങ്ങമാസത്തിൽ തിങ്ങിയിരുന്ന പൂക്കളും
 കോമമാസത്തിൽ കൊണ്ടിരുന്ന വിളക്കും
 മേമ്പലം തോരണം തൂങ്ങിയിട്ടു തൊൻ പൂക്കും;
 ഉച്ചയ്ക്കു മണിക്കാരെത്തും മൃഗങ്ങൾക്കു
 വെച്ചു വിളമ്പുവാനുള്ള വിളക്കും
 കല്പിച്ചു നല്ല മെഴുക്കുമാരന്മാരെ
 കല്പിച്ചു കൊള്ളുന്ന കല്പിച്ചു വിളക്കിൽ
 ഇവയെക്കൂടി മേൽക്കു കറി നാശിച്ചിരിക്കുന്ന
 പച്ചടിമാരും പരിപ്പുതോരണവും
 നല്ലപ്പരി താളികം കൂട്ടുകറികളും
 വേപ്പിലക്കുട്ടിയും താളികം നാരങ്ങയും;
 ഉപ്പും മുളകും കണക്കിനു മേപ്പിലക്കുട്ടിയും
 കൈപ്പണമിട്ടുവെച്ചു വിളക്കും
 കല്പിച്ചു വെപ്പിക്കുന്നതെന്നു കല്പന
 കല്പിച്ചു വെച്ചുണ്ടു കൊണ്ടുനാലിരുന്ന

തൃശ്ശൂർ.

പണ്ടത്തെ കേരള രാജാക്കന്മാർ മേൽക്കാണിച്ചു വ
 രിക്കട്ടിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ദേവാലയങ്ങൾ പണി
 യിക്കുക, ജീർണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്യുക, പൂജാദിയനുരാദികൾ
 നിർവ്വഹിക്കുകയായി നടത്തിക്കുക മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ ബ
 രഹ്മാലയമായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇന്നും ഒരു
 രാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്താൽ ആദ്യമായി

ചെയ്യുന്നത് ഏതെങ്കിലും ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ നമ്പയ്ക്കു വേണ്ടിയ നീട്ടുതം പുറപ്പെടുവിക്കുകയാകുന്നു. ഇതിൽ നിന്നു പരമാനുഭവ കേരള രാജാക്കന്മാർക്കു ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളിൽ ഏതുമായും ശുദ്ധ്യാർക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നുറപ്പാക്കുകയും വഴിപോക്കുകൾ വേണ്ടി തണ്ണീർപ്പുണയുകയും കെട്ടിയ പാലാളത്തോടുകൂടി 'സംഭാരം' കൊടുക്കാൻ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതും വഴിപോക്കുകൾ പിച്ചുകൊടുക്കും ഭക്തജനത്തിന്നും ധർമ്മക്കുടമനിക്കും വേണ്ടുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതും രാജനീതിയാണെന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ രാജാക്കന്മാരുടെ വിശ്വാസം.

തണ്ണീർപ്പുണയുകൂടിയെ ഏർപ്പാടുകളുടെ ശുഭത്തിൽ കവി

“ഒട്ടം നാമകര്യവ്യക്തം തമം ‘ചെന്ന

പട്ടണം’ക്കാർക്കു വെറും മട്ടം കെട്ടിയിപ്പുണ്ട്”

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സ്വതസ്സിദ്ധമായ പരിമാസഫലിതത്തെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചെന്ന പട്ടണത്തിൽനിന്നു വരുന്ന വഴിപോക്കുകൾ കൊടുക്കുന്ന സംഭാരത്തിൽ നാമകരണത്തിന്റെ ഈ ചേക്കുറിച്ചെന്നാണ് പ്രത്യേകമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ സാരം * ചെന്നപട്ടണത്തിൽ നിന്നു വരുന്നവർക്കു നാമകരണമേ പറ്റൂ സാധാരണ അവിതമായിരുന്നുവെന്നാകുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ ആപ്രദേശത്തുനിന്നു വരുന്നവർക്കു സാമാന്യേന * “വൃത്തി” എന്നു മലയാളത്തിൽ പറയുന്ന ഒരു രോഗം ഉണ്ടായിരുന്നു.

* Madras.

* Hydrasels.

തിന്നാൻ നാരകത്തില വരുത്തിക്കണ്ടിയിരുന്നു എന്നുമാകുന്നു. പ്രാബുത രോഗമുള്ളവന്റെ നാരകത്തിന്റെ ഇവ, കായ, എന്തും ഭവങ്ങള അവയുടെ വാസന പോലും വളരെ ഏറ്റുപറയുകയും. ഈ വക ശരീരത്തിൽ അടങ്ങിയവയ്ക്കു വളരെ നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണല്ലോ അനുമാനിക്കേണ്ടത്.

“മരമാകുമ്പോഴും വെണ്മരമെന്നാക്കിപ്പണിയിച്ചു” എന്നു ചുറ്റത്തുള്ള പരുന്താദിസപാദി ക്ഷേത്രത്തെ ചുറ്റിപ്പണിയിച്ചു ‘വിവേചിപ്പൂ’യെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു അറുന്നണ്ടത്. അതു മൗനാർണ്യവൽക്കമാനാശാശിന്റെ കാലത്താണ് പണിയിച്ചത്. തിരുവിതാംകൂറിൽ സാധുക്കൾക്കു ശരീരത്തിൽ കൊടുക്കേണ്ടതെന്ന ഏർപ്പാടും ഉദ്ദേശ്യം സ്ഥാപനവും ഈ മഹാശാജാവിന്റെ കാലത്തു താമയൻ ഭട്ടവായുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ പരിഷ്കരിച്ചു ഏർപ്പാടാക്കുകയും.

“കേളം ചുട്ടുചുട്ടു വരുന്നതേ
പട്ടന്മാർക്കു വിശേഷിച്ചതൊഴു
ഉഷ്ണാശനവും പച്ചടി കിച്ചടി
കൂട്ടാനുള്ള വിധങ്ങളെന്നും
നാമെന്ന ദധിയും പാലും പഴവും
കറിനാലും നാരങ്ങാക്കുറിയും”

പ്രാദേശികാരാത്ത്യം

കുട്ടുവകം ചെയ്യുന്നതിനായി ചരക്കുകൾ എടുത്തുകൊണ്ടു വരുന്ന പട്ടന്മാർക്കു “വിശേഷിച്ചു” എന്നു പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു താമയൻ സ്ഥലത്തിനെ കുറിച്ചു പക്ഷപാദിതായിരുന്നു എന്നോ ആ നിഷ്കർഷ

യായ ഏർപ്പാട് നമ്പ്യാൽ തീരെ രസിപ്പിടുന്നില്ലെന്നോ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാജയുടെ മുമ്പത്തെ പോലെ സ്വാതന്ത്രരാഹിത്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഭരണാധികാരി ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന കേൾവിയും നമ്പ്യാരുടെ സൂചനയും പൂർണ്ണമായിരുമാമായിക്കാണുന്നത് ഏറ്റവും കൊണ്ടാണെന്ന മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ അപരമായി നമ്പ്യാരെ അതുതന്നെ ഏറ്റവും ചരിത്രം തെളിയിക്കട്ടെ. മേൽക്കാണിച്ച വരികളിൽ ഡിസ മറ്റൊരു അർത്ഥം പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ നിർമ്മാണകാലം കൊല്ലവർഷം ൯൨൩-ാമുണ്ടെടുത്ത ഒരു കാവ്യമാണെന്നാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൨.

അധികാരികൾ.

നമ്പ്യാർ ഓരോ സന്ദർഭത്തിൽ രാജാധികാരികളുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി പറ്റത്തു കാണുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവത്തിൽ നിന്നാണെന്നു ഭയപ്പെടുന്നു.

“കള്ളക്കാരും മൊഴിയിനയിവിത
തുക്കുമാത കാഴ്ചസ്ഥനാലിങ്ങിനെ
യുള്ള തരത്തിൽ തങ്ങളെ മുട്ടുകൾ
എല്ലാം തീർത്തമെന്നു ചൊല്ലി
ഉള്ളതിലേറ്റം പത്തും മൂഴി
കള്ളക്കാരെ കാണാമെന്നു മുഴുവി

ഉമ്മീലർ മോഹംപോലെ ദുഃഖം
കഷ്ടപഴിക്കു കരസ്ഥമാക്കി”

ചന്ദ്രാഗാർ ചരിതം.

“കാലകാർത്തുങ്ങളെ ക്ഷേരിക്കൊന്നൊരു
“വ്യാജം നാടിതു സമസ്ത സാധുക്കളെ
മേലോരായം ചെയ്തു വിത്തമാർന്നിട്ടുകൊ
ബാജീവനാനന്തം ദമിക്കുന്നിതു ചിമർ,
മുതസ്ഥവങ്ങളിൽചെറുത്ത പഥികരെ
കിരന്മാർക്കളെക്കൊണ്ടു മരിപ്പിച്ചു
സകലപ്പെട്ടു മിട്ടുന്ന പണം കൊണ്ടു
കൈമാർ വിട്ടു പൂവണ്ണുന്നിതു ചിമർ”.

മറിക്കിസംഭവം.

“മുതമെട്ടത്തും പിഴ ചെയ്തിട്ടും
ശതകവടിഞ്ഞു ഗോരങ്ങൾ കവർന്നും
വരുമേൽ മൗവുന്ന ജനത്തിന്നു
സങ്കടമെന്നുള്ളവാക്കിട്ടും;
വൈശ്വരീയും വിരൽ മുക്കിട്ടും
മുമ്പിൽ പത്തുപിപ്പണമൊപ്പിച്ചും
കൈക്കൊന്നത്തിന്നു കൺമുന്നയിട്ടും”.

നളചരിതം.

“ഇപ്പോഴധികാരിയായിട്ടൊരുത്തനെ
കൽപ്പിച്ചൊരുമേന്മ നിട്ടുവെന്നാലവൻ
അശരശാര പിഴപ്പിച്ചു രാശിയും
ചക്രവും നെല്ലും കരസ്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടു
മോഷ്ടം പിടിച്ചിട്ടുതന്നും പ്രജകളെ
പെട്ടാക്കുന്നു കൈട്ടിൽ മേവെന്നാക്കിട്ടും;

രണ്ടു പണം കയ്യിലുള്ള പത്തുപത്തു
 കൊണ്ടു പലതരം ശിക്ഷകളിപ്പിക്കും,
 ഉണ്ടാഗ്രന്തൊക്കെപ്പിടുത്തുമെന്നല്ലാത്ത
 തണുചിരത്തിന്നു സാധനം വാങ്ങുവാൻ;
 കണ്ടങ്ങമല്ലാക്കുമ്പോ കണ്ടെഴുതിക്കൊണ്ടു
 പണ്ടാകമാക്കി കൃഷിയും തുടങ്ങിച്ചു
 പണ്ടാതമോക്കാത്ത പാട്ടുമയ്യുമയ്യ
 മുണ്ടാക്കി നെല്ലുളപ്പിച്ചു സ്വന്തപിച്ചു
 തമ്പുരാന്മാർക്കൊന്നു കോട്ടും കൊടുക്കാതെ
 തമ്പുരം തന്നിടത്താക്കിപ്പറ്റത്തുടങ്ങേ
 പിറകുപിരിച്ചു കൊണ്ടുച്ചി വീട്ടിൽത്തന്നെ
 പറക്കുമെടുത്താതി മങ്ങാതവർക്കുതന്നെ
 കൊറ്റിന്നും കോപ്പിന്നുക്കൊക്കെച്ചിപ്പവിട്ടു
 മുറവും മുതലുള്ളതെല്ലാം മുടിച്ചുടൻ
 മറ്റുള്ള കാഴ്ചകൾക്കേകിത്തൊന്നിന്നെ
 കൊറ്റും തിരഞ്ഞു നടക്കുമൊരാളുടൻ".

ഇതമോക്ഷം.

ഉപ്പിപ്പിടുന്ന പൊന്നുക്കുടം
 നൂപ്പിപ്പിടിച്ചു പൂട്ടിപ്പൂണ്ടാക്കും
 കളിപ്പിച്ചതിലുണ്ടാത്ത പത്തുമടങ്ങു
 കറുത്തുനടക്കും കാൽക്കുടം;
 വസ്ത്രപറഞ്ഞു പിടിച്ചു പറ്റിച്ചു ത
 മിമ്പു മരിക്കാതെത്ത സാവധാനം
 ബന്ധതു താരി പിടിച്ചു പറ്റിച്ചുതി
 മൊമ്പതു താരി ഇപത്ത കൊടുക്കും;

ഇക്കം തുപന്നാട്ടു മോഷ്ടക്കുറിച്ചിരിക്കും
 ശുദ്ധൻ തുപന്നതു ബോധിച്ചിടും;
 രണ്ടു ജനങ്ങളു തമ്മിൽക്കാര്യം
 കൊണ്ടു വിവാദിച്ചതെന്നു പുകാൽ
 രണ്ടു ജനത്തിന്നു മറവെന്നെയെത്തി
 കണ്ടറിയിപ്പാൻ സംഗതി കൂടാ;
 കാര്യംകൊണ്ടു മുറവിടർച്ചെന്നപരി
 കാര്യമെല്ലാമുണ്ടറിയിച്ചു
 കൈകൊണ്ടുതന്നെ കറവു വരുത്തേണ്ട
 വക്കാനുതന്നെ വട്ടം കൂറ്റം.
 നേരില്ലാത്തതാൽ കാര്യംകൊണ്ടു
 മേൽത്താ ഗുരുമെടുത്തു കൊടുത്താൽ
 നേതാക്കളവനെ ശരണനാക്കുക
 പേതം നൽകിപ്പുകിത്തുടും;
 അക്കമൊന്നും തുപന്ന ബോധി
 പ്രിയപ്പെട്ടവരിൽനിന്നു ചട്ടം".

ശിവാവതിചരിതം.

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽനിന്നു പണ്ടു രാജകീര
 ന്മാരുടെയും മറ്റു വലിയ തുടികാരികളുടേയും ഓഷ്ഠപ്ര
 ത്തികളും ഭർമ്മങ്ങളും ഇന്നുതന്നെക്കാൾ വളരെ അധികമാ
 യിരുന്നു എന്നുവരികുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഭർമ്മം
 കൊണ്ടു സമ്പാദിച്ച മനുഷ്യപ്രാണമെല്ലാം നശിച്ചു പിരിയുന്നതാൽ
 സംഗതിയാകുമെന്നും തന്മൂലം ഏതാദൃശമായി അധർമ്മ
 മൂലം അനിവാര്യം കൊണ്ട് അവസരത്തിൽ ഭയങ്കരമായ
 കഷ്ടതകൾ അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിയാകുമെന്നും നിഗമനം

കണത്തിൽ കവി പറയുന്നതിന്റെ വാസ്തവം സമർത്ഥം ഇന്നും അനുഭവമുള്ളതാകുന്നു. കർമ്മക്കാരന്മാരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെ കവി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് ഒട്ടും അതിശയോക്തിയായിട്ടല്ലെന്ന് ഇന്നും അനുഭവസ്ഥന്മാർക്കറിയാവുന്ന സംഗതിയാകയാൽ അവയെക്കുറിച്ചു വേറെ സ്വാഭാവികമൊന്നും ആവശ്യമില്ല. എങ്കിലും ഭക്തിരൂപീകരണത്തിൽ ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതത്തിൽ കവി പറയുന്നതും കൂടെ വായനക്കാരനെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുത്താതെ നിവൃത്തിയില്ല.

പ്രണവനാർക്കും കർമ്മക്കാരും പരമപുരുഷൻ
ജന്മതലമിതംകളഞ്ഞവിട്ടു കിർത്തിയെന്നുള്ള
ധന്യശ്രീകുമാരിയുടെ പക്ഷം താമരയന്മാർ
തന്നെത്താനായിമാത്ത ജലന്മാരെ മെട്രിയാക്കി
തന്നപരി ജനാഭത്തട്ടു തന്റെ കർമ്മം വിചാരിച്ചു
തന്നുടെ പ്രഭുക്കളോടുകൂടുകൊണ്ടു വാണി
താനതന്നെ തന്റെ പ്രഭുവും നശിപ്പിക്കും പ്രമീഷനാർ
അല്ലാതെ ധരിതീജീവകലിപ്പെട്ടന്ന മേൽക്കരനും;
വല്ലാതെ വലയ്ക്കുന്ന പിന്നെയും മറയ്ക്കുന്നതെ
ന്നല്ലും വിജയമുണ്ടായ കടന്നുഴൽപ്പട്ടിലാക്കി
മെല്ലെന്ന മരിക്കുമ്പോഴെല്ലാക്കി ബ്രഹ്മണക്ഷിപ്തപ്രാ
ല്ലഭതെക്കുടാണെന്നെഴുതി കഴിഞ്ഞു കൽപ്പിച്ചു
ഹിന്ദുക്കളെ പരമനന്മാരുടെ ശിവമിവണ്ണും
കണത്തിൽ കൃഷ്ണമയ്യുമെന്നാകും വിളമ്പല്ലാം
കടന്നുത്തിപ്പിടിച്ചെടുക്കുമ്പോൾ വാർദ്ധാവി
യെക്കണ്ടിതോ മിഥിയാ കണ്ടിരിക്കുന്നതെന്തുതയാഴ്ച?
പറഞ്ഞാൽ നാക്കൊത്ത കണ്ണങ്ങൾ കൃഷ്ണമയ്യ

കണ്ഠബീവതുമെല്ലാം പണ്ടാം വകയാക്കി
 മണകത്തിൻ വാൽ കാക്ക മനുഷ്യപ്രൊഡികാരാൽ
 കൊണ്ടുവെന്ത കൊടുക്കാത്താൽ മരിക്കുമ്പോൾത്താൻ;
 നാട്ടിലുള്ള പ്രജകൾക്കു നെല്ലിലോ പണമില്ലാ
 കാട്ടിലുള്ള കാൽനികൾ തിന്ന തിന്ന പൊറുക്കേണ്ടാ;
 ഉണ്ടിലെങ്ങും ചോരകിട്ടാ മേന്മാക്കുമ്മിമർക്കും
 കൂട്ടിയിട്ട ദ്രവം പോലെ പട്ടിണിയാക്കിക്കൊന്നു".

മേൽ ഉൾരിച്ച വരികളിൽ കവി അല്പം അതിശയോക്തിചെയ്ത് അക്കാലത്തു തനിക്കു് അനുഭവമുള്ള ചില സംഭവങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഇരിപ്പു നിലത്തുളളയും മറ്റും സംബന്ധിച്ച് ഓരോ നാളത്തു വെല്ലുളളൊന്നുമായാർ ചെയ്യുന്ന അനീതികളെക്കുറിച്ച് ഇന്നും ആവലാതികൾ കേൾക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു രാഷ്ട്രീയ നായത്തിന്നോ ബോധത്തിന്നോ സംസ്കാരം സിദ്ധിക്കാത്ത അക്കാലത്തെ അവസ്ഥ ഏതാളെ കവി പറയുന്നതുപോലെ ആയിരുന്നില്ലെന്നു വിചാരിക്കണ്ട.

പണ്ടത്തെ അധികാരികൾ ഓരോ കുറവുള്ളതും കൂട്ടിച്ചിരുന്ന ശിക്ഷയുടെ സമ്പ്രദായം അറിവാൻ ചിലതു താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“തളയിരിട്ടന്നതു മുക്കുന്നെറിവിൽ”

നളചരിതം.

“ഭൂപമനേ പിരിച്ചുങ്ങ പുഷ്പകുട്ടിയടക്കേണം”

പഞ്ചതന്ത്രപാഖ്യാനം.

തൈലവും തേപ്പിച്ചു കല്ലും ചാപ്പിച്ചു

വൈലത്തു നിർത്തിത്തടുകവേണം ദ്രവം”

തൂതമോക്ഷം.

“വന്നടൻ വിരൽ മുക്കി മറന്നുൾ ശുദ്ധശുദ്ധപരിഷ്കരണം
ഇന്ദ്രദേശവര സാക്ഷികൾ ലഭ്യ ഏതെ സഞ്ജനസമ്മതം”.

കോങ്കേർണ്ണവധം.

‘തളയിലിടുക’ എന്നു പറയുന്നത് ഇന്നും നടപ്പുണ്ട്. പക്ഷെ ഇന്ന് വലിയ കുറ്റക്കാർക്കു മാത്രമേ ആ വക തള ഉപയോഗിക്കാറുള്ളൂ. പത്തിരപതു കൊല്ലത്തിനു മുമ്പുവരെ ഇവിടങ്ങളിലും അത്തരം തളകൾ തന്നെയാണ് കുറ്റക്കാരെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്നത്. പലിക്കൂട്ടിലെയ്ക്കുക എന്നത് ഏകദേശം ഇന്നത്തെ ഏകാന്ത തടവിന്റെ ഒരു പ്രകാരത്തെപ്പോലാകുന്നു. തെലം തേപ്പിച്ചും അല്ലാത്തതും മത്തകയ്ക്കു കല്ലുകയറി വെള്ളത്തു നില്ക്കുന്ന പതിവ് ഏകദേശം അരശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പുവരെയും കേരളത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുവായി ആ ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചവർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു പക്ഷെ കരംകൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തുടച്ചുയിടി വീഴ്ത്തുവാനായവരെ മാത്രമാണെന്നുള്ളത്. * “വഞ്ചനയിലും വിരൽ മുക്കിപ്പും” എന്നു നളചരിതത്തിൽ പറയുന്നതരം ശിക്ഷ കൂ. അ. ൧൮൪൦-മാണ്ടിനു ശേഷമാണ് കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിനും രാജകീയ വിളംബരമൂലം നിറുത്തൽ ചെയ്തത്. തിരുവിതാംകൂറിൽ ആ സത്യപരിഷ്കരണത്തിനിന്നു ശുചിത്വത്തു ക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു. സദാചാര ലംഘനത്തിനുള്ള ശിക്ഷയായിരുന്നു അത്.

* History of Kerala part II, page 267.

അദ്ധ്യായം ൧൩.

നാട്ടു സമ്പ്രദായങ്ങൾ.

നാട്ടാരുടെ കടമകളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു ഭൂതസംവാദി ആ ചോദ്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളുടെ വിനോദത്തിനായി ഏല്പിച്ചതായിരുന്നു കളികളും മറ്റും അവയെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള വരികളിൽനിന്നു ഗ്രാമിക്കുമാർക്കുണ്ടായത്.

“പട്ടണവും ഗ്രാമത്തിനേക്കാളും
പനിയോൻ മൂച്ചാകുന്നതിനുക
പൊന്നിച്ചുണ്ടായത് തട്ടും തട്ടവും
മെപ്പിച്ചിവിട്ടു കറഞ്ഞുട്ടും പല
മെപ്പിച്ചിവിട്ടു കറഞ്ഞുട്ടും കളിയും
തെപ്പിച്ചുണ്ടായത് തട്ടും തട്ടവും
തെപ്പിച്ചുണ്ടായത് തട്ടും തട്ടവും

അതാണിതിന്റെ.

തെട്ടും പലയിരിക്കും കളികളും
തെട്ടുണ്ടായ കളിയും കഴൽ നിളി
തട്ടിത്തേക്കിട്ടു തെട്ടിൽച്ചുട്ടും
തെട്ടും കറഞ്ഞുണ്ടായത്;
കറഞ്ഞുണ്ടായ ഗ്രാമത്തിനേക്കാളും
കറഞ്ഞുണ്ടായ ഗ്രാമത്തിനേക്കാളും
കളിയും തെട്ടുണ്ടായ തെട്ടുണ്ടായ
തെട്ടുണ്ടായ തെട്ടുണ്ടായ
പാലത്തിനേക്കാളും തെട്ടുണ്ടായ
തെട്ടുണ്ടായ തെട്ടുണ്ടായ തെട്ടുണ്ടായ

ചെങ്ങകടുത്തുടി മറ്റുജോലിയു
ടുത്തിറങ്ങിപ്പിരിയി കേൾക്കാകുന്നു;
ശാസ്ത്രീബ്രഹ്മണാവതരകെ കട്ടിയും
കാതുകോമം വാളും വടിയും
ചെറ്റുടി വിശ്വരൂപ തപ്പടി കോമം",

സീതാസപരംബവേ,

"ചന്ദ്രമതിന ചാക്കിത്തക്കെ കൂത്തുരോതവക മേളവും"

സമാവൃതവരേ,

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിധം കളികളും മറ്റും നമുക്ക് ഇന്നും അനുഭവമുള്ളവയാകരുത് അവ കേരളത്തിൽ പണ്ടിന്നാലേ നടപ്പുള്ള, ഏല്പാടുകമാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. അറയിൽ ചിലത്തെയ്യം ഇക്കാലത്തു പ്രോത്സാഹനമില്ലാതെ നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. 'പന്തിരാൽ' എന്നു പറയുന്നതു പത്തുണ്ടു ചാൺ നീളമുള്ള ഒരു വടിയുമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മൂന്നു ചാൺമാത്രം നീളവും നല്ല കട്ടിയുമുള്ള ഒരു തരം വടിയാണ് 'മുച്ചാൻ'. കേരളത്തിൽ 'കളരിപ്പയറു' തീരെ നിന്നുപോയതോടു കൂടി ആ വക ആയുധങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള അഭ്യാസവും ഇല്ലാതായി. അതുപോലെതന്നെ "ചെപ്പിപ്പടിപ്പു പൊളിക്ക" എന്ന 'കയ്യങ്കളി'ക്കും കൂമേണ പ്രചാരമില്ലാതായിട്ടുണ്ട്. പണ്ടത്തെ കേരളീയർ ഈ വക കളികൾ ശീലിച്ചിരുന്നതു കേവലം വിനോദത്തിന്നു മാത്രമായിട്ടല്ല; കായശക്തിയും രണ്ടകശലതയും നിലനില്ക്കുവാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു. പണ്ടത്തെ 'കമ്പക്കുത്തി'യ പകരം ഇന്നു ബാർ മുതലായവയിനേലുള്ള കളികളായിട്ടുണ്ടെന്നുവെച്ചു. 'മോഹിനി

യാട്ടം എന്നതു കൃഷ്ണന്റെ കൊല്ലത്തിന്നു മുമ്പുവരെ കേരളത്തിൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഏല്പാടാകുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരായ സ്ത്രീകളാണ് അത് ആടിച്ചിരുന്നത്. അത് “അല്പനാൾക്കു രസിക്കൂ”നാണെന്നു നമ്പ്യാർ പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപ്പര്യം അതിലെ ശാസ്ത്രീയമായ സംഗീതാഭിരുചിയിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു വിഭവം മൂലം മാത്രം അതിൽ രസിച്ചിരുന്നവരുടെ മനഃസ്ഥിതിയെ ആക്ഷേപിക്കുവാനാകുന്നു. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ അത്യുച്ചസ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യരായരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും ഒരു മാതിരി ഏല്പാടിനു പ്രചാരമില്ലാത്തതില്ല.

നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളായ തുളുവകൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാജ്ഞതയെന്ന പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്നു സീതാസ്വയംഭാരത്തിൽ ‘കേട്ടുതുളുൽ’ എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നതിൽ നിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ചാക്യാർ കൂട്ടം ‘ശാസ്ത്രീ ബ്രാഹ്മണ’രുടെ കൂടി അതായതു ‘സംവേദകളി’, ഇന്നും ഇല്ലാത്തതില്ല. ‘അഞ്ചിയാട്ടം’ എന്നതരം കൂടി പത്തൊമ്പതു സംവത്സരത്തിന്നു മുമ്പുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല. ഇപ്പോൾ തീരെ നശിച്ചു കൂടാത്തതിലാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഇക്കാലത്തു സാക്ഷാദനുഭവമായിക്കാണുന്ന മറ്റൊരുതരം കൂടി ചെപ്പടിവില്ലയാകുന്നു. പണ്ടത്തെ കേരളീയ സമ്പ്രദായത്തിന്നു കർമ്മ സംഭവിച്ചപ്പോൾ പാശ്ചാത്യ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള നാലു വിദ്യകൾക്ക് ഇന്നു പ്രചാരമില്ലാതില്ല. വാതുസ്സംഭം, ജലസ്സംഭം, അഗ്നിസ്സംഭം, ജന്തുസ്സംഭം, മോരളസ്സംഭം മതാദി ശാസ്ത്രീയ വിദ്യകൾക്കു സമ്പ്രദായം

അദ് കാലത്തു പ്രപഞ്ചമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ വായിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുണ്ടുണ്ട്.

ചോഷിതചേരിയുചോത കവരതതിന
 രാശിതെളുത്താമഹിതകാണാം ;
 രാശിക്കാഗ്രഹി. മമനസ്സാകുമത
 കദമീന കാതം വഴി മണ്ടുന്നു ;
 പന്നുയ്യ പന്നം ചോടാശിരിതാ
 ക്കുന്നിന്ന രാഗോ മട്ടേഴിക്കാ,
 അരീതയിരിമാക്കി ചൊന്നു ദൃമ
 കലാകെ വിരേചനക്കാരെ പുകയിൽ,
 നന്നാലു പിന്നെ നന്നുമാക്കി,
 എറച്ചുനാക്കമതങ്ങിനെ മാന,
 മയ്യുന്ന പന്നം പട്ടന്മാർക്കി
 ചൊന്നു കറച്ചു മയിലമ്പാണിക്ക്¹
 അമ്പലമ്പാഴിടുകാരോ പണമതി
 പട്ടുറമുള്ളൊക്കെയ്ക്കി ചൊടുക്കം².

“ശിശിരകലിക്കും പട്ടന്മാർക്കൊരു
 വഴിമേയ്യയ്ക്കു പുറത്തുകടപ്പാൻ
 മേടിച്ചുളകൾ മരറാത വഴിമേ
 ചാടിയെന്നു കരോന്മേല”.

അമീനസീസ. ചന്ദ്രബെര.

മേൽ എഴുതിയ വരികളിൽനിന്നു പണ്ടത്തെ പ്രതി
 ഗ്രഹം നശിക്കുന്നതിന്റെ തോറും അതു വാങ്ങുവാൻ ഈ
 ഷണർ മുതലായ വസ്തുക്കൾ പെട്ടിടന്നു വാടും ഏതാണ്ടു
 ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. ഇന്നും ഏറെക്കറെ പ്രതിഗ്ര

മിഷന്റെ തോറ്റു പണ്ടെന്നതു തന്നെയാകുന്നു. 'പണ്ട' ന്നിന്നു പകരം 'അന്ന'യായിട്ടുണ്ടെന്നു വ്യത്യാസമുള്ളു.

“വളയും നളയും ഒന്നിമോതിരവു
 മിടങ്ങാത്താലി മേക്കത്താവികൾ
 പൂത്താവികളും മായകൾ നൂവുകൾ
 മിടുകയും കഴിയും കടകൾ തോലുംവള
 തൂപ്പലും കൂട്ടമരണമാണകളും
 അരമണികൂട്ടം മണിനിമണി പൊ
 ന്നണിയും മിന്നമിട്ടുകഴിയും
 പവിഴക്കുഴലും മുത്തക്കുഴലും
 കായാലം പല കായ്ത്താമികളും”

സ്വദേശികം.

മേൽപ്പറഞ്ഞവതരം ആമരണങ്ങളിൽ മിക്കവയ്ക്കും ഇന്നു പ്രചാരമില്ല. 'കായലംപോലെ കോലം' എന്നു പരിച്ഛേദം ആമരണങ്ങളിലും വരാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ആമരണങ്ങളുടെ മനോഹരമായ ഇന്നു രാജഭണ്ഡാലങ്ങളിലൊരു പ്രമുഖഭണ്ഡങ്ങളിലെ അറകളിലൊരു അടുപ്പമായി കാണാമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്.

“കൊട്ടം കഴൽ വിളിയും പാട്ടും നഴുകുമായ
 വട്ടം തേവിടിറ്റികൾക്കു കൂട്ടം കൂത്താടികൾക്കു
 താളമണിവ മധ്യമ കൂട്ടം മേളങ്ങൾ പല”

കുറുപ്പിന്നിസായംബരം.

പണ്ടു കേരളരാജാക്കന്മാരുടെ ഏഴന്നളത്തിന്നു മന്ത്രിമാർ, സേനകൾ മുതലായ 'അകമ്പടി'കൾക്കും പുറമെ മേളി വാദ്യാദികളും തേവിടിറ്റിയായുധവും ഗായകന്മാരുടെ പാ

ട്ടം ഉണ്ടായിരുന്ന ഏതാ മേൽപ്പറഞ്ഞ വരികളിൽനിന്നു
 തെളിയുന്നുണ്ട്. കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ അത്തച്ഛയെ
 യാത്രയ്ക്കു് ഈ പറഞ്ഞവയെല്ലാം ഇന്നും കാണുന്നതുകൊ
 ണ്ട് അതിന്റെ യഥാർത്ഥതയെ സംശയിക്കേണ്ടതില്ല.

“പട്ടം വളയും ഭണ്ടം മന്ദനം
 ഭട്ടികളെനീവ പൊന്നും പൂണവും
 വെള്ളിത്തട്ടം പൊന്നും വട്ടകുറുത്തൊ
 പട്ടകിഴക്കു, മാണുവട്ടകൾ, നല്ലകുഴൽ
 മണലി, കിണികൾ, രക്താഭാസികളും
 ഭൂഷകൾ, പെട്ടികൾ, പട്ടുക്കുപ്പകൾ
 പിടിമുക്കുകളെനീവയൊന്നും”

നിവാരകവചവശം.

പണ്ടു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തി
 യായൊന്ന സമയത്തു “ഇരുകയ്യിന്നു” ചൊല്ലു എന്നൊരു സ
 ബ്രദായമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ സാധനങ്ങളെ
 ഒക്കെയും ഭക്ഷിപ്പണയായി കൊടുത്തിരുന്ന ഏഷ്വരിലും, ഏല്യാ
 ശിഷ്യന്മാരും അമ്മതിക്കു ചൊല്ലുകൊള്ളണമെന്നു നീങ്ങു
 സ്ഥമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശിഷ്യന്റെ നിവരണം വിലയും ഭക്ഷതി
 യും അനുസരിച്ചു ഭക്ഷിപ്പണ ചെയ്യാമെന്നുണ്ടായിരുന്നു.

“അമ്പലം തോറും സമീപമുപകളി
 മന്ദിരമാട്ടു കൊറ്റും കുഴിച്ചു വന്നുകൾ
 നന്നുതിരിമുക്കളെന്യ നരികളു
 കമ്പലവംസികളല്ലാതെയും മിഡർ
 ഇമ്പം കയർ മുക്കിപ്പിടിക്കുമാ

കേരള തുടങ്ങിനാരിങ്ങിനെ തിരുക്കളിൽ”.

പ്രവചനം.

നന്ദഗ്രാമത്തെ കാലത്തും ഇന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ ബാപിത്തപ്പുരകളിലും ഗോപുരങ്ങളിലും ഇരുന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ അതിക്കാൽ നാട്ടുവർഗ്ഗമാനം പറയുന്നതു സാധാരണമായിരുന്ന എന്നും ‘കോവിലകത്തെ വർണ്ണമാനം അങ്ങാടിയിൽപ്പാട്ട്’ എന്നു പഴയൊഴി അന്നും വാസ്തവമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നെന്നും മേൽപറഞ്ഞ വരികളിൽനിന്നു അനമാദി അറയുന്നതാണ്. “ഇമ്പംകലനം മുറുകിക്കൊണ്ടു” ബാപിത്തപ്പുരകളിൽ ഇരുന്ന എന്നു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് അദ്ദേഹം അതിശയോക്തിയാണെന്നു അനുഭവമില്ലാത്തവർക്കു തോന്നാമെന്നിരിക്കെ ഇന്നും ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഉഴക്കാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ നന്ദഗ്രാമങ്ങളായ അനന്തവം വാസ്തവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്.

കേട്ടതീർത്താൽ മതിയല്ലോ രണ്ടിനും

മോഹിതാക്കൾ പണ്ടുതീർത്തൊന്നാശവിധം”

പ്രവചനം.

പണ്ടു രേഖകളെക്കൂടി രാജധാനികൾക്കും മാനുഷമോളമേവാനു പാടുള്ളു എന്നു നിർണ്ണയം നന്ദഗ്രാമത്തെ കാലത്തില്ലാതായിത്തുടങ്ങിയെന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ വരികളിൽ നിന്നുഹരിക്കാവുന്നതാണ്.

“തന്നുടെ ശക്തിവരം പെരറത്തുകൊണ്ടു”

മുരുകിത്താലും കേടി വെച്ചും

വെള്ളംവെച്ചും കൊമ്മി പിടിച്ചും”

സ്മരനം.

“വിറകും വേരും മണമുള്ളതുമായും
 ചെറുകുടുംകുറിവ കൊണ്ടുവരാം”

ശോഭനപരിഭാഷ.

മേൽപ്പറഞ്ഞവിധം ചേർന്ന ചിത്രീകരണത്തിൽ അ
 ട്വൽ കാലംവരെ കേരളത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നത്. ന
 വ്യാസന്റെ കാലത്തും അതിനു തുടർച്ചയായ് പ്രചാരമുണ്ടാ
 യിരുന്നുതെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. പക്ഷെ ഉള്ളിലുളളി
 ന്നതും വെളിയിൽ തിളപ്പിച്ചിരുന്നതും പുരുഷൻ മറ്റൊരു ഭാ
 ഷിയാതി കവി ചൊല്ലുന്നതിന്റെ യഥാർത്ഥം മനസ്സിലാക്ക
 ന്നില്ല.

“പരന്ന കരനിന്നു നിന്നുകൂടെ വെട്ടി
 തെളിയിൽ നല്ലൊരു മിഥുനം വെട്ടും”

സ. രാമകുമാര.

ഇക്കാലത്തു കരനിന്നു ഇല്ലാത്തവർ അതുണ്ടാക്കുന്നതാ
 യി കൊണ്ടുപെട്ടിട്ടുള്ളതു പണ്ടത്തെ പരിവർത്തനം ചിലതു പ
 വിഷമമില്ലായ്മ കൊണ്ടായിരിക്കാം പണ്ടു സ്ത്രീകൾ ഇ
 കുടിനെ കൂട്ടിയുമായ കരനിന്നു ഉണ്ടാക്കിയെന്നു എ
 ന്ന മേൽപ്പറഞ്ഞ വരികൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

“മറ്റൊരു മട്ടി സ്വരം തെളിച്ചിടുന്നാൾ
 വല്ലാതെ നന്നായിട്ടെന്നു നാട്ടുതെളിവു
 ചുറ്റും കലാശവും വേദാർദ്ധം തുടങ്ങിനാൾ”

ബാലകൃഷ്ണപുരം.

നവ്വായുടെ കാലത്തു മദ്രാസിൽനിന്നു ഇന്നത്തെപ്പോ
 ‘മാവു’ വെക്കുക പരിവർത്തിതമായിരുന്നു എന്നും അതിന്നു പക
 രം നന്നായി വന്നുമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതും എന്നും മേ
 ല്ലാക്കിയിട്ടു വരികളിൽ നിന്നുവരിക്കാവുന്നതാണ്.

“എരിയ്ക്കുവില ചാഴി കച്ചവടം നാശം
വരിച്ചു തിരിവാളെന്നൊരു പക്ഷമൊരുമിയിൽ,
ചെരിച്ചു പണമുണ്ടു നോക്കുമെന്നൊരു പക്ഷം
തിരിച്ചുപോകും കരിമുണ്ടു നോക്കുമെന്നൊരു പക്ഷം.”

ഫാദർ ജോസഫ്.

നല്ലൊരു നിസ്സാരമായ ഈ കവിത നോക്കുന്നതിനെ
പ്രമാണമായി പഠനത്തിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം നാട്ടുസമ്പ്രദായങ്ങളെ എത്ര സ്വയംതൃപ്തിയോടെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്തെന്നുവെച്ചു അന്നത്തെ പഠിപ്പാതയിലെ ഗ്രാമീണങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചിരുന്നു എന്നുമാത്രം മേൽപറഞ്ഞ വരികളിൽ നിന്ന് തെളിവുണ്ടാകുന്ന അനുമാനം. അതിനും പുറമെ, അക്കാലത്തു സാമൂഹികമായി കൊച്ചി കച്ചവടത്തിന്റെ വടക്കുള്ള നാഴികക്കൽ വീടായിരുന്ന തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ അന്നുവരുന്ന ചെറിയ മേശപ്പുറം മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ എരിയ്ക്കുവില നേരെ നോക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കൊച്ചിയിലെ നാട്ടുപ്രദേശവാസികൾ ഇതിനുള്ള ഒരു തെളിവായിരുന്നു, മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികൾ ആ സാഹചര്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

“പുതു വിലങ്ങളുണ്ടാകയും പല
ജില്ലകൾ പുനഃജനനം കണ്ടു”

സർവ്വതോമുഖം.

അന്നേനാൾ പല ജില്ലകൾക്കും
മുനിർപ്പുവെച്ചു കണ്ടുതുടങ്ങി;
പ്രവിശിക്കുന്ന ചെറിയൊരു,
ചെറിയൊരു കല്ലിൽ നിറഞ്ഞു,

കാകൻ കഴുകു പന്തളുകളിനക
 തൂകാശം വന്നൊക്കെ നിറഞ്ഞു,
 മാർത്താണ്ഡമുരമാരു കരിച്ചു മ
 റിഞ്ഞുനിർത്തിയ നോം തന്നെ”.

സുന്ദരിസ്വയംഭാവം.

“കുശലമതാകിന കമ്മം കമ്മപ്പാൻ
 ഭൂതകുതുകന പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ
 സുകനകവിവനമങ്ങളവായി,
 ഭഞ്ചിണമോചനമിളകി തദാ ശ്രമ
 മക്ഷണമാമതു പുത്തന്മാർക്കു,
 ഭഞ്ചിണ ബാഹുവ്യമവനവും പുന
 രക്ഷണമേവ ഭവിച്ചു വിശേഷം,
 പഞ്ചികർ നല്ല മരക്കൊരികളും
 ഭഞ്ചിണ മിശി ശബ്ദിച്ചു തുടങ്ങി”.

സീതാസ്വയംഭാവം.

സന്താനഗോപാലം, സുന്ദരിസ്വയംഭാവം എന്നീ രണ്ടു തുളുലുകളിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിച്ച വരികൾ ഏകദേശ സൂചകങ്ങളാകുന്നു. വളരെ പുരാതനമായി നിലനിന്ന പോന്നിട്ടുള്ള ഒരു വിശ്വാസമാണ് ശകുനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളത്. ഇന്ന് അത് അന്ധവിശ്വാസമാണെന്ന് ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ നിന്ന് ആ വിശ്വാസം തീരെ മാറിയിട്ടില്ല. ഈ മാതിരി വിശ്വാസം പാരമ്പര്യത്തെ എന്നല്ല, സകല രാത്രികൾക്കും ഇടയിലും ഒരുകാലത്തു പ്രബലപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന സംശയിക്ക പറ്റാത്ത ഹൃസ്വങ്ങൾ ലക്ഷ്യങ്ങളാകയാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ കേരളീയർ

മാത്രം ആക്ഷേപാർഹമാവാണെന്ന വിചാരിക്കാൻ പാടില്ല.

സീതസ്വയംബരത്തിൽ കാണുന്നതായ അനുഭവത്തെയാണ് പരഞ്ചിരിയെന്നത്. വലത്തുഭാഗത്തു ഭേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ സംഭവിക്കുന്നതു പുരുഷന്മാർക്കു ഇരസ്മയകവും സ്ത്രീകൾക്കു അനുഭവസ്മയകവുമായിട്ടാണ് വിചാരിച്ചുവരുന്നത്. ഇടത്തു ഭാഗത്താണെന്നിൽ ആ സ്മയനകൾ സ്ത്രീകൾക്കു ഇല്ലാത്തതാണെന്നുമാകുന്നു. ഈ വക സംഗതികളിൽ കേരളീയ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ പൊതുവായ ഒരു മറ്റൊരു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഗർഭവിചാപവുമെങ്കിലും തുകടി,
 വിപ്രാഗനമെൻ വരവു തുകടി,
 ഇരപ്പാടേവേവകൾ ചൊല്ലുന്ന ജഗ
 ദിരപ്പനമെൻ ചൊല്ലുന്ന ചിമർ!
 സന്താപനമെങ്കെന്താളെന്നു വി
 ബദ്ധശാപനാദിയെ വാഴ്ത്തുന്ന ചിമർ,
 അർഗ്ഗഹനിയ ഗതി പാർക്കുന്ന ചിമർ,
 നിഴലി നോക്കിയളക്കുന്ന ചിമർ,
 വിരവുകൾക്കൊണ്ടു പിറിക്കുന്ന ചിമർ,
 മാതിക്കൊട്ടു തലോടുന്ന ചിമർ,
 ദേഹജവരക്കെടുക്കുന്ന ചിമർ,
 വേരുകുറിച്ചാണോടുന്ന ചിമർ.

സന്താപനശാപാലം.

എങ്കിലും നല്ലതു കൈല്ലത്തിനുമേൽ ഇറേറിലു
 കൊലാഹലം കാണാൻ സംഗതിക്കായിട്ടുള്ള ഒരുവനു ന

നഗ്നൻ പഠത്തിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരൻ ഒരു പ്രത്യേകവിശിഷ്ടതയോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതിനാലായിരിക്കുകയില്ല. നഗ്നന്റെ കാലത്തെ ഒരു മാതൃകയായ നാടികളാണിരിക്കുകയും പ്രചാരം തുടങ്ങിയ കലയായ പൊതു കേരളീയർ പ്രത്യേകിച്ചു പ്രസവകാലത്തെ സമയം കൂട്ടിച്ചിരുന്നതു ചകൽ സമയത്ത് അടിച്ചമുക്കും രാത്രിയിൽ നക്ഷത്രസമാനം അടിക്കിയുമായിരുന്നു. 'ഗ്രാമനിധി' നോക്കുക എന്നതു പ്രസവകാലത്തു നവഗ്രാമങ്ങൾ നീൽ കടന്ന കാശികൾ ഏതേതെന്നു നിർണ്ണയിക്കുകയാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണന്റെ പത്തുമാതൃക്കളെ പുത്രന്റെ ജനനം പകലായിരുന്നു എന്നു 'നിഴലടി' അല്ലെന്നു ചിലർ എന്ന പഠത്തിൽനിന്നു തീർച്ചയാക്കാം. "പേരുമറ്റിപ്പോയോടുന്നു" എന്ന പഠത്തിലിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു ബ്രാഹ്മണ പത്തുമാതൃക്കളെ ഒരു പ്രസവം അല്ലെങ്കിൽ വിഷമമുള്ളതായിരുന്നു എന്നാണ് ഉറപ്പിക്കേണ്ടത്. വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങിനെ ആയിരുന്നില്ലെങ്കിലും, പണ്ടത്തെ കേരളീയ ആയുർവ്വേദ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ വിഷമപ്രസവങ്ങൾ അപകടം പ്രകാശം സൂചിപ്പിച്ചെന്നതു ശസ്ത്രപ്രയോഗം കൊണ്ടല്ല, മുഖം പ്രയോഗം കൊണ്ടായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. അവതു കൊല്ലത്തിൽ മനുഷ്യാഗ്രന്ഥനായ ഒരു മുസ്സതു പ്രയാസം കൂടാതെ വളരെ അപകടമായ ഒരു പ്രസവം നടത്തിക്കണ്ട അനുഭവത്തിൽ നിന്നു പരാന്തര കൈമുറിയുടെ വൈദ്യവിഷയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ മേൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ച വരികളിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

നമ്മുടെ കവി മഹാകവി തുറന്നിട്ടുള്ളതിലെ സംഭവത്തെ

ഒരു വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതും കൂടെ ഉടലായിട്ട് ഈ പ്രസ്താവം
അവസാനിപ്പിച്ചു കളയും.

“പത്തുമാസങ്ങൾ തികഞ്ഞു നൂപന്റെ
പണിക്കുക്കപ്പാൾ പ്രസവമടക്കു;
ഇപ്പോഴൊന്നു കോന്നിച്ചു കെല്ലെ
ഇരുന്നില്ലം അന്നിമകത്തു കടന്നു,
അച്ചിമാർ വന്നു നിറഞ്ഞു തുടങ്ങി,
കുട്ടിമാർക്കു മറഞ്ഞു തുടങ്ങി,
വൃദ്ധന്മാർ വന്നു കയറിക്കയറിക്കൊണ്ടി,
ബുദ്ധ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതു തുടങ്ങി,
നേല്ക്കുകയും നിറപാർപ്പെങ്കാൻ
കയ്ക്കുകയും ചെയ്തു! അകമ്പിടിക്കൊണ്ടു;
ഇരുന്നെന്നാവട്ടെ വരുണോരു നേരം
വ്യഗ്രനായിത്തീർക്കേണ്ടാൻ മകളെ പാക്കുക,
കൊല്ലുക കൊല്ലുവാൻ ഇരിക്കുന്നാവുമ്പോഴുള്ള!
പേരറിയാതെത്തന്നെ ശോകത്താൽ കണ്ണുകൾ,
അങ്ങ വയക്കുന്നതിങ്ങങ്ങകൂടി,
അകമ്പിടിക്കുന്നതിങ്ങങ്ങകൂടി കോം,
അയ്യോ കഥാരിഞ്ഞു കിടക്കുകൊണ്ടു പിടിക്കു!
കയ്യൊന്നു കയ്യിങ്ങവകപാക്കിക്കൊണ്ടു,
കാലുരണ്ടും കൊല്ലു നിട്ടിക്കൊണ്ടു കോം,
കാലോപിറ്റാൾ ഹരത കയ്യിടപ്പിൽ,
കയ്യിടത്തന്നു പ്രസവിച്ചു വെന്നാൽ,
കയ്യിടന്റെ മഞ്ഞി നിമഗ്നതയിൽപ്പോക്കു,
പിറവിവിതന്നു മറ്റുകു പിടിക്കുപോൻ,

പെമ്പിറന്നൊരാളായില്ലേ കണ്ടാകിൽ?
 എന്തൊരു കഷ്ടിപ്പെട്ടുണ്ണുങ്ങൾകീഴ്പ്പാൾ
 എന്തൊരു മേൽത്തന്നെ കിടന്നുവെണ്ണ;
 വേദനയെല്ലാ തുടങ്ങുന്ന നേരം
 വേദനാ ചെന്നു പുറംതന്നെയെന്നും,
 മേൽത്തന്നെ ചെന്നു തന്നെയെല്ലാൾ
 മേൽത്തന്നെ കീഴ്പ്പെട്ടതെല്ലാ കൊണ്ടാലും
 കിടന്നിരുന്നവനായവരുടെയൊ!
 തന്നെയെല്ലാ ചെന്നുവെണ്ണ
 തന്നെയെല്ലാ തന്നെയെല്ലാ
 പെമ്പിറന്നൊരാളായില്ലേ കണ്ടാകിൽ?
 എന്തൊരു കഷ്ടിപ്പെട്ടുണ്ണുങ്ങൾകീഴ്പ്പാൾ
 എന്തൊരു മേൽത്തന്നെ കിടന്നുവെണ്ണ;
 വേദനയെല്ലാ തുടങ്ങുന്ന നേരം
 വേദനാ ചെന്നു പുറംതന്നെയെന്നും,
 മേൽത്തന്നെ ചെന്നു തന്നെയെല്ലാൾ
 മേൽത്തന്നെ കീഴ്പ്പെട്ടതെല്ലാ കൊണ്ടാലും
 കിടന്നിരുന്നവനായവരുടെയൊ!
 തന്നെയെല്ലാ ചെന്നുവെണ്ണ
 തന്നെയെല്ലാ തന്നെയെല്ലാ

രാജാവിന്റെ പത്നിയുടെ പ്രസവ സമയത്തു രാജ
 കുമാരന്റെയും വാമളകളുണ്ടായിരുന്നു എന്നല്ലാ നാം
 ഒരു വരികളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. സമ്പാദ് പ
 ണ്ണത്തെ സാധാരണ നായകൻ ഭവനത്തിൽ ഒരു പ്രസവമു
 ണ്ടുകൊണ്ടുവന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിധവാകൾക്കു കി
 ണ്ടിട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇക്കാലത്തു പാശ്ചാത്യ ചിന്തികൾ
 സൂതികൾക്കു പെരിട്ടിട്ടുള്ള വായനാട്ടികളും മറ്റും ധാരാളമു
 ണ്ടുകൊണ്ടു പ്രസവം പ്രയാസം കൂടാതെയും അയൽ പ
 ണ്ണത്തിലെ സ്ത്രീകൾ വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടാകുന്നു. പക്ഷെ കൂടാതെ
 യും കഴിയുന്നതുകൊണ്ട്. അതുകൊണ്ടുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ നാടുകളി
 ൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രസവ കോലാഹലത്തിന്റെ ഒരു ചിത്ര
 മാണ്.

“സ്വാധർമ്മത്തിനുകൾ നിഖത്തവമുദിച്ചും
 മേഖലാത്ത മുഖകളും നാമവരിയകളും
 മേഖലത്തമന്തമുദത്താലോല മിഴികളും
 ആലാപ വടിവതു മേഖല കണ്ടാത കൂട്ടം
 ബാലപ്പുഞ്ചൻ ചെന്ന നാവു വശത്തു നിന്ന
 ആലോകിച്ചോരോ മേളി രാലമുദമോരോ പിരി”.

നളചരിതം.

കവി ഈ സംഗതി പറഞ്ഞതു വെറും കൊള്ളെപ്പം
 ചാതുര്യമായിട്ടാണെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 അനുഭവത്തെ സന്ദർഭ കിട്ടിയപ്പോൾ രേഖപ്പെടുത്തിയെ
 ന്നേയുള്ളു. ഇന്നത്തെക്കാൾ അധികം വിഭിന്നത കോമളി
 മേഖലക്കാതും അനുബദ്ധായിരുന്നതിനെ കാണിക്കുന്ന ഈ പ്ര
 സ്താവം അവാസ്തവമോ അസംഭാവ്യമോ ആണെന്നു പറയു
 വാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കവി അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവമുള്ള
 ഒരൊ സംഗതികളെ തുള്ളലുകളിൽ സന്ദർശിച്ചിരുന്നതായി
 ചിത്രം വരച്ചു കാണിച്ചുവെന്നുയുള്ളു.

അദ്ധ്യായം ൧൪.

ചര്യം .

മനസ്സുവേദയും പക്ഷിമൃഗാദിഭുതേയും സ്വഭാവത്തെ
 തനുരൂപത്തോടുകൂടി വർണ്ണിച്ചു പഠിപ്പിക്കുവാൻ നമ്പ്യാക്ഷ
 ബ്രാഹ്മണൻ വാസനയും ചശതയും ഒരു രേഖയെ തന്നെയോ
 യിരുന്നു. ആ വർണ്ണനകളെല്ലാം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ

നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ ഓരോ ദൃഷ്ടാന്തം വീരം മാത്രമേ കാണിക്കുന്നുള്ളൂ.

ചിറകിനകത്തു കടിച്ചു കിടക്കും
ചെറുപേൻ കൊതുക്കളിച്ചുകൾ ചുറ്റും
തിരവിന്ത കൊടുത്തു കൊണ്ടു കടിച്ചതു
കൊടുക്കാരെപ്പോലു കൊരിച്ചു തുടങ്ങി,
കൊക്കുകൊണ്ടു ശിരസ്സിൽപ്പുറീചൊടു
ചൊറുകിക്കുത്തി നന്നെ തുടങ്ങി”.

നളചരിതം.

നമ്മിൽ അധികമേലുള്ള വർണ്ണവുമായ മരാളത്തെ കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, സാമൂഹികശക്തികളെ ചണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവ ചിലർക്കുപോലും മുമ്പ്പുറത്തുചിറകു കൊത്തിക്കൊരിയെന്നതും ഒരു കാൽകൊണ്ടു ചെറുതിങ്ങു തടങ്ങി നടക്കുന്നതും കർമ്മശാലം സാധാരണയെ ഹാസം സമ്മയെ മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ നമുക്കു അറിയാതിരിക്കുന്നതല്ല.

ധോത്രിയിലുള്ളോരു ജന്തുക്കളാകവെ
ചിത്രമെഴുതിയ പോലെ മാഞ്ഞിതു
നീല്ക്കുന്ന ജന്തുക്കളുപ്പാടെ റിങ്ങു കി
ടക്കുന്ന ജന്തുക്കളുപ്പാകാം മിന്നെ,
ഉണ്ടിരിക്കുന്നവൻ മുമ്പിലുള്ളതും
വെച്ചുണ്ടു വായും പിതൻ വാണിടന്നു;
കണ്ടിരിക്കുന്നവൻ കണ്ണും തുറന്നതും
കണ്ണുവെച്ചാലെ യന്നത്താതിരിക്കുന്നു;
മുന്നെ മൊത്താതി മുന്നുകിടക്കുന്നു
മുന്നെമുന്നെപ്പോലും മുന്നെമുന്നെപ്പോലും

— മർദ്ദ —

ഉത്തമനാ ഭൂമുനൻ കൈകളിൽ വെള്ളവീ
മാക്കിപ്പിടിച്ചുണന്നങ്ങനെ നീക്കിക്കൊണ്ട്"

പറഞ്ഞുതുടർന്നു.

വെള്ളമേററ പശുനേയും കൊണ്ടു വായു ഇഹരയിൽ ഒളിച്ചതി
നാൽ ലോകം മാതൃതലിസ്യമായപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയെന്നു
ബ് കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

"ഇതമരോരോ പാലിഹാസം കേൾക്കു ഭീമസേനൻ താൻ
വാസുസംപ്രദനത്തോടെ ചാരിച്ചുത്തരസിക്കുന്നു;
മാറിനീചർ മണിമാളാം ഒരുപലിയും കരാകൊണ്ട്
അന്നനത്തെ മാറ്റിയതു മേഘനാഥ ചെല്ലു കൈയ്".

സ്വരാപ്രവേശനം.

മറ്റൊരുനാളികൾക്കു സ്ഥലങ്ങളുമായ നേരിട്ടതിനാൽ
അവർക്കു പററിയ മാറ്റിത്തര കണ്ടാൽ ഭീമനും പാഞ്ചാ
ലിയും ചിരിച്ചുത്. ഭീമസേനന്റെ സ്വഭാവത്തിനു വളരെ
യോജിച്ചതായിത്തന്നെ കൈകൊട്ടും ചൊല്ലിയിരുന്നു. ഏ
ന്നാൽ കല സ്രീയായ പാഞ്ചാലി പൂജയ്ക്കുമാകു പററിയ
അവലം കണ്ടപ്പോൾ നൈസർഗ്ഗികമായ വിനയത്തോടു
കൂടി വന്ന ചിരിയെ അടക്കി മലം മറച്ചു മറയ്ക്കപ്പെട്ട
തും വളരെ സ്വാഭാവികമാകുന്നു. ഒരുപരി മലം മറച്ചു
തു പക്ഷെ മറ്റൊരുനാൾ മതവായവർ

നീതള്ള ലിക്കുന്നൊരു പതുക്കെ
നീതൂപാനുജാത വട്ടങ്ങൾ കൂട്ടി
വീരജിപ്പുളമെച്ചു കയററി
വീരൻ പതുക്കെപ്പോ കൊണ്ടു തപ്പി
പിമ്പിൽ നെക്കുന്ന തമ്പിമാക്കല്ലം

മുന്തിർ നടക്കുന്ന മേട്ടനെപ്പോലെ
ചാത്തത്തിനുമേൽ പട്ടമുയർത്തി
കുന്തിച്ചു കുന്തിച്ചു യാത്ര തുടങ്ങി"

അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ ചാരിച്ചു കയറിയതു കണ്ടതിനാലാ
യിരിക്കാം. ഈ വരികൾ വായിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ നമുക്കു
ചിരി പൊട്ടുന്ന സ്ഥിതിക്കു കണ്ടവർ ചിരിച്ചതിൽ ഒട്ടും
അതുതമില്ല.

"നാലഞ്ചു മാമ്പഴം മുണ്ടിൻപൊതിഞ്ഞതായ്
ബാലൻ പതുക്കെപ്പുകലൊളിച്ചു വെ
ച്ചുതന്നെ മിടിപ്പിച്ചു പൊക്കിടവാ
നാണൊട്ടു മണിത്തരിച്ചുകൊണ്ടു;
കണ്ടുനിൽക്കുന്ന മരൊറായ ബാലകൻ
മുണ്ടൊട്ടു തുടവ മാമ്പഴം രോഷിച്ചു
കൊണ്ടുപോന്നൊക്കെയു പൂളി ഭൂരിച്ചുടൻ
മുന്തിലങ്ങങ്ങി നിറച്ചു പൊതിഞ്ഞതു
മുന്തിരുന്ന പടലിലൊളിച്ചു വെ
ച്ചു നൃ മിക്കിനു തിരിച്ചു മണിടിനാൻ".

തൃഗമോദം,

ഇത്തരം ബാലചാരപദ്യം ഇന്നും നമുക്ക് അനുഭവമു
ള്ളതാകുന്നു. മാമ്പഴം തിന്നുന്നതിനു ശേഷം അങ്ങികൾ മു
ണ്ടിൻപൊതിഞ്ഞു പണ്ടത്തെ സ്ഥാനത്തു വെച്ചില്ലെങ്കി
ൽ ബാലചാരപദ്യത്തിന്റെ നിർദ്ദോഷതയും അധികതയും
മതിയാകുന്നതല്ലല്ലോ.

"വെണ്ണയും പാലുമിരിക്കു മുറികളിൽ
ഭുജി കട്ടക്കണ്ണിന്റെ നോക്കുന്നിതു

പാപം വന്നിരിക്കെല്ലാമിരിക്കണോ
 നാലാം തന്നീലകത്തേഴുന്നൂറും;
 നാലാംഗത്തു: മറിഞ്ഞുനോക്കിയും
 മേലാഞ്ഞു താഴെ പുറത്തേഴുന്നൂറും;
 ഞായ കളിപ്പാൻ ഗമിച്ചുനടന്നതാ
 ചിന്ത മഞ്ചനോടകത്തു പൂക്കിടീനാൻ;
 കീഴിണി ജാലം കിടയുന്ന ശക്തിച്ചു
 തേരം കൊണ്ടു പൊത്തിപ്പുതുക്കിവേ
 കൊത്തലും കൊണ്ടുവെയ്ത്താല്ല കേണം
 ചിത്തത്തിൽ നല്ലതാലും നിറച്ചുപൻ
 തേരുകൊണ്ടു പാൽ നിറഞ്ഞിടുന്നു
 പുറത്തുകെട്ടിനിട്ടുണ്ടു കത്തിടീനാൻ,
 തിന്നു പൊഴിയുന്ന കാച്ചുപാലൊക്കെയും
 കിട്ടുന്നതിനുകെട്ടിപ്പിടിച്ചു തുടങ്ങിനാൻ;
 പെണ്ണുക്കളോടി വരുന്നതു കണ്ടിട്ടാ
 കണ്ണനാം പിന്നിപൊളിച്ചു ദിനദിനാൻ!
 ഉണ്ണി! തന്റെതന്റെയൊന്നവരോടു
 കണ്ണൻ ഭവതോജ്ജി നിന്നു ചൊല്ലിപ്പിന്നാൻ;
 ചുട്ടു വന്നിരിക്കും തട്ടിയുടച്ചതി
 കൊണ്ടു കെട്ടിട്ടു ഞാനിപ്പോൾ വരുന്നല്ല;
 നിങ്ങളുടെ നൃത്തമിട്ടാഞ്ഞാൽ വരുന്നതി
 നിങ്ങളെമാവതില്ലെന്നു ധരിച്ചാലും;
 ഇതു പൊക്കത്തിന്നിന്നിന്നി തുടങ്ങി
 വിവരകാലിനി മേലിവുണ്ടെന്നും;
 ഉത്തരത്തിൽ നിന്നു ചുട്ടു ചാടുന്നതു

നിർമ്മിതവസ്തു മേലു പൊക്കമേറീയിനാൽ;
കള്ളത്തലിത്തലിനെ പോരോത്തതൊക്കെയും
മരല്ലല്ലിടിച്ചു തിരിച്ചു മകനാൻ”.

കൃഷ്ണവില.

കൃഷ്ണന്റെ ഓട്ടക്കണ്ണിട്ട നോക്കലും കിങ്കിണിയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കാനിരിക്കാൻ പൊത്തിപ്പിടിക്കുന്നതും ഏതൊക്കെ ഉറിയിവെ കടം കടകോൽക്കൊണ്ടു കത്തിത്തുളയ്ക്കുന്നതും ശോപസ്ത്രീകളോടു മറുപടി പറയുന്നതും ഭട്ടവിൽ മന്ദരമാസം ചെയ്യുന്നതും വളരെ സ്വാഭാവികമാണെന്നു ബാലചാമ്പലും കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കു തോന്നാതിരിക്കുകയില്ല.

കുന്നിന്മേലുളിയിന്നനുകൂലം
കുന്നിനെ മലമോലയണിഞ്ഞു,
കൃഷ്ണത്തെത്ത പട്ടയയുടഞ്ഞു,
കൊട്ടയയുടഞ്ഞൊരു കോലമെടുത്തു,
ശങ്കരഭാമിനി കൈകളിലങ്ങഥ
ശംഖം മുഴുക്കുകൊണ്ടു നിറച്ചു,
മെച്ചമിയുന്നൊരു കൈവിരൽ മുഴുവൻ
പിടിച്ചുളക്കോതിമെടു വിളങ്ങി”.

കിടാത്താ,

പാർവ്വതി കാട്ടാളസ്ത്രീയുടെ വേഷമാണ് ധരിച്ചത്. ഈ വേഷത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്ക് അന്തരഹം തോന്നുന്നത് കറത്തികളെ കാണുവോഴുകുന്നു. കാട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന കാന്തികാരുടെ വേഷം ഏതാണ്ട് ഇങ്ങിനെ തന്നെയാണെന്നു നിന്നും സംശയമില്ല.

“ആലിയാകളിലണങ്ങു കിടക്കാ
വാലാലരെന്നതു പോലെ നിരക്കു

— മർദ്ദ —

ശക്തൻ നന്മകൾ ദേഹത്തിൽ
കൈ നിറഞ്ഞതും കണ്ണാകുന്നു
ആകട്ടെ കുറെയൊരു വിശ്വധന്മാരവർ
വായും പൊത്തിക്കൊണ്ടു മിരിച്ചു”

അഹർദ്യമാർക്കും.

ഈശ്വരമു മഹാബലിയുടെ ശാപം സമ്പാദിച്ചു ഇല്ലാതെ
ആകൃതിയെയാണ് കവി കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആവിന്ദേ
ൽ ഇങ്ങിരിക്കുന്ന വാചകങ്ങളോടു സാമ്യമുണ്ടാക്കിയതി
നാൽ സിദ്ധിച്ച തന്മയത്വം മനോഹര കൈകളുണ്ടാവാൻ
പ്രയാസമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ സ്വഭാവീകമാകുന്നു
വിശ്വധന്മാർ വായു പെറുത്തിച്ചിരിച്ചത്.

പ്രകൃതിസുന്ദര പശുകൾക്കു
മത്ര കളിച്ചു വസിച്ചിടുന്നു;
അച്ഛൻ കൈകളെഴുന്ന കണ്ണുകൾ
ആശ്ചര്യം വെട്ടുമായാസമറിതം
വഞ്ചനാസാക്ഷരമാണിതമു ഗോമാൻ
കാഞ്ചാടി കളിപ്പിക്കുന്നു;
പൊക്കംകൈകൾക്കു നെ പറ്റത്തു
വിടലുപിടിച്ചു നിവർത്തി കൈകൾ
ഇതിലിതിലതിലിതിലെന്നു പറഞ്ഞു
വിരലുകൾ ചെറു വീടിട്ടു നിവർത്തും;
കൈത്തുമ്പുപിടിച്ചു വലിച്ചു
കഴിഞ്ഞിട്ടു കൈകൾ മിന്നും,
കളിയിൽപ്പോലു സുഖം നെയിച്ചും,
കൈകൾയിലു കണ്ടു കണ്ടിട്ടും,

വിട്ടുപിടിച്ചുകൊൾ കരുപിന്നെത്തു,
 ഘമനിവരതൽപ്പേ വിത്തു മറിഞ്ഞു,
 വര്യസംഗീതമാം വചനമുജ്ജ്വലം,
 കവിതകസേന കളിച്ചു രസിച്ചു
 തൂക്കുകൊണ്ടു പിറിച്ചു മുക്കി
 ശീശും നിറകയിലാശ്രയിച്ചും,
 ലക്ഷ്മീദേവതി പത്താം തന്നുപുനെ
 ധാര്യേണിച്ചു കഥാങ്ങൾ കൊടുത്തു,
 അവനി ദേവിയുമവനനെ പുറുപ്പ
 മാതാപോഷക താലോലിച്ചു,”

മാതാപിതാമഹന്മാരുടെ അടുക്കൽ കൊഞ്ചിക്കളിക്കു
 ന്ന കുട്ടികളെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവരുണ്ടെന്നിൽ മേലുദ്ധരിച്ച വ
 രികൾ ധാര്യിച്ചാൽ മതി; അതു കണ്ടിട്ടുള്ളവർ ഈ വരി
 കൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഏതു അനുമതം തോന്നുമെന്നു പറ
 യേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അദ്ധ്യായം ൧൪.

വൈചിത്ര്യം.

“പുരോഹിതനാതിയ ഗോപാൽ തിന്നുടെ
 തിന്നമടി തന്നിൽ വസിക്കും പാർവ്വതി
 തിന്നമടി തന്നിൽ സുരവാഹിനിയുടെ
 തിന്നമവവും കുളർ കൊങ്കപോഷവും
 പരിചമാടുകുണ്ടു സന്ദിക്കത്താണു

പുറത്തുനിന്നുവെച്ചു ചോദ്യം ചെയ്തു
 'തീർച്ചയ്ക്കിട്ടു ജടയുടെ നടുവിൽ വിളങ്ങി
 പ്പരിചയമാടു കാണുന്നതൊരു വസ്തു?'
 ധാരാളം ചെല്ലിതു 'നമ്മുടെ ജടയിൽ
 പെരുത്തിയ വെള്ളം വേർപെടുത്തില്ല'.
 'കുറച്ചു കലിപ്പിക്കത്തക്കതൊരു നാഥ!'
 സമസം മുഖമിഹ കാണാകുന്നു'.
 'മുഖമല്ലതന്നെ ജടയിലുള്ളവരും
 വികല സ്വരോധമെന്തെന്നു വാണോ'.
 'വികലസ്വരോജ്ഞ കൂടാറിന്നിടകാ
 പരിചയമാടു കാണുന്നതൊരുവകാരോ?'
 'കുറന്നിറയല്ലതു കയ്യുപാനത്തിൻ
 വരിയെഴുകൾ വന്നിറങ്ങിപ്പോ'.
 'ചുരിക്കക്കൊടി മനയുഗമിങ്ങനീ
 പരിചയമാടു കാണുന്നതൊരുവകാരോ?'
 'ചുരിക്കക്കൊടി മല്ലവിതളമിളകും
 ചെറുമിറയേറ്റു; അഥവതന്മയേ!'
 'സന്ദർശനത്തിന്നുവേദനയുഗമും
 പരിചയമാടു കാണുന്നതൊരുവകാരോ?'
 'ഗ്രിഹിപ്പാതന്നെയും! വേദനമല്ലതു
 കരിമിന്നിത്തളിപ്പാടുമെന്തേ'.
 'കരിക്കാമുതലി കളർമുഖമുഗമും
 പരിചയമാടു കാണുന്നതൊരുവകാരോ?'
 'കളർമുഖമല്ലതു കോക പാദം
 നല്ലിന സമീപം വിളങ്ങാത്തേ'.

“കളിവചനം വാ കായ്മിദം വാ
കളിലേനിക്കു വിചാശിദാനി”.

നളചരിതത്തിൽ നിന്നുദ്ധരിച്ച ഈ വരികളിലെ അ
ത്ഥം ഭംഗിയേയും ശബ്ദ ഭംഗിയേയും കുറിച്ചു പ്രത്യേക പ
ര്യയങ്ങളുണ്ടാവുമ്പോഴില്ല. പുരുഷന്മാർ ചിലപ്പോൾ ഭാര്യമാ
രെ കപടവാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വഞ്ചിക്കാറുണ്ടെന്നു കവി
ഈ വരികളിൽ സൂചിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

“പാശങ്ങളെക്കൊണ്ടെന്നാക്കിയ
വാമണ വാനൻ നിഖില ഭനാത്തു
വാമണനിപുണൻ സമുദാസ്യരൂപ
വാമണ ദേവവിതമാനണസഭാമുഖൻ,
കാമണമുഖൻ വിമല സഭോജ
മുതണനാമനൻ മാമണനമിതൻ,
പ്രണതഭനാമയ മാനവിശാനൻ,
പ്രണതപരാമണനാക്കിയ ദേവൻ;
ഗുണഗണനീലയൻ നിത്യവ്യക്തന
ജ്ഞാപതി മഗവാൻ കാത്തതുമേണം.
വേണിവിഖിതകമേളണീനതരണ
വേണീ മടുലയയാക്കിയ മഗവതി
വാണീദേവി മനോഹരഭാഷിയ
വാണീഭനീപ്പാണനങ്ങളെ നാവിൽ
വാണീഭേണം സന്ദതപംകള
വാണീമണിയം ദേവി! നകരേ;
വിണാപാണേ! നിമ്പകമലേ
വിണോമനിയൻ വരമേതുമേണം;

ഏണിപ്പോലാ വിശ്വാചനയാളു!
 വിചാരമൊക്കിനി! നിവർത്തുവതാലെ
 വാക്കിപ്പൊടി തൊഗിക്കി തന്നെ
 അവണി മറ്റൊരുതാൽ മറ്റൊന്നാലും
 തേങ്ങീടത്തൊക്കി നാമ്പിപ്പൻ
 തേങ്ങാണിതമരയിൽ വിങ്ങതി വേദം
 പൊങ്ങികൾ കൂപ്പിവണങ്ങിപ്പോന്നു."'

സൂര്യനാകുൾ

പ്രകാശനി സൂര്യപുത്ര മഹാബലനാഭാ
 അരവിന്ദാകര വിനയകുമാരൻ
 പരമനീധനനാഭ മരണാഞ്ജനമുഖ
 ശരണീകൃതനീല കമണീയൻ ഗുരു
 മഹാജ്ഞാതാസ്വ ദുഷ്ടബാലനായി
 തന്മണിമിതനായി പ്രതിജ്ഞാശാപക
 ബലത്താലമ്ല നന്ദകിരണാവലയമുൾ
 പരിണാമയീത കരുണാകാരൻ;
 അരുണാശ്ശവി നവചന്ദ്രിണാഭാതക
 തന്മണാപാശ സ്പർശണാനന്ദൻ,
 മരിണാകനക വികരണാപിഷ്ടസൂര
 തന്മണാനിതീയ ഗുരുണാശ്ശമർദ്ദ
 ഗീരിണാസമഗ്രനന്ദനാ സുചക്ര
 തന്മണിമാനസ്വ ശരണാചിത നീല
 കരണാന്നതഗുണ മരണാശ്ശമർദ്ദ
 ശരണാശ്ശമർദ്ദ, സുരണാശ്ശമർദ്ദ,
 മരണാശ്ശമർദ്ദ മന ശരണാശ്ശമർദ്ദ

അന്നുള്ള ചങ്ങലകളെയും ഹൃദയമെഴുതി
 ആറിപ്പോയ പിന്നെ എഴുതിയൊഴുത്തു
 എടുത്തുപെട്ടകളെയും തുറന്നുവെച്ചു;
 കണ്ണുനീർ വെള്ളപ്പൊക്കം വന്നപ്പോൾ ചെമ്പു
 പാത്രം വിരിയിക്കുക പോലും സഞ്ചാരം ചെയ്തു;
 ആയിരത്തിത്തൂക്കം താമരയിൽ പല
 തുൾക്കും പാറ പല തുൾക്കുമുള്ളതെ
 വിശദമായി തന്നിട്ടില്ലെന്നു സൂക്ഷ്മം തിന്നിൽ
 കൈക്കൊണ്ടു പിന്നെ പൂർത്തീകരിക്കുക
 ജീവനാശം വന്നു തിന്നിൽ അശ്രുക്കൾ വിരൽ
 സൂക്ഷ്മം വിരിയിച്ചു സൂക്ഷ്മം തിന്നിൽ വിരൽ
 പഞ്ചാഭ്യർത്ഥനയും കൂടിയെന്നിട്ടുള്ള
 തിന്നുകൾ സേവനം ചെയ്തു പാശ്ചാത്യർ സൂക്ഷ്മം

ശിരോമുഖം.

- (1) അഞ്ചുചങ്ങലകൾ-പഞ്ചപ്രാണങ്ങൾ
- (2) ആറു-മോശാച്ച സന്ദർശനം ആറു കർമ്മങ്ങൾ
- (3) എഴുതിയൊഴുത്തു-എഴുതാൻ
- (4) എടുത്തു പെട്ടകൾ-ശരിയെടുക്കൽ എടു പ്രധാന
ശാസ്ത്രങ്ങൾ
- (5) കണ്ണുനീർ വെള്ളപ്പൊക്കം-അശ്രുനീർ തിന്നുകൾ
പ്രമാണം, ആയിരം മുതലായ വികാരങ്ങൾ
- (6) പാത്രം വിരിയിക്കുക, മല, മൂർ, മണ്ണ് മുതലായ
പാത്ര സ്ഥാനങ്ങൾ
- (7) താമരയിത്തൂക്കം-എഴുതാൻ തിന്നുകൾ
ഉത്തമം
- (8) തുൾക്കും-മോശാവികാരങ്ങൾ

സാധാരണ പദങ്ങൾകൊണ്ട് അർത്ഥത്തെ നിശ്ചയമാക്കി ഗൌരവമുള്ള കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നതിന് നന്മയുള്ള നിഷ്പ്രയാസതയെ തെളിയിക്കുന്നതാണ് മേലുദ്ധരിച്ച വരികൾ. സാക്ഷ്യയോഗത്തി ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നന്മയുള്ളതായിരുന്ന പാണ്ഡിത്യത്തെ തെളിയിക്കുന്നതാണ് ഈ വരികൾ.

“കെമുഖോദ്ധര ജയഹരഃ|
 പരമധീനാൾ ജയഹരഃ|
 ഗൗരവ വാഹന ജയഹരഃ|
 ഏനമനോഹര ജയഹരഃ|
 തു. ന്ന, ണ മിഷിര ജയഹരഃ|
 ചമിതകണ്യവ ജയഹരഃ|

- (9) ഹി ഗൗരവപ്രസ്തുത താരയുടെ മേൽഭാഗത്തുള്ള അഗ്രത്തിന് അർത്ഥം.
- (10) ഇവയ്ക്കു താരയുടെ പാർശ്വഭാഗം.
- (11) സൂര്യൻ. പിംഗവയുടെ ഉപരിഭാഗത്തുള്ള വഹിരണ്ഡലാകാരമായ അംഗം.
- (12) കിരണനിക്ഷേപം-അധിരാശാസമാസ്രം.
- (13) മിഥ്യഗ്രവണ്ഡത്തിന്റെ അഗ്രം-സൂര്യന്റെ മേൽഭാഗത്തുള്ള അംഗം.
- (14) സൂര്യന്റെ റീഫ്-മിത്തവർഷയുടെ ആസ്തമമായ മേന്മാവാനായി.
- (15) പഞ്ചരൂപമണ്ഡലത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതും അഞ്ചുവർണ്ണമുള്ളതും.

— 230 —

[illegible]

സിദ്ധമതിയെ നീക്കം ചെയ്തത്!
 നവംബറിലെ പത്രങ്ങൾ!
 ശുദ്ധമതിയെ നീക്കം ചെയ്തത്!
 സിദ്ധമതിയെ നീക്കം ചെയ്തത്!

இப்போதோ,

[illegible]

അദ്ധ്യായം ൧൬.

രസങ്ങൾ.

രസങ്ങളെ കുറിച്ചു വിചാരമാക്കേണ്ട ഇടയിൽ വലുതായ വിവരവും ഭിന്നാഭിപ്രായവുമുണ്ട്. അതിലും വിശേഷിച്ചു ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളിൽ രസങ്ങളെ അനഭവയോഗ്യമാക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രയോഗിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണെന്നു ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിൽ അൽപ്പം വാസ്തവമില്ലെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയുമില്ല. അതിലും വിശേഷിച്ചു പദ്യമലയാളത്തിൽ ശൃംഗാരം, വീര്യം, കരുണം എന്നീ രസങ്ങൾ സ്പഷ്ടീകരിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസവുമാകുന്നു. എങ്കിലും നമ്പ്യാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുളുലകളിൽ ഓരോ രസങ്ങൾ കുഴിഞ്ഞു വരുത്താൻ ഇരിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. പക്ഷെ നമ്പ്യാന്റെ സമുദായ ഹാസ്യരസത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമല്ലാത്ത രസങ്ങൾ തുളുലിൽ വളരെ അപൂർവ്വമാകുന്നു.

രസസ്സുണ്ടെ വിഷയത്തിൽ നമ്പ്യാർ തീരെ ശ്ലേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഓരോ സന്ദർഭത്തിൽ പരയേണ്ടതായി വരുന്ന സംഗതികളെ വന്നവഴി തട്ടിവിട്ടു ഡോൾ ആ സന്ദർഭത്തിനു യോജിച്ച രസം ചിലപ്പോൾ മറ്റു രസത്തോടു, പ്രത്യേകിച്ചും ഹാസ്യരസത്തോടു സമ്മിശ്രമായിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ട് അതു ശാസ്ത്രവിധിക്കു യോജിക്കാതെ വരുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ചില രസങ്ങളുടെ മാത്രം കണ്ഠമായി ചില വരികൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

ഇളലുകളിലെ മദ്യരസം പ്രദേഷണ ഫാക്ടറുപ്രധാനമാകണം. അതങ്ങിനെയായിത്തീർന്നതിനു പ്രധാനമായ കാരണം ഇളൽ ചാക്രൻ കൂത്തിനെ അനുകരിച്ചു നിർമ്മിച്ച തുകൊണ്ടാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. പരിചാസ ഫലിതങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് നമ്പ്യാർ ഇളലുകളിൽ കാർഷികാർത്ഥങ്ങളെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്.

[illegible]

[illegible]

சென்னை, 15.12.2019

சமூக நலத்துறை அமைச்சர்
மாண்புமிகு பி. வி. சண்முகம்
அரசின் திட்டங்களை செயல்படுத்தி
கொடுக்கப்படுகின்ற சிவகாமியின்
குடிசை நுழைந்ததை கவனமாகப் பின்பு
பார்த்துக் கொள்ளும் நடவடிக்கை
கொள்ளப்படும் என அமைச்சர்
பேசியது அங்குள்ளிருந்த
பெண்கள் மிகவும் கவனத்தை
வசூலித்திருந்தது.

001212 - 721000 7034

ശീശിയാവതി മാർത്താണ്ഡൻ നമ്പ്യാലയിൽ പരിചരിക്കപ്പെട്ട ശീശിയാവതി തത്ത്വവിശദനാ അക്കാദമിക്ക് ആഭിമാനമായി നൽകിയ പ്രദാനം രണ്ടാം സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയ ചിത്രം കാണിച്ചു കൊണ്ട്

കൂടുന്നതുകൊണ്ട്. ഇതിൽ സ്രീകൃഷ്ണ ഹരസിക്ഷകയാണെന്നിലും അതല്ല മൗനവേഷത്തോടുകൂടിയാണ്. രാവണന്റെ പത്നിയായ ഭരതയെ തലയോളം മോളിക്കുവേണ്ട ഭാവിയിൽ സമയത്തു ബ്രഹ്മാവു പരിഭ്രമിച്ചു. അഭിവരണത്താൽ രാവണോത്തമത്തിൽ നിന്നുലഭിച്ച വരികൾ. ബ്രഹ്മാവിന്റെ നിലയുൾക്കൊള്ളുമ്പോൾ, സന്ദർശനം മൗനവേഷത്തായിരുന്നെങ്കിലും, ആ വരവിന്റെ വസ്ത്രം പരിശോധനാപരമാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ദാമ്പത്യത്തെക്കുറിച്ചു ഇളകൽ എടുത്താലും അതിൽ പല സ്ഥലത്തും ഹാസ്യമേ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടായി കാണാതിരിക്കുകയില്ല. തുളുളകളിൽ പ്രധാന രസവും അതുതന്നെയാണ്.

മുഖമിതിനരപതി തന്മയ വാക്കുകൾ കേട്ടു
 ബുദ്ധിമിതി കനിവു കലർന്നു കരുമിത്തന്നൊരുമൻ
 ദർശിതതാ മലമുഖിതാമല സന്നിഭംഗം ശരീരൻ
 നൈതന്മയ കൊടിയെന്ന കണക്കു തടിച്ചൊരു വാളാ
 തുടുന്നതന്നെത്തുടങ്ങൊട്ടു മെന്തുകിടാരം പോലെ
 കടിച്ചാകുമി ശരീരം പോലെ വിളങ്ങുന്ന ഭാരമേറേ
 ചുട്ടുപൊട്ടി സകലമിട കലങ്ങുന്ന ഭാരമേറേ ചുട്ടുപൊട്ടി
 പരിശോധനയോട പട പൊതയിടിന പൂർണ്ണമെന്നെയെന്ന
 കരതാ നവനികരനികാരവു മർദ്ദമെന്നൊരുമൻ
 ഗിരിവനമേറേറേ മർദ്ദമെന്നൊരുമൻ
 മൗനമേറേ മൗനമേറേ മൗനമേറേ ഗാർഹി
 മൗനമേറേ മൗനമേറേ മൗനമേറേ മൗനമേറേ
 മൗനമേറേ മൗനമേറേ മൗനമേറേ മൗനമേറേ
 മൗനമേറേ മൗനമേറേ മൗനമേറേ മൗനമേറേ
 മൗനമേറേ മൗനമേറേ മൗനമേറേ മൗനമേറേ

ശരണമർദ്ദനവല്ലഭരിണിനെ കാട്ടി ഹരസ്തോത്രം
 ജ്ഞാത കഴിർച്ചന്ദനീനാഭവുജ്ജ്വലകിമുക്തിവരവവും
 മർദ്ദകവമകടരോകണി നന്ദാകട തടിച്ചുകട വദിവു
 കർമ്മാതമ ചരണാദികൾ ഭീഷണവേഷവിശേഷം
 മുഷ്ടകരമതു മൂന്നു ജഗത്തിമുത്തമകൊരു വിമിത്രം!
 അംബരമലകമാലക നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു വിളങ്ങിന ശുദ്ധം
 അംബുധിയുടെ ലംഘന സമയസമുത്ഭവമെന്നതു വേദാലയ
 വഞ്ചനയിലൊരു വിസ്മയകാവ്യമെങ്കിലും മനമൊന്നു കണക്കു
 കടലിഴികളിലൊന്നൊഴു കണ്ടു വിരണ്ടു വൃക്കോലമവിരൻ
 ഏതെന്നു മനിയായമിതിങ്ങിനെ സാഗര തി വനാനിദാനി
 ഏതെന്നി അനീചമുജ്ജ്വലതളിരമമെന്നൊവിസ്മയമേവം
 മഹിമയിലുടനീങ്ങിനെ തിങ്ങിന തീവ്രതമയമോരമ
 കനലികമാമൻ വിരവൊഴു പരവശമാമ മിമന്നതൊ"

കല്യാണസൗഗന്ധികം.

“കേട്ടമസിച്ചമസിച്ചു കൊണ്ടിങ്ങിനെ
 മുഷ്ടിയാൽ പ്പെട്ടെന്ദിച്ചിതു തുണയിൽ
 വട്ടം തിരിഞ്ഞു നെൽത്തോടൊരു തുണിൽ നി
 ന്നതുമായും കേട്ടു ഒന്നുട്ടി മോകകൃഷ്ണം
 വട്ടത്തിലുമേക്കാവ മുഷ്ടിയും മേഷ്ടിയും
 അമ്മുബാഹുകളും നിഷ്കരനാഭവും
 നെട്ടുമാറുമേക്കാവ വേദാസപദാവമാ
 യ്ക്കെപ്പാട്ടിപ്പൊക്കുട്ട നേരമകെട്ടുനും
 ഒന്നുട്ടിയെക്കുട്ട കൊണ്ടെട്ടു ശിക്ഷിതരും
 മുഷ്ടികൾ കൊണ്ടു നോക്കിട്ടുമണ്ണു വിശ്വത”.

പ്രാഗ്ഭൂമിമഹിമ.

ജന്മകരമായ ഒരു രൂപത്തെ പരജ്ഞാനംകൊണ്ടു വളർത്തിക്കുന്നതിനാൽ ശ്രോതാക്കളുടെ മനസ്സിൽ ഭയവികാരത്തെ ജനിപ്പിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാകുന്നു. കവി വളർത്തിയ വിശദമായ ഒരു രൂപം ഉഷ്ണിഗോചരമാകുന്നപക്ഷം ഏതുധീരനും ഒരു തെറ്റാതിരിക്കുന്നതുമാകും. ഉഷ്ണിഗോചരമല്ലാത്ത ഒരു രൂപത്തെ മനുഷ്യന്റെ വിഭാവനയിൽ നിർമ്മിച്ചതിനു ശേഷം അതു വികാരത്തെ ചെങ്കുത്തിക്കുമെന്നുമാത്രമേ ശ്രദ്ധണമാത്രത്താൽ ഭയത്തെ ജനിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. അതു കൊണ്ടാണ് വാഗ്‌മുഖമായി ഈ രസത്തെ അന്ത്യനിൽ ജനിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയാസമാകുന്നത്.

പോണ്ടുപിടിച്ചു വെളുത്ത ശരീരം
 നീണ്ട കഴുത്തും മണയിച്ചുളിക്കും
 കോമുകൾ പോലെ മെലിഞ്ഞു കഴുത്തൊരു
 കാമ്യം കയ്യും കണ്ടാൽ വികൃതം
 എല്ലുകൊടു പല്ലുതരിച്ചു
 കണ്ണുകഴിഞ്ഞു കാഴ്ചകറഞ്ഞു
 കണ്ണുമാടച്ചു കാമുപിടിച്ചു
 കൂടും താടിയിലൊന്നിട്ടിട്ടും
 വാക്കിനു കൂർച്ച കറങ്ങിക്കല്ലാട്ടും
 താടിയിലൊരു കൈകഴിഞ്ഞു തുടങ്ങി
 തലയിൽക്കാഞ്ഞൊന്നിക്കല്ലാത്ത രോമം
 കണ്ണുമാടിക്കു സമാനം നല്ല
 കയ്യിൽ പിടിച്ചു മിന്നത്തു ശിരസ്സും
 കണ്ണിൽപ്പിടിച്ചു നിറഞ്ഞു നിറഞ്ഞൊരു
 വെളുത്ത കണക്കിനു കാണാം വെളിയിൽ

പൊയ്ക്കല്ലിവന്നെട വാണാനന്ദം കൊ

ണ്ടയ്യോ! ശിവ! ശിവ! പാദമണ്ഡലം!”

ശിവാവതിചരിതം.

“നാമതു മോക്ഷമെപ്പേതം സദാ മതാലകൾ ചുക്കി
 മൃഗീയതു കണ്ണുകൾ രണ്ടുചിത്രീയതു ചർവ്വിടും പാദം
 ഹിഴിയതു ഭക്തിനോടൊത്തതികഴിക്കു താഴിയും ചുണ്ടും
 കഴിയതു കാലകൾ രണ്ടും തടയിൽ മോക്ഷമില്ലെന്ന
 ബുദ്ധിമ കണ്ണുവി കാണ്മാം, വചിയ കഷ്ടവും വണ
 പിടിച്ചു സന്ധികൾക്കൊരും പൂഴിയതു ദ്രുതം ദുർഗ്ഗന്ധം
 ഭുജിയതു ഭക്തിമയമല്ലെങ്കിലും കൊഴുത്തു ചങ്ങലാമോടി
 കഴിയും മുഞ്ഞിയും പിന്നെക്കുഴിയതു മേഘവും മോഹ
 യണിയതു നൈകവിരലൊഴു മുറിയതു റീഞ്ഞകൊലം
 അറിയതു താർപ്പുകാടങ്ങൾ പറഞ്ഞുകേൾക്ക വൈഷമ്യം
 ചുരുക്കുന്നതോ സിവൻ ഗതിക്കൊന്നു മോഹനീടും
 അധികാരം വടികത്തിട്ടുകിടക്കപ്പോഴെയതു
 പിടിച്ചു വിഴുമാണൊരം പിടിച്ചുനിന്നുമാണൊരു”.

നാളാരുണിചരിതം.

ബീരുസംഗായ ആകൃതിയിലുള്ള പല മനുഷ്യരെയും
 നാം കണ്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത വസ്തുനകൾ വായിക്കു
 മ്പോൾത്തന്നെ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ആ വികൃത രൂപത്തി
 കൾ ഒരു പ്രതിഭ പ്രയത്നം കൂടാതെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന
 തിനാൽ ഈ കഥ നമ്മുടെ അനഭവമുള്ളതായിത്തീരുന്ന
 ളെ”.

“നന്ദനനന്ദന സുന്ദരാനന്ദനനന്ദനീയ ഗുണാംബുധാ!

കുന്ദസുന്ദരനന്ദനാസ ഭുകത! കാലവ! പാദവിഭാ

ചഞ്ചലാമൃതചാതലോലന! പഞ്ചവണ്ണ സങ്കാശ്യതേ!
 ചഞ്ചലാമൃത നിഖകരമൃ! മഞ്ജുളാനന പാചിദോ
 ഗോകുലേന നരോന്യതേ! ജയദോഹനാമ! നരോന്യതേ!
 ഗോപികേന! നരോന്യതേ! നരോഹരനാമ! നരോന്യതേ!
 സാധുലോക ശിവമേനേ! പാചാസ് താകകുലമിതിനെ
 ബോധിതാഞ്ചലമന! പിഴച്ചു പീഴിച്ചുതാഴുക പൂജിപ്പുകൊ
 മ്പൂജിക്കൊണ്ടു പറിച്ചുതൂം മേലൂ കഷ്ടതാത്മിക കൊണ്ടതും
 നിഷ്കരം പിടിപെട്ടതും മീല തട്ടമുതലും മൊഴുതും
 മാമുലകൊണ്ടിയിട്ടതും മേ കാവുകൊണ്ടിനെ തൊട്ടതും
 പീലിപ്പാലമൊടിച്ചുതും വന്നൊരു നന്ന പിടിച്ചുതും
 എന്തവണ്ണ മോഹപരംഗിതെ:കൊഴിന്നിരിക്കുന്നു
 എന്തവണ്ണ ശരിക്കുകി മുതിയങ്ങമുതൊരു മോഹിനിയെ!
 കണ്ട ഗോഷ്ടികൾ കൂട്ടവാൻ വികവുള്ള കൂട്ടിതെന്നതു
 കൊണ്ടുപുണ്യനാരിയെ കൊണ്ടു നാഹിക്കിടവ ഗതിയുള്ളമേ”

സ്തമനകര.

“പാദിപാദിപങ്കമേന! പാദിപാദി പാദമേനേ!
 പാദി പാദിപാദമേനേ! പാദമേനേനേ!
 ദിപ്താസ്സസാമേനകമേനേന കൊണ്ടു തന്ന
 മൃത സിദ്ധ വലയകൊമ്പുവല്ലഭാ!
 തപൽപ്രിയനാമേനകിനേനേന കൽപ്പിച്ചുതും
 അപ്രിയം തൊൻ മൊഴുതപാടി ഉൽപ്പവനേനേ!
 ശ്രോധം കൊണ്ടു മൊഴുതപാദകൊണ്ടു കൽപ്പി നി
 മോഹവാ! നിന്നാജയത്തിലാല തിടക്കണം”

അംബരിഷമതിര.

അതിരവതെ ഉദ്ദിപിപ്പിക്കുന്നതായ പല പദങ്ങളും തുളുവുകളിൽ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും നമ്പ്യാർ നിമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മേൽ ഉദ്ധരിച്ച രണ്ടു പദങ്ങളിലും പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടിയ പ്രാർത്ഥനകളാകയാൽ അവ ഹൃദയംഗമങ്ങളാകുന്നു.

ദേവദേവ! ദിനംപ്രതി!
 ദേവകി നന്ദനാ! ഭാരതേ!
 കൈവരേ! ഞാനെന്തുചെയ്യും?
 കൈവല്യമേന്മ! ദേവാ!
 കാരണ്യമില്ലാക്കിത്തോരാ
 ദുഷ്ടാഗതാരം കൈവനാറിൽ
 പാർത്താലാവതെത്തൊരാ!
 മന്നവനഗ്രജൻ ധർമ്മ
 നന്ദനനതന്നെയും പിന്നെ
 അന്യരേയുമെങ്കിലൊ ഞാൻ
 ചെയ്ത കാണുന്നു?
 പാണ്ഡവനർമ്മനനാണോ
 പെണ്ണമല്ലാതെയാരെയും
 കണ്ണനും മറുത്തുവതം
 പരിഹസിച്ചിടും;
 പാരിവർത്ത വൈരികളെ
 പോരിലാത്തു സഹനമിപ്പാൻ
 പാർത്തിശൻ അന്നോരസ്യം
 പാഴിലായല്ലോ!

പുണ്യധീക വിജയമാന!
 ഷണ്ഡനാമെനിക്കു പാത്താൽ
 ഗാത്രിയും കൊണ്ടേറ്റു ഫലം?
 അണ്ഡമവാക്കുനാ! നാഥാ!
 പരിതാപവാരിധി തണിൻ
 പരിശുദ്ധമൃഗണനോരേ
 കന്യാനാസിന്ധോ! ഗോപിനാഥ!
 പരിപാമിക്കുന്നുഃ

നിവാതകവചവധാ.

ഭവേതിമന്ത്രാ കേട്ടാലും നി!
 പോരളിയിൽക്കൊല്ലാം
 സോമനം താതൻ താനും
 മാതാമനാതം;
 മന്ത്രികളും കൂടി കൈല്ല
 മന്ത്രിയെന്നു പോലുമെല്ലാ!
 മന്ത്രികളെല്ലാം നമ്മെ
 വണിച്ചിടുന്നു;
 അതുപോലെയായിത്തോന്നാത
 ശിശുപാലനെ കൽപ്പിച്ചുപോൽ
 ശിശുവെന്നെന്നെ മാനം ചെയ്കവാൻ
 തീവ! ശിവ! ശാമോ!
 പരയൻ കളിപ്പിച്ചുപോലേ മേപ്പാൻ
 പരിമിതനാക്കുന്ന പോരളി
 പരമേശ്വരിയെ കേൾക്കുന്നതാ
 മാനങ്ങളെല്ലാം;

— മനുവ —

കരുണയില്ലെന്താതിനും
ഗുരുവിനും ദാസാഭയന്മാർക്കും
മരുണാഭയം പോലെ മറ്റും
മനസ്സിലേ അതും;
കരുണാസിന്ധു കാർവണ്യമർഹം
ചരണപലകൾക്കും മറ്റും
ശരണം തന്നെ തുടർന്നിട്ട്
വ്യാപനം കിഷാമം”;

താമിനിസ്വരംബരം.

മേൽ ഉൾക്കിട്ടു പദങ്ങളിലെ ശൈകരണം സ്വയം
കുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൭.

പശുശ്ചൈവപ്ലകളും സദാചാരവാക്യങ്ങളും.

പശുശ്ചൈവപ്ലകളേയും സദാചാരവാക്യങ്ങളേയും സമ
യോചിതമായും ഭംഗിയായും നമ്പ്രാൾ തുളുവുകളിൽ പ്ര
യോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ പഴയ കവികളും പുതിയ കവി
കളും അവരുടെ കൃതികളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലെന്ന സി
സ്തൃശ്ശേയം പറയാവുന്നതാണ്. ഈ തിര്യകപണത്തിൽ അവ
രും വായനക്കാരുടെ രസബിന്നായി അല്പം ഉദ്ധരിക്കുന്ന
ത് അനാചിതമായിരിക്കുകയില്ലെന്ന വിശ്വാസത്താൽ ഏ
താനും ചിലവ താഴെവെക്കുന്നു.

— മന്നൻ —

- (1) "പണമെന്നുള്ളതു കയ്യിൽ വരുമ്പോൾ
ഗുണമെന്നുള്ളതു മൂർത്താകും
പണവും ഗുണവും കൂടിയിരിപ്പാൻ
പണിയെന്നുള്ളതു ദേവധീകേണം".
- (2) "ജ്ഞാവും വഞ്ച മുഴുത്തെന്നാകിൽ
ഗുണവും പുത്തയനുഭവല്ലാത ദേവം".
- (3) "പൊക്കിരക്കൊഴിയും വിണീട്ടീവനെയെ
ദൂഷയതോവാകുന്നതിഹ ദേവം?
മുലകുടിയെന്നതിൽ മുദ്രവ കഞ്ഞിനു
കുലസംബന്ധമുണ്ടല്ലോ നൂനം".
- (4) "നാൽക്കു ബാധിക്കുതിരില്ലാത്തവനി
ച്ചാത്തത്തിനു മതിമോഹം പാതം,
താനുള്ളൊക്കെയെ മേവർ വരത്തേ
ദാനം ചെയ്യാനുള്ളൊരുതരമോ?"
- (5) "മരണിനാലാരിൽ വലഞ്ഞൊരു പുത്തയനു
രൊന്നികൾ പലവക വന്നു കവികൾ;
മാനക്കുടവും ശുദ്ധക്കുടവും
സ്ഥാനക്കുടവും ദേഹക്കുടവും
ഗർഭക്കുടവും കർമ്മക്കുടവും
ദൈവക്കുടവും കാഴ്ചക്കുടവും".
- (6) "കൈകൾപ്പണയില്ലാതെ വരുമ്പോൾ
കടവും തന്നെ തലയിൽക്കേറും
പൊക്കം പിടന്ന സ്രീജന സംഗം
പൊക്കത്തൊന്നിഹ തോളിൽക്കേറും".

- (7) "ചെന്നു കെട്ടുകയേക്കാം നിന്നു കെട്ടുക നല്ല".
- (8) "തന്നെക്കാൾ വലിയൊരനെ താങ്ങുമ്പോഴിട്ടിടത്താൽ
പിന്നെത്താൻ ആർ തടയുമ്പോഴിട്ടിടത്താൽ പോകുകയുള്ളു".
പ്രാദേശികമാണിത്.
- (9) "മല്ലപ്പുറമ്പാടി നേരമുതിർത്തു
കല്ലിനമുണ്ടാമൊരു കൗതുകം".
- (10) "ജളനെന്നൊരു സ്ഥലത്തേക്കു കൊ
ണ്ടുളവാകും ഗുണമെന്നതിനർത്ഥം".
- (11) "ധനമെന്നുള്ളതു മോഹിതനോടും
വിനയമൊത്തത്തോടൊപ്പമുണ്ടാകണം".
- (12) "വല്ലാത്തതിലില്ലാത്തതു
തെല്ലാപർക്കു സമ്മതമല്ല".
- (13) "കുന്നകൾ മൂലം കാലിനീ മൂലം
കലഹം പലവിധ മൂലകൾ സുഖം".
- (14) "മുയ്ക്കുകിടക്കു വർദ്ധം വൃണമതു
ചൊട്ടം പിന്നെയുമൊരു സമയത്തിൽ".
- (15) "ആഞ്ഞുകൊണ്ടു പിന്നെയൊന്നിൻ
നാണക്കേടുകൾ പ്രാണൻ വെട്ടുക".
കിരാനം.
- (16) "മൃഗികളൊന്നായിട്ടു മരണനാലൊരു
പുലിയൊടു കലഹിക്കുന്നതൊന്നാകുമോ?"
- (17) "മുട്ടു ചുമന്നു നാക്കുനവരൊരു
കുട്ടിയു കടമിളിറക്കാൻ മോഹം".

- (18) “കണ്ടുകിണറ്റിൽ തവളക്കുഞ്ഞിനു കുന്നിയിൽ പാറക്കൽ മോഹം”.
- (19) “പിണ്ഡം വെട്ടാനാളുണ്ടാക്കുക ഭണ്ഡമതാം ധനമില്ലെന്നാക്കി”.
- (20) “ചൊട്ടച്ചാൺ വഴിവട്ടം മാത്രം കഷ്ടിച്ചുതു പാറക്കും കോഴികൾ ഗതവന പീഠകേ മീറകം വിശി ഗഗനേ ഗമനം വാങ്ങിക്കണ്ട”
- (21) “തൊണ്ണൂറുവെണ്ണാൽ കൂട്ടം കൂടിയി ലത്തുനായിരമെണ്ണം കൂടി സചതുപിശ്ചെങ്കിലനന്തനെടക്കും ധർമ്മമെടുപ്പാനാവാതെതരോ?”
അഭിജിതിസ്വയംഭവം.
- (22) “മാറ്റാതിൽക്കുറി നേറ്റാത്തുള്ളൊരു കൂറ്റാക്കൊല മാറ്റാൻ നല്ല”.
- (23) “ഉപ്പുപിടിച്ച പാർത്ഥശേണകാൾ ഉപ്പിനു പുളി കുറയ്ക്കു പറയുമ്പാൾ”.
- (24) “പണമെന്നുള്ള മിന്നാടൈപെട്ടാൽ വ്രണയും മകുടത്താൽ ഫലമില്ലതും”.
- (25) “കുറുനരി ലക്കും കൂട്ടകിലും ഒരു ചെറുപുലിയോട ഹമിക്കില്ലതും”.
- (26) “പണമുള്ളവനെപ്പാട്ടിൽ വരുത്താൻ വണി ചെയ്യുന്നതു പാർത്ഥിപ ധർമ്മം”.

- (27) “യജ്ഞികളെ! ദേവമിട്ടു കരയ്ക്കൂ
പട്ടി കടിയ്ക്കിയെന്നു പ്രസിദ്ധം”.

പ്രോബത്തു.

- (28) “ജാതപരകൽപ്പിതമെന്നതു പാൽക്കാൽ
വിശേഷണത്തിന്നൊഴികൾവെക്കുന്നു?”

- (29) “കർമ്മാലയ വരുന്നതുമെല്ലാം
ശർക്കരിയെന്നു നിനച്ചീടേണം”.

- (30) “കുലമുദന്മാരുടെ വിദഗ്ദ്ധതയെന്ന
നാമവും വരുവതു വരുന്ന പൊദ്ധു”.

- (31) “തീറ്റം കൊറ്റം മൃഗങ്ങളെ
കിറ്റം പണമതു മാരാമ്പാൽ”.

- (32) “വെറ്റം കരളും പരിശുദ്ധത
കിറ്റം ദിനതു പണിക്കർക്കുതാം”.

- (33) “മേലികൾ തന്നെ വിളവു മുടിച്ചാൽ
കാലികളെല്ലാ നടന്നീടുമ്പോൾ”.

- (34) “കുപ്പയകത്തൊരു കള്ളാരിയന്നാൽ
എപ്പൊഴുമില്ലാത്ത സുഖമറിമെന്നും”.

- (35) “എന്ദ്രാനൽപ്പം കടുർത്തിച്ചാ
മസ്ഥപാമ്പികൾക്കാകെക്കുതാം”.

- (36) “പാപികളോടു ഹിതത്തെച്ചൊന്നാൽ
ജഗപത്താഴിക്കുന്നതിതാം”.

- (37) “പാമ്പിനു പാലു കൊടുത്തെന്നാകിൽ
കമ്പിരിയേറി വരാമേയ്ക്കു”.

സ്പർശനകര.

- (38) "കേട്ടതാഹ്" ശബ്ദിക്കും കുറുന്നതിനെയും
കുട്ടുവായുക്കളോ ശ്വസിക്കുന്നു?"
- (39) "കൊന്നന്തിരോക്കാരും കോതിയിറയ്ക്കൽ
ചെയ്തും വിളിക്കുന്നതു ബഹു ഭാഗം"
മാമാനക്ഷിതം.
- (40) "കൊന്നാൽപ്പാമ്പാ തിന്നാൽപ്പോലും
ഒന്നൊന്നും വലുതാം ഭുജിയുണ്ടോ".
- (41) "തോണി കടന്നാൽ യൊഴ്കൊണ്ടൊന്നൊന്നും
നാണയമുണ്ട്? ഇപോലെ സമസ്തം".
- (42) "തന്നത്തന്നെയെന്നതിനോക്കാരും
പിന്നെ വിശേഷിച്ചൊന്നു ഇങ്ങനെയല്ല".
- (43) "കയ്യിൽ കിട്ടിയ കനകമുപേക്ഷി
ച്ചിട്ടാകൊൾവാൻ ഇഷ്ടിക്കുന്നു".
- (44) "കുവലയമെന്തെങ്കിലും പരിമളസാമാനം
തവളകളറിവാൻ സംഗതി വരുമോ?"
- (45) "നല്ലൊരു പാട്ടും കൊട്ടും കേട്ടാൽ
കണ്ണിനു ഭാവവികാരമെന്താണു്".
- (46) "പെണ്ണിൻ ഭാവവിശേഷമെന്തെല്ലാം
കണ്ണിജ്ഞാതവന്നുണ്ടുമാമോ?"
- (47) "പ്രതിപാസാദികൾ പറയുന്നവർ
അതികീഴിയെന്നതു കേൾക്കുന്നവരും

മരിക്കാൻ വാ സമയമുണ്ടാകെ
നന്നെയെന്നു മനസ്സിലാക്കുക”.

- (48) “അങ്ങാടികളിൽ തോലി പിണഞ്ഞാൽ
അമ്മയൊടു പ്രിയമെന്നതുപോലെ”.

നളചരിതം.

- (49) “കയ്യിലിരിക്കും ഭൂപ്രദപേരറി
മുറ്റത്തു കൊള്ളാനിച്ഛിക്കുകൊ?”

മഹാകവിയനം.

- (50) “നോക്കൂ കെട്ടു വസ്ത്രമണയ്ക്കുന്നതിലും
പ്രാണൻ കളികളത്തോൾ നല്ല”.

- (51) “അങ്ങാടിനൊക്കെ തോലി പിണഞ്ഞാൽ
കിണറുകൾക്കൊക്കെ നന്നല്ലോ”.

അഥർവ്വാരാധനം.

- (52) “മണമുള്ളതെ കുമ്പുരങ്ങൾ തിരഞ്ഞി
ട്ടുണയുന്നില്ല വണ്ടുകളല്ലാം”.

പദ്മചരിതം.

- (53) “കണ്ണില്ലാത്തവൻ പൊണ്ണൻ കാട്ടുകൾ
കൊണ്ടാറിച്ഛിക്കുന്നതുപോലെ”.

ബാലിവിജയം.

- (54) “മുടിയൊടു വേർപെട്ടാലതിനാണേ
മുഴവിൽ മിതമുൾ മീറ്റുവണ്ടുകൊ?”

സുന്ദരിസപരംബരം.

- (55) “കാലേകൂട്ടിക്കത്തണമെന്ന
മാലേ മലയെ കർമ്മണയ്യുള”.

(56) "അൽക്കലാഖത്തർനിറൽസാഹിദ്യ മ
 മിക്കാക്കെന്ന നിന്നാദ്യ വസ്തിയാൽ
 തികക്കട്ടെപോളം പണി വസിക്കി
 സ്ത്രീക്കളെയെന്നൊരു മധാല്ലഭമല്ലോ".

(57) "ഏകത ബുദ്ധിമുള്ളവരോട്
 മോക്ഷസുഖാധികളെ മെമ്പൊരു".

(58) "ഏല്യാം മെമ്പൊ മഹതാക്കളെന്നൊരു
 മധാല്ലഭമായതു നിതപിക്ഷരബാധ".

(59) "അക്കന്നിച്ച് വിളങ്ങും പൊഴിതു വി
 ഉപ്പിൻ ഹരത വിളക്കും വത്തൊ?".

(60) "അന്നൊന്നാരിമന്നുരു മുഴങ്ങാൻ
 അനുവേദനാഗ്ര മിതന്നുവിടയണം".

അങ്ങനെയൊരു ചരിതം.

(61) "മഹിപെട്ടാൽ പുനരനന്തതാക്കു?
 ഗതികെട്ടാൽ പുലി പപ്പല്ലാ നീനോ".

വിവൃദ്ധബദ്ധം.

(62) "ഗർഭത്തിൽ കിടക്കുന്നെ കർകരൻ മഹിമുന്മാരും
 ഉന്തിയിൽ ഭരണമിടത്തുവെക്കുകൊ കോപം?".

(63) "ഗർഭം വളരുകിയാണെന്നൊരു
 മുട്ടിധാരകരെന്നൊരംഗിക്കും
 ആ വഴികളൊൻ നീവീച്ചിടും
 അപ്പുജനങ്ങളുടേനെ മാനം".

ഗോവർദ്ധനചരിതം.

(64) “ഭക്ഷണമാക്കിന യവളരീതിത്തമ
ചമച്ചുപ്രസന്നനൊ വധിപ്പാരായി!”

(65) “കടിയുളപ്പി കരഞ്ഞുപോയൊരു
വരിയെൻ നിൻകൈയല്ലാതെയാ?”

ചെറുമാമ്പലവധം.

(66) “പഞ്ചസാരപ്പൊടിമുററു ചൊല്ലുതീർത്തു
നൊഞ്ചുകത്തങ്ങു അമിയും കുറഞ്ഞു പോം”.

(67) “ചൊല്ലുന്ന കേൾക്കുചിപ്പാമ്പനനുളിട്ട
പല്ലുതൊട്ടെണ്ണ നാനിട്ടു തുടങ്ങാലോ”.

(68) “നൊട്ടും പണയമുണ്ടെന്നുളിട്ട
കല്ലിമുപ്പല്ലിമു തുടർത്തുകയാലോ”.

(69) “പെട്ടുളിന്റെ മൊൽകേട്ടു മാടിപ്പൊപ്പു
പെണ്ണൻ മറന്നുപോയൊരു! മറന്നുളൻ!”

(70) “വിട്ടിമുണ്ടെങ്കിൽ വിത്തുമാറ്റുകിട്ട
മുട്ടിമു കിട്ടാമിട്ടെന്നാകിലോ”.

(71) “അച്ചിക ഭാസ്യപ്രയത്തി ചെമ്മുനംവൻ
കൊച്ചിക്കുപോയൊരു കൊച്ചിപ്പിടന്നോ”.

ചെറുമാമ്പലവധം.

(72) “കാട്ടുകാവിൽക്കൊണ്ടു സകലാനിധനപോൽ”

- (73) കല്ലുവൃക്ഷമരകക്കാതിടുന്ന കൃഷിക്കർ
കാഞ്ഞിര വൃക്ഷത്തിലാറയുണ്ടാകുമോ?"
ഹരിണീസ്വതംബരം.
- (74) "കണ്ടുകുളുഴത്തയ്യണമാക്കിവെക്കുന്ന
തണ്ടുതപ്പിക്കു സുബതില്ലാരികളും,
മണ്ടുപേയം മറക്കാവീപാർക്കേണെന്നു
കണ്ടുകുഴാമതൊക്കിപ്പൊതു സംഭവം".
- (75) "കട്ടികൾക്കു പനിച്ചാൽക്കണക്കല്ല
കിട്ടുമെന്നാകിമലമോരം തുടങ്ങാവു".
ധ്രുവചരിതം.
- (76) "മുർല്ലമായുള്ള വസ്തു വെളിച്ചത്തി
നെല്ലാജനങ്ങൾക്കു മാഗ്രഹമില്ലയോ".
- (77) "മരമുള്ളനാകെടക്കു മരമുളളതുക്കു
തക്കമിൽ വന്നു താൻ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുക്കി
തക്കവണ്ണം വേല ചെയ്യുന്നവൻ സുതൻ".
ബാബുൽദൈവം.
- (78) "ഗോക്കള വിറകു വഴിക്കു പണത്തിന്നു
ശേഷമുള്ളക്കൊണ്ടു വളർക്കുന്നവരില്ല".
ശൃഗമോക്ഷം.
- (79) "മുർത്തനത്തുറമെപകരാട്ടുജ്ഞത്തിന്നൊരുമാറ്റം".
- (80) "പാമ്പിന്നു പാൽ കൊടുത്തൊരനു പാഞ്ഞുവന്നു
(കുതിച്ചു)
ചേമ്പിന്നു നെഞ്ചൊഴിച്ചാകിൽ പെരിഞ്ഞു കൂട്ടുവാ
(ഭേദം)".

- (81) “ഇങ്ങനെയൊക്കെയെന്നു ചോദിക്കുകയും കഴിക്കുന്ന പട്ടികൾക്കു കൊടുക്കുന്നതെഴുതികൾക്കു നമസ്കാരം”.
- (82) “യുക്തിവാക്കിപ്പുറന്നതും പട്ടിണിയായ് കഴിക്കുന്ന ചാട്ടപുളിപ്പുറത്തു പാട്ടിയാക്കാനിരിക്കൊണ്ടു നീട്ടിയൊരു കൈയ്യുകറിക്കഴിക്കേണ്ടിനെയുള്ള കൂട്ടക്കൊന്നു മോത്തനാളും വിശ്വപാശിപ്പാൻ പാത്രമല്ല”.
- (83) “കുഞ്ഞുവേദനയായ കള്ളന്മാർ തവയ്ക്കിട്ടു കൊണ്ടുവേദനകളില്ലാതെമുമ്പത്തരം”.
- (84) “ഉറക്കത്തിൽ പണിക്കത്തു തനിക്കുമില്ലെന്നിരിക്കെ ല്ലറക്കൊട്ടികൾ പൂക്കൾ നമ്മളെല്ലാമോതാപാലെ”.
- (85) “സഞ്ജനങ്ങളിലിരിക്കുന്ന മിക്കിലും സഞ്ജനിക്കാറു ഉത്തരനങ്ങളോടു മോത്തൻ ഏതന്നും സംഭവിച്ചിട്ടാ; കൊടുപാത്രങ്ങളിൽ നല്ല പൂളിച്ചു തെക്കൊഴിച്ചെന്നാൽ കൂട്ടവൻ കൈയ്യതടത്തു കേട്ടു കണ്ടിട്ടെന്നതല്ല? കൊടുമുടിപ്പാമ്പിറന്നുകൊണ്ടു മെല്ലത്തലോടി
(അൻ പാട്ടിയാക്കുമെന്നു മോഹം മാനുഷന്മാർക്കുളവാമോ?”
സമാഖ്യവരും.
- (86) “പടിക്കൽപ്പാറ പൊന്നൊരിൽ പാതി തേവമകുന്ന (പോലെ”.
- (87) “ഉറക്കത്തിൽ പണിക്കത്തൊരുമന്മാർക്കുംവരയില്ല”.
- (88) “വെളിച്ചമെന്നവകെല്ലാ വെളിച്ചപ്പാടൊന്നുപോലെ”.
- (89) “കൊക്കൊന്നുകൂ താപാപം കുമ്പകൊക്കൊവിതരത്തി”

- (90) "നിററിപ്പുള്ള മുതലകൾ ചിററി വന്നങ്ങുക്കുണ്ടാൽ
 മരവിയാകും തമ്പുക്കുടേണമു പോവാണമുതാമൊ".
 ത്രിപുരദഹനം.
- (91) "മണമുണ്ടെയിലെ ചുഞ്ചുപമ്പൽപ്പൂക്കളി രവിച്ചിട്ട്"
 ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം.
- (92) "ഭക്തിതന്നെ വിത്തുവിട്ടു മുക്കിപ്പലം ധരിച്ചാലോ"
- (93) "കൈവകാക്കണ്ണമുണ്ടാവാൻ നിഷ്കരണവരകംകൂട്".
 പുളിയിലോക്കം.
- (94) "വേമ്പനാമനാമാരും ചെക്കുനാമതുതന്നെ
 സമ്പന്നം വഴിവിഴം മറുക്കു ജനങ്ങൾക്കും".
- (95) "കൈവൻ പോയതു തന്നെ മോഴ്ക്കു വഴിയാകും
 സമ്പത്തില്ലെന്നല്ലാ ആപത്തേ വേിച്ചിട്ട്".
- (96) "നീക്കുപ്പിരിക്കാൽ ചതുത്തച്ചുക്കക്കര
 നീക്കക്കുക്കും പണ്ടെ മൊല്ലുന്നില്ലേവ രാജൻ".
 പാഞ്ചാമീസപതംബരം.
- (97) "കാലത്തു തുഴമാണൊരു കാവിലെച്ചെന്നുടക്കില്ല
 കാവൻ വന്നുടക്കുണ്ടാൽ കടക്കുച്ചുവൻ ഹവമില്ല".
- (98) "ചോളമൊന്നാറിനു കുറി നാലകത്തിന്റീവ വേണം
 ഘൃണമുള്ളവൾക്കു വിന്യാസേ ചെർച്ചയുമു".
 നാളായണീചരിതം.
- (99) "ഇരൊപ്പാമ്പു കെട്ടുപറമ്പ് തുറന്നിരുന്നങ്ങുക്കേ
 (മേമ്പൽ
 മറ്റൊന്നിന്നു നല്ലവാക്കു പാഞ്ഞാൽപ്പറുകില്ലതും

ഉത്തരവാദി: ഉത്തരവു ചെയ്തതിൽക്കുറേനേരം മരിക്കാതെ
തൊറുപോലെത്തന്നെ ചെയ്യാലേതരം ശോചനീയ
നാലും".

(100) "അങ്ങിനെയൊക്കെക്കേസുകൾ പൂർത്തിയാക്കുന്ന ശോചനീ
പ്പിൻ".

(101) "കുറ്റച്ചെട്ടിയിട്ടാക്കി നടന്നാൽ മറ്റു രണ്ടാകട്ടെ
കുറ്റകാരന്മാരായില്ല, അത് മറിഞ്ഞ കഷ്ടതയില്ല".
പ്രതികരണപ്രകാരം.

പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ മിക്കവാറും പണ്ടിനാലെ നാട്ടിൽ
നടപ്പുള്ളവയാണെന്നിരിക്കിലും അവയെ കവി തന്റെ മനോധ
മർമ്മകൊണ്ടും വരികളാലുംകൊണ്ടും മനോഹര ഭംഗിയോ
ക്കീട്ടുണ്ടെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. സമുദയം വാക്യങ്ങൾ
മറ്റോ അനന്തരത്തിൽനിന്നും കണ്ടുകൊട്ടും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള
വയാകുന്നു. മറ്റു പഴഞ്ചൊല്ലും സമുദയവാക്യവും ഒന്നില
ധികം തവണ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കിലും അവയെ പല
രൂപത്തിൽ ആവർത്തിക്കുന്നത് അത്ഭുതകരമായ വശത്താകുന്നു. മറ്റു
ഒരു വാക്യം ഉപയോഗിച്ചാണ് പഴഞ്ചൊല്ലിടുന്നതെന്ന്. അ
തു കണ്ടാൽപ്പോൾ കവിക്ക് അനാഥാകണമെന്നു ഹൃദയത്തി
ൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഏകാന്തത ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൮.

പാലവിക.

അന്യരാക്കേപ്പോലെ പരസാരം പരിഹസിക്കാൻ മറെറൊരു കവിയും ഇറുചിച്ചുനില്ക്കുന്നു. പരിഹാസങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ വളരെ മറ്റൊരുതരമായ ഫലിതങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും.

“മുഴിച്ചുവെട്ടിക്കൊണ്ടു തരുന്നൊരു
കൊട്ടം തന്നുവെന്നെന്നുവെച്ചു”

ബാലിവിജയം.

മേൽക്കാണിച്ച വരികൾ ഭേദമെന്തെന്ന് പറഞ്ഞതാണ്. ഇതിലെ ഹാസ്യമെന്നു തീർത്തു കൊള്ളണം. അതുപോലെ തന്നെയാണ് ഫലിതവും. കുട്ടികളുടെ തലയ്ക്കു കിഴക്കുന്നതു ചെങ്കിട്ടുള്ളവയ്ക്ക് ആ ഫലിതത്തിന്റെ രസികത്വം നിഷ്പ്രയാസേന ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. റോണൻ ഭേദമെന്തെന്ന ഒരു വിസ്താരനായ്ക്കരുതിയതുകൊണ്ടാണ് കിഴക്കിവിട്ടത്. അതുതന്നെ തൽക്കാലം രാവണന്റെയ ഇച്ഛാശാസത്തിന്റെ ചെഷ്ടയായിരുന്നു. ഇത്രനെ വിട്ടയ്ക്കാൻ രാവണൻ മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴവിന്റെ ചെല്ലനയെ നിഷേധിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ പണാനിനാലാണ് വിട്ടയച്ചത്. ‘മനസ്സില്ലാ മനസ്സോടെ’ ഒരു ചെല്ലാൻ പ്രേരിതനാവുന്ന ഒരുവൻ തൽക്കാലമുണ്ടാകുന്ന നീരുസത്തെ പ്രാപിപ്പിക്കുന്നത് ഇഷ്ടമെന്നാകുന്നു.

“മേന്മയെ വൈദ്യനും തമ്മിൽ പ്രാണവീശപാസമെന്നൊക്കും
മുമ്പെന്തിങ്ങാമെ കൊൽവാൻ വൈദ്യനേകനെളയല്ലാം
പരീഞ്ചിപ്പോപാഖ്യാനം.

വൈദ്യനെ ഇതിനേക്കാൾ അഗതിയായി ശങ്കിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. യമനം വൈദ്യനും പ്രാണശ്ലേഷിതനാകാണെന്നു പറഞ്ഞതിൽ ഗാഢനിഷ്ഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു രണ്ടുപേരുടെയും ധർമ്മം തെളിയിക്കുന്നതാണെന്നാകുന്നു. ജീവികളെ കൊല്ലുകയാണ് യമന്റെ ധർമ്മം. വൈദ്യന്റെ ധർമ്മവും അതുതന്നെയാണത്രെ! എന്നാലും വൈദ്യന യമന്റെ സഹായം കൂടാതെ സ്വപഥർമ്മം തെളിവാക്കട്ടെ. ശക്തിയില്ലെന്നും സ്തബ്ധമാക്കി. നേരെമറിപ്പൂ, കാലമു കററും കൂടാതിരിക്കാനാണ് വൈദ്യൻ ചികിത്സിച്ചിരുന്നതെന്നു ഐശ്വര്യം പരമസ്വത്തിനെത്തായിരിക്കാം. കററി കൂടിയിട്ടെ പ്രസ്താവിച്ചത്.

‘ശാശ്വതിയന്റെ സമീപം ചെന്നു
 ബീക്കിമി കയ്യിലെടുത്തുവന്നു
 മുക്കിപ്പുറത്തു കെട്ടിപ്പുറം’

സാഹിവിജ്ഞം.

ഇതിൽ കരങ്ങളോടുകൂടി സഹജമായ വികൃതിസ്വഭാവത്തെയാണ് കുവി വിശദമാക്കിയത്. ഒരു വികൃതത്തിൽ പത്തിരപതു ചോർത്തലും കണ്ടപ്പോൾ അവർ മക്കൾ പ്രകൃതി കാണിച്ചു എന്നുവെട്ടു. അതുപോലെ തന്നെയാണ് ബാലിയുടെ വാഗ്വിശേഷം കിടന്നിരുന്ന രാവണനെ കണ്ടപ്പോൾ കരങ്ങളോടുകൂടി അങ്ങനെയും കൊണ്ടുണ്ടായ തെറ്റിയാകുന്നു.

‘രാജസഭാമന്ത്രി അന്നുതന്നെ
 തക്കതായിട്ടെന്നൊരു വിം

ഗംഭീരനാഥൻ തമ്മിമുണ്ടു;
 തേനാളെട കൃഷ്ണകുമാരൻ
 കാൽക്കുഴിയിൽപ്പുറംകൊണ്ടു വസ്ത്രം!
 മകുടവരദ കോണയിനതു പുറ
 രക്ഷകലിത്ത കുടിച്ചതുപോലും;
 അരദാനിധിയുടെ നടുവിൽപ്പുലപല
 ഗംഭീരനാഥന്റെത കൂട്ടം
 വസ്തിച്ചീടിന വാഴ പൊളിച്ചുട
 നംഗസ്ത്രീകൾപ്പോലെ നിറക്കും;
 അന്തരിനെയുള്ളൊരു ജലമുള്ളുകുളി
 മരുത്താത വസ്ത്രപുനർവരണനാദി;
 കോടി കലകൊണ്ട തർപ്പണ സമർപ്പ
 ലാംഗുലത്തിന്നു വസ്ത്ര കുടിച്ചു,
 ചെമ്മരാനികളെ! വരുവിനിവന്നു മ
 പടമളനേകം കാണാത്തുണ്ട്.
 നീന്തളമുതലുമാറിത്തീടാതെ
 പരഞ്ഞിടംതൊ പൊളിച്ചുവന്നതൊ
 സിന്ധുവിമുളച്ചു തേ അതുവസ്ത്രീവ
 നെന്തിന്നു പഴിതെ ചിന്തിക്കുന്നു?
 സിന്ധുവരനാ നാമുടെ ബാധി
 രേറിക്കു വസ്ത്രവരനാതെ ബന്ധം,
 വ്യാധി വിരോധമെന്നു മനസ്സിൽ
 ബോധിച്ചിട്ടു മറിക്കുതിരാനിം;
 നാശമെന്നതെ ബാധിച്ചിട്ടും
 സ്വർധിയിതലില കിരോധിയെക്കൊല്ലാ!

— മദ്ധ്യ —

പത്തു മുഖങ്ങളുള്ളൊരു പതവിതു
വീണ്ടുവരുന്നിതു വാഗ്ദാതാഗ്രേ
‘തീർത്തു മെഴുതാമിറപ്പുതവിനു
പത്തിരപതു കണ്ണും ചുനരണം’.

ബാലിനീരയം.

അസംസ്കൃത ബുദ്ധികളായ വാനരന്മാർക്കു ഭരതവ
നെ കണ്ടപ്പോൾ പത്തുമുഖങ്ങളുള്ള ഒരു വലിയ കരവാ
ണെന്നു തോന്നിയതു വെറും മുഖതകൊണ്ടല്ല; നല്ല ന്യായ
തോട്ടുകൂടിയാകുന്നു. ഉപ്പുവെള്ളം കുടിച്ചു വീണ്ടു മുഖങ്ങളി
ൽ പത്തിരപതു കണ്ണുകളും കൂടെ കണ്ടപ്പോൾ വലിയ
ഒരു ‘രാജകത്വവിന്റെ മായമാണ്’ അവർക്കു തോന്നിയ
ത്.

നമ്പ്യാർ ഉപമ, തുല്യപ്രകർ, ശ്ലോക മുതലായ അവ
നാരങ്ങൾ പല സ്ഥലങ്ങളിലും വളരെ ഭാഗീയിൽ പ്രയോ
ഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ആതിഥേയന്മാർ പൊതിക്കാണെന്നതു
പരിഹാസ ഭസമാണെന്നേയുള്ളൂ.

“പിതൃപ്രാണാജിക്ഷാണു ഗമിച്ചു
മുപ്പാവർണ്ണീയ വിഖ ചോരാണാൽ
അപ്പാഴ്ത്തുകനെ തീർക്കുകൊണ്ടു
ഗമിച്ചാൻ ദേവിമുഖന കണക്കെ
അന്നാഴിക്കകാണില്ലത്തേതി
ജന്മതന്മെ വേഗമകാശിൽപ്പുക്കു”.

സന്താനഗോപാലം.

മരിച്ച കുട്ടിയെ എടുത്തു തൂകിത്തൂണിന്റെ അടുക്കൽ
കൊണ്ടുവെണിട്ട് സമീപനിവൃത്തി വരാതെ തിരിച്ചുപോയ

ബ്രാഹ്മണന്റെ കഥയെയാണ് ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഇതിലെ ഉപമാവകാശം ഭംഗിയായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ശോകസന്താപിത പ്രാധാന്യം വേണ്ടുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഹാസ്യരസം വർദ്ധിപ്പായെന്നുവരികൂ.

“ഇന്ദ്രപത്ന കൈകൊണ്ടാണു തുഴിഞ്ഞു
കരപററാഞ്ഞു കരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു;
ഇന്ദ്രപത്ന തണ്ടുകൾ വെച്ചുതുറക്കിയ
പെരിയൊരു വഞ്ചി കണക്കോരാവണ
നൊന്നു വണ്ണം കരപററിക്കയറി”.

കാൽവീരാർജ്ജുനവിജയം.

വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽപ്പെട്ട രാവണന്റെ നീന്തലിനെയാണ് കവി ഇവിടെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. രാവണന്റെ ശരീരത്തെ വഞ്ചിയോടും കൈകളെ തണ്ടുകളോടും ഉപമിച്ചതിൽ നിന്നു വായനക്കാർക്ക്, പ്രത്യേകിച്ചു വഞ്ചിവലിക്കുന്നതു കണ്ടു പരിചയമുള്ളവർക്ക്, രാവണന്റെ തൽക്കാല സ്ഥിതിയെ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയത്നമില്ല.

“കാളകളെ കെട്ടുന്നവനെന്തു
കമ്പുകയെ കെട്ടാനുള്ളതല്ല!
ഗോഷ്ടികളിങ്ങിനെ മരൊരു നാട്ടിൽ
കേട്ടറിവില്ല നമുക്കിഹ വിപ്ര!
കന്യാവിന്റെ സ്വയംബരമെന്നോ
കാളകൾ തന്റെ സ്വയംബരമെന്നോ
ഏറെനാളു പേരിതിനുണ്ടാക്കേണ്ട
ഏറെനാളു മോഹമിതാനെല്ല സ്മൃതി?”

സത്യംസ്വയംബരം.

ഇതിലെ ശ്ലേഷത്തിലും ഹാസ്യസമാണ് മനസ്സിൽക്കുന്നത്. 'കെട്ടുക' എന്ന ക്രിയയിലാണ് ഇതിലെ ശ്ലേഷം. വെളിക്കു രാലിയും കെട്ടുകയാണ്; വെറുതെ കാട്ടിയെ പിടിച്ചു കെട്ടുന്നതും കെട്ടുകയാകുന്നു. സ്വയംബോത്തിരം താലിയിട്ടു കൂടാതെ നിറുത്തിയില്ല. ത്രീകുണ്ഡൻ പോലെന്നായതുകൊണ്ടു കാട്ടിയെ കെട്ടുന്നവനാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു കൃഷ്ണനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ ആ രണ്ടു ക്രിയകളും നടത്താൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു സാരം.

“ചന്ദ്രബിംബമെടുത്തെന്നിക്കൊരു ചാണയ്ക്കുകിടത്തുണ്ടം
സാമ്പ്രദീപിത കോമളം പരിവീരമുണ്ടതിലെപ്പൊഴും”.

ക്രിപരഹണം.

ഇതിലെ ആദ്യത്തെ രശ്മിയിലെ 'അരയ്ക്കുണ്ടം' എന്ന ക്രിയയെ 'വളയ്ക്കുണ്ടം' എന്നാക്കിപ്പറയുന്നുണ്ട്. ആ പാദാഞ്ചരം ശരിയാക്കണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ശരിയാക്കണമിച്ച് അതിൽ ശ്ലേഷമുണ്ടില്ല. നമ്പ്യാർ വളയ്ക്കുണ്ടമെന്നു പറയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ചാണ വളയ്ക്കാതെത്തല്ല, അരയ്ക്കാതെത്താകുന്നു. കവി കൂടും അരയ്ക്കുണ്ടമെന്നെന്നു അർത്ഥത്തിലാണ് പറയുന്നത്. ചാണയുണ്ട്; അതിൽത്തന്നെ സുശന്ധ പ്രവൃദ്ധായ 'പനിനീരുമുണ്ട്'. അതുകൊണ്ടു ചന്ദനമെടുക്കുകയും കൂട്ടാൻ സൗകര്യമുണ്ടെന്നാണ് താല്പര്യം. ചന്ദനീൽ 'പനിനീർ' അങ്ങയതു മഞ്ഞിൽ തുളുകി ഉണ്ടെന്നാണ് പൊരാണികന്മാരുടെ സമർപ്പം. ചന്ദനം കുന്ന ചാണയിൽ കളകൂട്ടിനു വേണ്ടുന്ന സുശന്ധ പ്രവൃദ്ധയായ പനിനീരുമുണ്ടെന്നു ഭാവാർത്ഥം.

ഈ അദ്ധ്യക്ഷനെ ജനിച്ചിരിക്കുന്ന 'പനിനീർ' ശബ്ദത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇടനീരനന്മാർ വിസ്മയിക്കുകയെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. പൗരാണികന്മാരുടെ സഭകളും ചന്ദ്രനിൽ ജന്മമുണ്ടെന്നായിരുന്നാലും ആധുനിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാർത്ഥമെന്നതു ചന്ദ്രശാലിയിൽ ഉപജയിക്കുന്നുവെന്നു. എങ്കിലും ഈ സംഗതിയിൽ കവി തെറ്റു പറയിയെന്നു പറയാൻ പാടില്ല.

“പ്രിയൻ സുതന്മാനുള്ളതിവിവരനാരു
ഭവേതയില്ലാത്തു മനുഷ്യൻ
തിന്മന്നല്ലാതെന്നിന്നുകൊള്ളാ
ത്തിയാപാപിയെ ബഹു ഭജിപ്പാൻ
സമ്മാനിച്ചാമിനീതു കൊള്ളാം
നമ്മൾക്കായ കെട്ടുകാൽപ്പരിശു;
മറുക്കുന്നതോർ നാലപർക്കം
കൊറ്റിനു പിന്നെന്താലമ്പലമില്ല;
കുറവുമില്ലിതു, മേതാവിനു താൽ
പെറ്റൊക്കെത്താരില്ലൊക്കും
പെറ്റവനിൽക്കുറിയേറും, ഭനമെന്ന
മുഴുവനിൽക്കുറിയെന്നു പ്രസിദ്ധം”.

ബകവധം.

കവിയേവി ഭീമനാട്ടു ബകനു ഭജനം കൊടുക്കാൻ പോകണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭീമൻ പറഞ്ഞ മറുപടിയാണിത്. ഈ മുഖ്യവാക്കു ഭീമന്റെ മുഖത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടതിന്റെ അനുരചിത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചു കവി ചിന്തി

ക്കയ്ക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിൽ ഒരു നേരവോക്കു വേണമെന്ന മാത്രമേ ആലോചിച്ചുള്ളൂ. നേരവോക്കും ഫലിതവും പരസ്പരം വിസന്ധ്യമുണ്ടാക്കുക പക്ഷെപ്പോഴും പറ്റിപ്പോകുന്ന ഒരു തെറ്റാണിത്. ഇവിടെ മനോഹരമായൊരു കൂടെ കൂടുന്നു കൂടിയിട്ടുണ്ട്. “മറുജനജന്മാർ നാലപകും” എന്ന പരമ്പരയും പരസ്പരമായിട്ട് തീമന്റെ അനുജനായി നിലപെടണമെന്നു എന്നാണു് വരുന്നത്. അതു തെറ്റാകുന്നു. ഈ തെറ്റു നന്നാക്കുക പ്രസാധകരെ പറ്റിയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ‘അനുജന്മാർ’ എന്നതിനു പകരം ‘സുതന്മാർ’ എന്നായിരുന്നെങ്കിൽ അർത്ഥത്തിന്നു വ്യത്യാസമില്ലെന്നു കോട്ടം തട്ടുന്നതല്ല.

നന്നായ്ക്കു തുളുൽ കൃതികൾ വായിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് അന്നു കേരളത്തിൽ ലഭിക്കാത്ത സാഹിത്യത്തിന്നു തുല്യമായിട്ട് പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഫലിക്കാൻ വഴിയുണ്ട്. സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ വളരെ ലളിതമായി, മലയാളത്തിലെന്നപോലെ, പദ്യം നിർമ്മിക്കാൻ നന്നായ്ക്കു യാതൊരു പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അർജ്ജുനസ്ത്രാധികം ബഹുമാനം
 സാഹിത്യസ്ത്ര ബഹുകൃഷ്ണിഭാഷി
 ദർശനസ്ത്ര ഗുണഭോജനികാകം
 ദർശനഭാജനിക കിം കരണീയാ!”

കാഞ്ചനവീരർജ്ജുനവിജയം.

കാവണൻ തേവാരത്തിനിടിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ചിത്രയായിയോടു സംസാരിച്ചത് ഇങ്ങിനെയാകുന്നു. ഇതു പോലെതന്നെ സ്വപ്നകാലത്തിൽ സന്നദ്ധനായ സമയത്തു

ബ്രഹ്മണേതര സംസ്കൃത ഭാഷയിലിടത്ത് സംഭാഷണം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആ ഞാളുളളതും കൈവികയാലും കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന സമയത്തു സംസാരം സംസ്കൃതത്തിലാക്കിയതു തലവ സാരത്തിൽ ദലയാള ഭാഷ അയ്യുളളിടമുമാണെന്നു് അക്കാലത്തു ബ്രാഹ്മണർ വാദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുവാനാണു് ഏതു മനുഷ്യിലാകുന്നില്ല. പ്രസ്തുത സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നു യഥാർത്ഥമെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ കർമ്മങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണരുടെ മനുഷ്യ മനു കാര്യങ്ങളിൽ വാചാവികൃതിയെന്നു എന്നാകുന്നു.

[illegible]

സ്വയംസഹായം:

ഹിന്ദുസ്ഥാനി അക്കോഡത്തു നല്ല നിവർത്തിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ നാഗ്യാരം ആ ഭാഷയിൽ തെരവിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. സമുദയമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം കവി തീർത്ത് സംസാരിക്കാറുണ്ടല്ലോ. നാഗ്യാരം കൈമാറ്റം കൈമാറ്റത്തിൽ താല്പരം സാഹിത്യത്തിനും ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും തെരവിൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ ഭാഷയിലും അദ്ദേഹം സാമാന്യം വ്യപ്തത സമ്പാദിച്ചിരിക്കാൻ വഴിയുണ്ട്. തെരുവു, തൂട്ടു, കൊക്കുണ്ടാഷ, ലാഭഭാഷ മുതലായവയിലും അദ്ദേഹം തുളുക്കൾക്കും നിർമ്മിച്ച കാണ്യാതിനാൽ അവയിലും അദ്ദേഹത്തിന് പ്രയോഗിക്കാൻ

പതിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. നാളായ
 ബീചരിതത്തിലെ ചില വരികൾ ഇതിനു തെളിവുവരുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൯.

അനൌചിത്ര്യം.

നന്ദാക്ഷ സഹജമായ ആചിത്ര്യശുദ്ധി പല അവ
 സരങ്ങളിലും പരിഹാസപരമായ ഹെളിതം പറയുവാനുള്ള
 ധാരാളമാണ് അനൌചിത്ര്യമായി പരിണമിച്ചിട്ടുള്ളത്. താ
 ഹെ ചേർന്ന വരികൾ കിരീടത്തിൽ ഉപാഷിമാർ ചെയ്യു
 ന്നു ദൈവപര്യായംവരുന്നു.

“ആരാണ് ഉറകൾ കൊണ്ടു വരാണിരിക്കുന്നതോ
 ഭൂമിയിൽ അന്ധരാണ് മുമ്പാകെ അനുപാകം,
 ഇക്കണ്ടപ്പുറത്താൽ കൈക്കൊണ്ടു പോലെ തന്നെ
 ദൈവത്തിനോടല്ലാതെ തീക്കുട്ടയെന്നു പോലെ”.

എന്നാണ് ഉപാഷിമാർ പറയുന്നത്. സ്ത്രീകളുടെ കടാക്ഷ
 വീക്ഷണത്തിൽ പുരുഷന്മാർ വശീകൃതരാകുമെന്ന സാമാ
 ന്യാനുഭവത്തെ അനുസരിച്ചാണ് കവി ഇവിടെ പറഞ്ഞതി
 രിക്കുന്നതായിരുന്നെങ്കിലും, അങ്ങിനെ ‘ആളാ തരവാ’ നോക്കത്തെ
 തട്ടിവിട്ടതു ഉപരിതമായിട്ടില്ല. ആരാണ് പറയുന്നത്? ലവ
 ണേശം വേശകിക വികാരങ്ങളാൽ വശംവദരാകുന്നത് ഉപാ
 ഷിമാർ! ആരോടാണ് ആ സ്ത്രീയും പറഞ്ഞത്? അവർ
 മാത്രനിട്ടിങ്ങേക്കായ ഭക്തി ബഹുമാനത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കു
 ന്നു ബ്രഹ്മചാരിയോടാണ്! അയ്യോനന്ദ ശിവൻ വരും കൊ

കുടുംബം ഇതിലും മടിച്ചാൽ മോക്ഷത്തെ നേടിയപ്പോൾ
 മേൽ ഭയപ്പെട്ട മഹർഷിമാർ ശിവന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലു-
 യ്ക്കൊരു വിഫലമായിത്തീർന്ന കണ്ണിതത്തോടുകൂടി ശക്തി
 സ്വരൂപിണിയായ ദേവിയെ അഭയം പ്രാപിച്ചതാകുന്ന സ-
 രഭം! മോക്ഷം കൈരളമായ മനുഷ്യമിതിയോടുകൂടിയ വി-
 ഷയികൾ സന്തോഷിക്കുന്നതുപോലെ മഹർഷിമാരെക്കൊണ്ടു
 പറയുന്നതോടു സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട് ഒട്ടും ഉചിതമായിട്ടില്ല.
 ഇതുപോലെതന്നെ 'ഹനുമാദ്ദർശവ'ത്തിൽ ശിവന്റെ മനു-
 ഷ്യമിതിയെ കവി പ്രകാശിപ്പിച്ചതും അനൗചിതമായിട്ടു-
 ണ്ട്.

"ഏവം മനോഹരം കൈമാസ പദ്യതേ
 ദേവഗന്ധർവാഭി വൃന്ദങ്ങളാലേഷ്ടം
 സേവാർഹമാവിട്ട ചുറ്റുംനിറഞ്ഞതള
 മേവം അന്തരം ദേവൻ മനോർഥൻ
 നെ മതിൻ, ചുഴലവും ദേവകൾ
 കണ്ണാ മിഴിച്ചു നീൽക്കുന്നതുകണ്ണ,
 സാമ്യകല്ലാജ്ഞാമെക്കിനെ വേണ്ടവെ
 ന്നർത്തംവിചാരമുടൻ നിശ്ചയിച്ചാതൊരു
 തുക്കുണ്ടെന്നകൊണ്ടറിയിച്ച ദേവിമാ
 കൾക്കായില്ലല്ല മനോരഥം ഗുഹമാത്",

ശിവൻ ഇങ്ങിനെ ഒരു വികാരം ഉണ്ടായി എന്ന പ-
 രയുന്നത് ഹനുമാന്റെ ഉരുക്കത്തിന് ഒരു അവതാരികയാ-
 യിട്ടാകുന്നു. ഈ കൈരളമായ വികാരം ഇനിപ്പു സന്ത-
 രമാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്. സമയം പകൽ! അതോ?
 ഭക്തന്മാരായ 'ദേവഗന്ധർവാഭി വൃന്ദങ്ങൾ' നിൽക്കുമ്പോ-

ഓ!! കുമാരനെ നിഗ്രഹിച്ച ശിവനാണ് ഇങ്ങിനെ ഒരു വി-
 ഭവിക്കാരമുണ്ടായത്!!! നമ്പ്യാർ അപ്രകൃതവും അനുചിത-
 വുമായി ശിവനെ ഇങ്ങിനെ ഒരു വിടനാക്കിയത് ഒട്ടും കു-
 അസ്വസ്ഥ്യം. എന്നാൽ നമ്പ്യാരുടെ സമ്പ്രദായം ആശ്ചര്യ-
 കരമായും ആ പ്രയോഗത്തിന് ഒരു ഒരു സമാധാനം ഈ-
 രൂപം കാണുന്നുണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ അനുഭവത്തിൽ രാജാക്ക-
 ന്മാരിൽ ആരെയിലുമൊരാളാധികാരികളിൽ വല്ലവരു-
 മൊരാളാലോചനമല്ലെ ഏതാദ്യമായ ഒരു വിഡ്ഢി-
 ത്വം ചെയ്തതിനെ ഈ പൂജാക്കുറിപ്പ് ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുകയാ-
 ിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ മറ്റൊരു അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാ-
 നപ്പെടുത്തിയായിരിക്കാം കിരാരത്തിൽ മഹാർഷിമാർ പാ-
 ട്വത്തിയുടെ അടുത്ത ശിവാർശനം പറഞ്ഞത്. നമ്പ്യാ-
 രുടെ കാലത്ത്, ഇന്നും മർദ്ദമല്ലാത്തതുപോലെ, ഉന്നത-
 സ്ഥാനങ്ങളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നവരെക്കൊണ്ടു വല്ലവർക്കും
 വല്ല കാര്യവും സാധിക്കാത്തതായിട്ടുള്ളതായാണു നോ-
 യ്ക്കുപ്രകാരം കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നതു സാധാരണമായിരുന്നു എ-
 ന്ത് ഉദ്ദേശിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതിനേക്കാൾ കഠിനമായ അ-
 നുചിതമെന്നല്ല, ആശ്ചര്യം തന്നെ ആയിപ്പോയി ശീലാവ-
 തി വേദാന്തപ്രകാരം മറ്റൊരു വെളിത്തേക്കുവേണ്ടി വീ-
 ങ്ക്ട് അലക്കുന്ന കല്ലിനോട് ഉപേക്ഷിച്ചത്. അതുതന്നെ ത-
 ന്ന്റെ ഭർത്താവ് നോട്ട് പറഞ്ഞതാണെന്നു വരുമ്പോൾ ആ-
 പതിവുതയുടെ മനസ്സിൽനിന്നു ഉദിച്ചതായി പ്രകടിപ്പി-
 ക്കുകയല്ല ചെയ്തതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.
 ഇതിലെ ഉപദേശങ്ങൾ രസികത്വം നമ്പ്യാരുടെ സൂക്ഷ്മ-
 നോക്കുന്ന ശീലത്തിന്റെ അസാധാരണതപ്രതിനിധാനം.

എന്നാലും ശീലാവതിയുടെ മുഖത്തു നിന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥകളെ പുറപ്പെടുവിച്ചതു തീരെ അനാചിതം തന്നെ. പതിവുതായ ശീലാവതിക്ക് ഒരു വേദശ്ലാസ്മിയെ പോലെ ആഭാസമായ അനുഭവത്തിന് സംഗതിയായിട്ടുണ്ടെന്നു ധ്വനി വരുത്തിയതു, ഹാസ്യരസത്തിന്റെ പുഷ്പി ക്കു ഭാഗ്യമായിട്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ഒട്ടും ജാഗ്രതയായില്ല.

പർവ്വാസവും ഹരിതവും കൊണ്ടു തോതാക്കളെ രസിപ്പിക്കുവാനാണ് കവി ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത് എന്ന സമാധാനം ഇക്കാലത്തെല്ലാ അക്കാലത്തു നേടാലും വിദഗ്ദ്ധന്മാർ സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല. എന്തു ഹരിതവും അതിനു കടന്നു നായാൽ അനാചിതമായിത്തീരുകയേയുള്ളൂ. 'മാതാപാതി'ത്തിൽ ത്വീ കൃഷ്ണന്റെ പതിനാറായിരത്തൊട്ടു ഭാഗ്യമാക്കു മെ അമ്പതുവസ്ത്രമായെ കവി ഒരു ഉപമ കൊണ്ടു വർണ്ണിച്ചത് ആഭാസമായിപ്പോയെന്നു പറയാതെ വിട്ടുപോയില്ല. അതുപോലെ തന്നെ 'ഐരാവതപൂജ'യിൽ അജ്ഞാനന്റെ അസ്പഷ്ടതയെ ഭയപ്പെട്ടോടിയ രണ്ടു കുല്ലിനന്മാർ കമഴ്ന്നു വീണിട്ടും പല്ലിനു കേടുപറ്റാതിരുന്നതിന്നായി പരഞ്ഞ സ്തവവും ആഭാസമാകുന്നു.

ഗൌരമുഖ മഹാപ്രിയയുടെ ശാപം മൂലം സഹസ്രവിംശനായി ഭവിച്ചു ദേവേന്ദ്രന്റെ ശാപമോക്ഷത്തിനായി ബൃഹസ്പതി മുതലായ ദേവന്മാർ അപേക്ഷിച്ചതിന്നു പ്രത്യേക മുണ്ടായ കാരണത്തെ കവി പറഞ്ഞത് ആഭാസമെന്നല്ല, അശ്ലീലമായിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. ഹാസ്യരസപ്രയോഗത്തിൽ ഏതാദ്യശമായ അശ്ലീലങ്ങൾ സംഭവിച്ചതു കേവലം അവിചാരിതമായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുവാനും പ്രയാസം

മാകുന്നു. പാലിനത്തിലെ പരിഹാസരസം ഏതുവിധേന യെങ്കിലും അതിന്റെ പരമാവധിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കേണമെന്ന മാത്രമേ ചുവിക്കു വിചാരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതു കൊണ്ടാണ് അശ്ലീലങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയത്.

കന്യാക തന്റെ വരണസമോജം
കണ്ണുകൾക്കു മുറപ്പിച്ചുമാനപൻ
മരണത്താറെ മരണ വമ്പിച്ചു
നന്നതമാമൊരു കുറുനി കണക്കെ;
മരണമുറന്നു വാലു കാരൻ
വെറുത്തു കൊടുത്തു വാങ്ങി
തലമുടി തന്നിരിക്കെല്ലാം ചുടി
ച്ചുവെഴിയിച്ചൊക്കെ വമ്പിച്ചുവൻ;
വൈഷ്ണവപ്പണെടുത്തു തുറന്നു
നന്നിളിയിക്കും ചുണ്ണാമ്പല്ലാം
പച്ചപ്പഴുവെണെത്തു ചുവത്തു
മുച്ചുതുടങ്ങി മരണമുറന്നു;
അവയെക്കണ്ടു മരിച്ചൊരു രൂപതി
പവിഴം കോരത്തു മാലമെടുത്തു
കണ്ടിച്ചൊരോ മണികളെടുത്തു
കൊണ്ടുനൽകുന്ന റിധിമല തുടങ്ങി;
മരണമുറന്നു മണ്ണിൽ നി
ന്നൊരു പതുക്കെപ്പുലനം കാക്കെ,
മറ്റൊരു മോഷൻ കാര്യപിടിച്ചു
നേക്കും വിട്ടു തുടങ്ങുന്നപ്പോൾ;
മുളിമോഷൻ വിതയെന്നതുകൾ

മോളം നൂറു പിടിച്ചെടുത്ത രോഷൻ
കുട്ടിപ്പട്ടനെ മേളമാക്കി
കൊട്ടു തുതിഞ്ഞുതൊടും രോഷം കിട്ടി;
കുടക്കുഴലെന്നൊക്കെത്തന്നെ ജീവനീ
കൂടെ നടക്കും ശാസ്ത്രിപിള്ളനുടെ
പുസ്തകമൊന്നു വരിച്ചു മുഖത്തു
പറയും കൊല്ലം മേൽത്തൂണി;
തൂറ്റിന വിരട്ടുമെന്നു ധാരണിക്കൻ
തൂറ്റില്ലാഞ്ഞിഹ തൂറ്റിക്കൊണ്ടു
മുന്നിയിരിക്കും മുതലിപ്പകർന്നു ക
ഷണിത്തൊഴിൽത്തടവിടൊട്ടി".

തമിഴിസ്വരംബരം.

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിലെ ഹാസ്യരസം അസംഭാ
വ്യതയെ പ്രാപിച്ചതുകൊണ്ടു തന്നെ തമിഴ്നാടുകാരായിത്തീ
ന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വയംഭര രംഗത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന
രാജാക്കന്മാരുടെ മനഃസ്ഥിതി എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നു
ലം അവർ അവരുടെ നിലയും വിചാരവും സ്വരവും സന്ദർ
ഭവും വിസ്തരിച്ചു. തമിഴ്നാടുകൾ സൗന്ദര്യവും അമാനുഷികമാ
യിരുന്നാൽ പോലും, മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധം വിഭവം പ്രകാ
ശിപ്പിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരും വിശ്വസിക്കുന്നതല്ല.
അതുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരെ രോഷന്മാരുടെ വേഷം കെട്ടി
ച്ചതു തീരെ അനാചിതമായിപ്പോയെന്നു പറയാതെ നിവൃ
ത്തിയില്ല.

അദ്ധ്യായം ൨൦.

അ കതി ഭംഗം.

നാഗ്യാതകെ തുളുലകളിൽ പലസ്ഥലത്തും തുക്കി ഭംഗം പററിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു ചാപവും തുരുതപക്കേട്ടമാണെന്നു പലരും പറഞ്ഞതക്കാരെയെങ്കിലും, എന്താ ദുരായു ഒരു നിരൂപണത്തിൽ ആ വക ഭോഷങ്ങളെ മറച്ചു വെക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉള്ളത്തേറ്റിന പലം പൊരുതെ വരുന്നതാകയാൽ ചിലതെല്ലാം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

- (1) “മീടക്കു പൂക്കുണ്ടെ വിട്ടിൽ കടക്കാൻ മറവിക്കുന്നേക കടക്കു നായർ താൻ വഞ്ച തടുത്താനത്രയുചില്ല”

എന്ന ഘോഷത്തോടുകൂടി പറയുന്നതിൽ നിന്ന കലപതാസത്തിൽ നായന്മാരുടെ വീടുകളുണ്ടായിരുന്നു ഏനാൻ ധ്വനിക്കുന്നത്. ഒരു കാലത്തും നായന്മാർ വീടുകെട്ടി കർട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്നതായി ചരിത്രം പറയുന്നില്ല. ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന സന്ദർഭം ദുര്യോധനാഭിയും ഗന്ധർവ്വനും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ രോഹണാഭിയ്ക്കു ഒരു നായർ ഭടൻ അഭയം പ്രാപിക്കുവാൻ ഒരു നായരുടെ വീട്ടിൽ ചെല്ലുന്നതാകുന്നു. അക്കാലത്തെ നായന്മാർ സ്വജാതിസ്സേവ മില്ലാത്തവരും ആത്മീയവാത്സല്യമില്ലാത്തവരായിരുന്നു എന്ന സംശയത്തെ മേലുദ്ധരിച്ചു വരികൾ മോതിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതു ധാസ്ത്യപത്തിനു തീരെ വിചലിതമാണ്. അന്നത്തെ നായർക്കുമേൽ അന്നന്നത്തെ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞാൽ

പിറേറന്നാൾ യജ്ഞത്തിന്നുവേണ്ടുന്നതുവരെ ആത്മമിത്രങ്ങളെപ്പോലെയാണു് വർത്തിച്ചിരുന്നതു് എന്നു പാശ്ചാത്യ ദേശസഞ്ചാരികൾ പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു അച്ഛാക്കളെ ഈ ദത്തുക്കുപദം യുക്തിക്കും വാസ്തവത്തിന്നും യോഗ്യിക്കാത്തതാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. പണ്ടു ഭീമസേനൻ തപശ്ശ്ശാശി മേടിപ്പു തുടങ്ങുമ്പോൾ കൊടുത്തതു മോശമുനായുടെ ശകാരികാൻ വേണ്ടി മറവി ന്നായവും യുക്തിയും ഉപാധിക്കുകയാണോ ചെയ്തതെന്നുള്ളതു തോന്നിപ്പോകുന്നുണ്ട്.

(2) “സിംഹമുദ്രപഥി തന്നെക്കു നാഴിക

സിംഹാ ചുമലിനും മെത്തു നിറഞ്ഞു”.

എന്നു കാൽവറിക്കുള്ളത വിജയത്തിൽ രാവണനാണു് പറയുന്നതു്. ‘ലത’ എന്ന ദ്വീപു രാജധാനിയാക്കി ഉത്തരേന്ത്യ ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരു ദ്രാവിഡ രാജാവാണു് രാവണൻ. ‘സിംഹാമുദ്ര’ തുല്യമായി ‘സിംഹമുദ്ര’ എന്നു പറയുന്ന ദ്വീപു തന്നെയാണു് പണ്ടത്തെ ലതയെന്നാണു് ഇന്നും വിശ്വസിക്കുന്നതു്. രാവണന്റെ വാക്കുകളിൽ നിന്നു പണ്ടത്തെ ലതയല്ല, സിംഹമുദ്രെന്നും സിംഹമുദ്രെന്നതു പ്രത്യേകം ഒരു ദ്വീപോ രാജ്യമോ ആയിരുന്നെന്നുമാണല്ലോ തോന്നുന്നതു്. ചരിത്രപ്രകാരവും പുരാണപ്രകാരവും ആ പ്രസ്താവം ശരിയല്ല.

പെരുമാണികാലത്തു വലയ്ക്കു സിംഹമുദ്ര എന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നില്ല. പണ്ടു പാശ്ചാത്യശാസനം മറ്റു വിദേശീയരും “താപ്രോബേയ്സ്” എന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന ഈ ദ്വീ

പുരുഷനായാണ് പുരാതന “താമ്രപുസ്തകം” എന്ന സ്ഥലം. ആ പദം പാലിഭാഷയിൽ “താമ്രപുസ്തകം” എന്നായിത്തീർന്നു എന്നുവെക്കൂ. ലക്ഷ്യം സിംഹമുഖം എന്ന നാമം സാമന്തമാനന്ദൻ ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് * ഭർതൃ-രാജാജിയാകുന്നു. അന്നു പീതാവിനാൽ ബഹിഷ്കൃതനായ ‘വിജയൻ’ എന്ന അനുഗാമി രാജകുമാരൻ ഓരോ അനുചാരന്മാരോടുകൂടി ആ ദീപ്ത കൈവശപ്പെടുത്തി അവിടെ ധർമ്മത്തിനു ശേഷം അയാളുടെ അനുഗാമിയായ ‘സീൻഹ’, അല്ലെങ്കിൽ ‘സിംഹൻ’ എന്ന രാജാവിൽനിന്നാണ് ആ വശത്തിനു സിംഹവംശമെന്നും ദീപ്തിനു സിംഹമുഖം എന്നും പേരുകളുണ്ടായത്. അതുതന്നെ താവണനെ കൊണ്ടു ‘സിംഹമുഖപതി’ എന്ന പദമായിട്ടതിൽ യുക്തിഭംഗമുണ്ട്.

ഈ സംഭവത്തിലെ സംഭവമായിട്ടു മറ്റൊരു ന്യായം ആലോചിക്കുമ്പോഴും ഇതിലെ യുക്തിഭംഗത്തിനു ഏതാലും കാരണമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ സിലോൺ, അല്ലെങ്കിൽ സിംഹമുഖം പണ്ടത്തെ ലയ എന്നാണ് ഒരു ന്യായം പറയുന്നതും. പുരാതന ജോർജ്ജ്സ്ത്രീജനങ്ങൾ അവരുടെ ഗണിതത്തിനു ലയയെന്നാണ് കേന്ദ്രമാക്കിയിരുന്നത്. അതുപ്രകാരം ആലോചിക്കുമ്പോൾ പണ്ടത്തെ ലയ ഇന്നത്തെ സിംഹമുഖത്തിൽ നിന്ന് അൽപ്പം തെക്കോട്ടു മാറിയാണ് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത് എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നതാണ്. താവണന്റെ ലയയ്ക്കു “എഴുന്നൂറുനോജനു വിസ്താരമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അവിടേക്കു നൂറുനോജനു അകലം ഇന്ത്യയിൽ

* A. K. Moazzamdar's Hindu History page 492.

ൽ നിന്നുണ്ടായിരുന്നു എന്നുമാണ് പുരാണം പറയുന്നത്. അതിനും പുറമെ; രാവണവധാനന്തരം “സൂര്യനും നേരമുളികളുമാരായിതു” എന്ന് ഏഴുതെക്കുതന്റെ കിളിപ്പാട്ടിൽ പറയുന്നുമുണ്ട്. സൂര്യന്റെ അകനുകാവങ്ങളിൽ ഇന്നത്തെ സിലോണിൽ ഇലാം, വൃശ്ചികമാസം കാലത്തുണ്ടെങ്കിൽ അതിലാകട്ടെ സൂര്യൻ നേരെ ഉദിച്ചുസ്തമിക്കുന്നതുമാണ്. ഈ വക ത്രായങ്ങളും ആലോചിക്കുമ്പോൾ പണ്ടത്തെ ലങ്കയും സിംഹളവും ഒന്നല്ലെന്ന വാദത്തിന് അർത്ഥം ത്രായമില്ലെന്നില്ല. രാവണൻ; ജീവിച്ചിരുന്നതു ബി. സി. ൧൫൦൦-ാമാണ്ടിലാകയാൽ ബി. സി. ൫൪൩-നു ശേഷമുണ്ടായ സിംഹളത്തെ, അതു വേറെ ഒരു ദ്വീപാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ പോലും, രാവണൻ അത്രക്കുക്കാൽ നൂറ്റാണ്ടിയില്ലായ്മകൊണ്ട് ആ പ്രസ്താവത്തിൽ നിശ്ചയമായും യുക്തിക്കുണ്ടുണ്ട്. ഏറിയ പക്ഷം ഇന്നത്തെ ലങ്ക പണ്ടത്തെ ലങ്കയുടെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമുണ്ടെന്നും രാവണന്റെ നല്ല സ്ഥാനമായിരുന്ന ലങ്കാഭാഗം പ്രകൃതിയുടെ വികൃതി മൂലം നശിച്ചുപോയതാണെന്നും ചാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവ രണ്ടുണ്ടായിരുന്ന എന്നു സാധിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസം നേരിട്ടെന്നുണ്ട്.

- (3) “അഗ്രജങ്ങളെ മരണമിരുകിന
 മണ്ണുകൊണ്ടിട്ടു പിളർത്തിൽ
 മണ്ണുകുളുളു കത്തിയെടുത്തൊരു
 കാല ചമച്ചു അതിശയമായ
 കളിതരമായിരുന്ന മണ്ണെടുക്കിയുടെ
 കണ്ണുവെട്ടിയൊഴിയില്ലെന്നുപോയത്”.

എന്ന കർമ്മവീര്യമുള്ള വിജയത്തിൽ പരമേശ്വരി
 യ്ക്കു നിന്നു മത്തംകളുടെ മണ്ണുകളിൽ വാസ്തവമായ മു
 ത്തങ്ങളെന്നും അത് ആരോണമുണ്ടാക്കാൻ കൊള്ളാമെന്നും
 നമ്പ്യാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന എന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. ആരോ
 ണമുട മണ്ണുകൾ തല്ലിത്തകർത്തു സിംഹം അതിനെ തലമുറ്റാ
 ട്കാണി നഖങ്ങളിൽ പററിപ്പിടിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ഒരു മു
 ത്ത ഭ്രാന്തിയുണ്ടാവുന്നതിനെ പുരാതന കവികൾ അധാര
 ത്തിനായി പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതിനെ നമ്പ്യാർ അറവിമുറി
 മ്പ്പുപറയുന്ന കവിതകളായിരിക്കാം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞത്. പു
 രാതനന്താർ ഗജം, മത്സ്യം, സർപ്പം, മോലം എന്നിവയിൽ
 രത്നമുണ്ടെന്നു സഹർഷിച്ചു കരുതുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യരു
 ളെ ഇടയിൽ തവമുരുടെ തലയിൽ രത്നമുണ്ടെന്ന് ഒരു വി
 ശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. അതു പക്ഷെ അനവധി തവമുരു
 ളെ നശിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഇല്ലെന്നു തെളിഞ്ഞു. മണിച്ചു ക
 ള്ല സർപ്പത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ നിന്നാണ് കിട്ടുന്നതെന്നാ
 കുന്നു ഇന്നും മിക്കവാറും വിശ്വാസം. ആ രത്നം ഇന്നു
 ളെല്ലാ എന്നു തന്നെ സംശയമാണ്. സർപ്പങ്ങളുടെ വി
 ശ്വാസവിന്റെ ചേർപ്പാവിശേഷം കൈങ്ങളു വല്ല സാധന
 ത്തിനും കാലാവസ്ഥയിൽ സജ്ജമാക്കുന്ന ഒരു പതിപ്പാലം
 കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതായിരിക്കുമോ ആ രത്നം എന്നറിഞ്ഞു
 ഗു. മൈസൂർ ഉണ്ടാകുന്നതു വിദ്യത്തിന്റെ ചേർപ്പാ
 വിശേഷമാണെന്ന് രെടിപറയും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പണ്ട് വിദ്യ
 മ്പ്പാർ മോലത്തിൽ ചാതുര്യമുള്ള ഏനായിരുന്ന വിശ്വാ
 സം. തന്മൂലമായിരിക്കാം മോലത്തിൽ രത്നമുണ്ടെന്നു സ
 കേതത്തിനു കാരണം. അതെല്ലാം എങ്ങിനെയാവാമോ

ആനയുടെ മസ്തകത്തിൽ ഇരുവരെ മുത്തു കണ്ടിട്ടില്ല. എന്തെന്നായല്ല, ഈ കാഴ്ചത്തിൽ പുരാതനന്മാരുടെ സങ്കല്പമെന്തായിരുന്നാലും ഇങ്ങനീത്തനന്മാരുടെ ആശോചനയ്ക്കു ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ യുക്തി പോരാത്തതാണ്.

(5) “ത്രിപുരന്മാരെമുട്ടേപ്പിപ്പാൻ
ത്രിശങ്കരാജാക്കിയ വില്ലിന്”.

എന്നു നമ്പ്യാർ സീതാസ്വയംഭവത്തിൽ കത്രേയംബകത്തെ കരിച്ചു പരാജയത്തിന്നു കാരണം എന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയമായ സംഗതികളിൽ ചിലപ്പോൾ നമ്പ്യാർക്കു തെറ്റു പറയാറുണ്ടെന്നിലും പുരാണ സംഭവങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെ അബദ്ധം പററിക്കണ്ടിട്ടില്ല. ത്രിമുർത്തികളിൽപ്പെട്ട ശിവനോ വിഷ്ണുവിനോ അധികം ശക്തി എന്നു പരീക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി വിശ്വകർമ്മൻ ഒണ്ടു വീല്പുകൾ നിർമ്മിച്ചുവെന്നും വിഷ്ണുവിന്റെ ഊഹകത്താൽ ശൈവ വാപം സ്തംഭിച്ചുപോയെന്നും തന്നെന്തും പരമശിവൻ ആ വില്ലു തന്റെ ഭക്തനായ ‘ദേവരാജൻ’ എന്നു മിഥിലരാജാവിനെ ഏല്പിച്ചു എന്നുമാണ് പ്രസ്തുത ശൈവലക്ഷണിന്റെ ചരിത്രം. അതിന്നു പുറമെ, ത്രിപുരമഹാതത്ത്വ സംബന്ധിച്ചു “കന്തകമാമ്മു വളച്ചു വില്ലാക്കി” എന്നു എഴുത്തച്ഛനും “മേരുശൈലധിപൻ തന്നെ മൂലമോടെ പിഴുത്താശു താവരൂർക്കുടേ പോലെ നിവർത്തി നിർത്തിനാൻ വീരനെ” എന്നും “മേരുശൈലം വളച്ചു പിടിച്ചു മാരവൈരി വലിച്ചു കലച്ചു” എന്നും നമ്പ്യാർ തന്നെ ത്രിപുരമഹാതത്വം പറയുന്നതുളൂലിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊ

ണം" ഈ പ്രയോഗം അബദ്ധമാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

(6) "കൊണ്ടാതേക്കം കതിരെയുമാർക്ക
കണ്ഠാഭാരം തടയിടി നടപ്പിൽ".

എന്നു ബാലീവിജയം തുളുവിൽ രാവണൻ പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ലങ്കയിൽ നിന്നു കിഷ്കിന്ധയിലേക്കു യാത്ര പുറപ്പെട്ടുന്നതാണ് ആ കൽപ്പനയുണ്ടായ സന്ദർഭം. ലങ്ക നു പുറവും സമുദ്രത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഒരു ദ്വീപാണെന്നു നമ്പ്യാതം ധരിപ്പിക്കുന്നു; നിശ്ചയം കതിരുകളെ പൂട്ടിയ തേക്കിടക്കയറി സമുദ്രത്തിൽ സഞ്ചരിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു സത്യസ്ഥിതി കവി തൽക്കാലം വിസ്തരിച്ചു എന്നാണ് ഭാസനുന്നത്. അതല്ലെങ്കിൽ, രാവണൻ കയറി നടക്കാറുള്ള പുഷ്പകവിമാനത്തിന്നു കതിരുകൾ വേണമെന്നു നമ്പ്യാർ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചെന്നതായി വിചാരിക്കണം. അതുതല്ലെങ്കിൽ, ആധുനിക പാശ്ചാത്യന്മാരിൽ ചിലർ ഉല്പാന്നഭിരുടെ മേക്കപ്പാൻ തുരുത്തായിരുന്നു പറഞ്ഞതെ 'ലങ്ക' എന്നു പറയുന്നതുപോലെ ഒരു മേശപ്പുറം അന്നു നമ്പ്യാർക്കു മണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. മേക്കപ്പാൻ തുരുത്തുകൾക്കു 'ലങ്ക' എന്ന പേർ ദക്ഷിണേഷ്യയിൽ പറഞ്ഞു വരുന്നതിനെ പാശ്ചാത്യന്മാർ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചതുപോലെ നമ്പ്യാർ വിചാരിക്കാൻ സാധ്യമില്ല. ഇതിനൊന്നിന്നും നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ യുക്തിരഹിതമാണെന്നുതന്നെ പറയണം. അതിന്നു തെളിവു നമ്പ്യാരുടെ മറ്റൊരു സ്ഥ

ലത്തുക്കു പ്രയോഗം തന്നെയാകുന്നു. സാധനം ഉപയോഗിച്ച് തിരിച്ചടയ്ക്കു മാനുവെയ്ക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു നോക്കുക.

பெருமை கொண்டிருப்பதை, பிள்ளைகள்
மிகுந்திருக்கிறார்கள் என்பதை, பிள்ளைகள்
பெருமைபெற்று வருவதை, பிள்ளைகள்
பெருமைபெற்று வருவதை, பிள்ளைகள்
பெருமைபெற்று வருவதை, பிள்ளைகள்
பெருமைபெற்று வருவதை, பிள்ளைகள்
பெருமைபெற்று வருவதை, பிள்ளைகள்

എന്നാണ് പറയുന്നത്. ഇവിടെ പുഷ്പക വിമാനത്തിന്റെ ശതീയക്ഷരീച്ച ശതീയക്ഷരീയാണ് പറയുന്നത്. പുഷ്പക വിമാനം വായുവിന്റെ ഭവനമാകുന്നുണ്ട് സഞ്ചരിക്കുന്നത് എന്ന രാജാക്കന്മാർ കവി ചരിത്രത്തെ എന്നോ മേലോടിച്ച വരികൾ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതിയിൽ ശതീയക്ഷരീയമാകുന്നത് പറയുന്നത്.

(7) "വെള്ളാച്ചെങ്കിളിയാൾ മരസാറിലിരുന്ന്
പുത്തൻ കുളർ തവണൊട്ടു തലോടി",

എന്ന നമുചരിതം രണ്ടാമൊഴക്കിൽ പറയുന്നത്. അതു
 ജ്ഞാപുണ്യന്റെ വിചാരമാണ്. എപ്പോൾ രണ്ടാം വേളി
 തുടങ്ങുന്നതെങ്കിലും രണ്ടു പേരും രണ്ടു കട്ടികൾ കട്ടിച്ചു
 താണ്. ആ ചുവകൾ! ആ മാതാവിന് ആദ്യ കലയ്ക്കു തന്നെ
 മുമ്പായിൽ ജനിച്ചിരുന്ന ആഗ്രഹത്തിന്റെ ശക്തി അർക്ക
 മുമ്പായിരുന്നതിനാലാണ് മുമ്പായിയുടെ കലയ്ക്കൽ നാ

നമുപരമായ പുതുചെയ്യലുമായിത്തന്നെയും എന്തെല്ലാം വികാരമുണ്ടാകുമെന്നു അതു “കെട്ടി പിടിച്ചി”യായിട്ടു തീരുന്നു. ഈ സംഗതിയിൽ ഏതെല്ലാം ന്യായങ്ങൾ ആലോചിച്ചാലും യുക്തി മഹമുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

“മാനിക്കിട്ടുകിട്ടിച്ചു മുഖത്തു നി

(9) നേന്നിവരും കട്ടം ചോര കടിക്കയും

എന്നു ഹരിണീസ്വയംഭവത്തിൽ പറയുന്നതു കരിക്കരങ്ങൾ കഷ്ടനഗ്നനവനെ മൊയ്ക്കുതിനെ കുറിച്ചാകുന്നു. കരങ്ങൾ മാം സഭക്കല്ല. മാംസം തിന്നുന്നു മൃഗങ്ങൾ മാത്രമേ ചോര കടിക്കുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു കരങ്ങൾ ‘കട്ടംചോരകടി’ച്ചു എന്നു പറയുന്നതു യുക്തിയേ ചോരാത്ത സംഭവമാകുന്നു.

നമ്പ്യാകു് സ്ഥലങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു നൂക്കു മായ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടു പലപ്പോഴും അബദ്ധം പറവീട്ടുണ്ട്. സഭാപ്രവേശത്തിൽ പറവിക്കാണെന്നതാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്ന സംഗതി.

“ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥമേന്തള നഗരം തിന്നിൽനിന്നിപ്പോൾ

(10) ഇന്നത്തെ പ്രാതലുടനും കഴിച്ചിട്ടു വരുന്നുണ്ടാൽ”.

എന്നാണ് കവി പറയുന്നത്. ഇതു ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു പരിണാമം വൈകുന്നേരം ഹസ്തിനപുരത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നതിനു ശേഷം പറയുന്നതാണ്. ഉദ്ദേശം ഒരുനൂറു നാഴിക അകലമുള്ള ഹസ്തിനപുരത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു മണിക്കൂറുകൊണ്ടു നടന്നെത്തി എന്നു പറയുന്നത് ഒട്ടം സംഭവമല്ല.

മണിമുദ്രിൽ എട്ടിൽ ചിലപാസം സാഴിക വീതം തുടർച്ചയായി ആനന്ദാഴിക ഒരു മനസ്സൻ നന്നെ എന്ന് വിചാരിച്ചെന്നത് അപ്രകൃതമാകുന്നു. കവി പക്ഷെ ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്ഥലത്തിന്റെ ഭൂമിയിലുള്ള പ്രാധാന്യം കൽപ്പിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കാം.

മേലുദ്ധരിച്ച വരികളിൽ നിന്നു രോഗം ചില സ്ഥാനം തികവു ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. “പ്രാതലുണ്ണം കഴിവാ” എന്നാണല്ലോ പാസൻ പറയുന്നത്. പ്രാതലുണ്ണത്തിൽ കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിനാണല്ലോ ‘പ്രാതലുണ്’ എന്ന പേര്. ഇന്നത്തെ രോഗം നന്നായാകാതെ കാലത്തു കാപ്പി, ചായ മുതലായവ പ്രാതലായി കഴിക്കാറില്ലെന്നും അതിനെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അത് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും ധരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ കാല്പത്തിൽ ഒരു സംശയം ജനിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രസ്തുത പാസൻ ഒരു പക്ഷേരയിലോ മറ്റോയിലോയെന്നാണ് ആ സംശയം. കേരളീയ ബ്രാഹ്മണർ നിശ്ചയമായും അക്കാലത്തു മദ്ധ്യപാതയിൽ മണ്ണു തവണ ഭക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അക്കാലത്തു നമ്പൂതിരിമാണെന്നു വരുമ്പോൾ പക്ഷെ, “എങ്കിലെന്തു സന്ധ്യയെന്നു മേ മണ്ണു വന്നു വിറക്കുമോ?” എന്ന പാസൻ ചൊല്ലുമായി ചോദ്യമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഒരു നമ്പൂതിരിയായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പണ്ടത്തെ കേരള ബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ വസ്തു വഹകളിൽ അടയ്ക്കുകയും പോലും അടയ്ക്കുന്നവർക്കും ജനാവകാരമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഒരു ധൈര്യത്തെ അവലംബിച്ചാണ് മ

ശ്യാമനൻ വസ്ത്ര ശുദ്ധീകരിക്കില്ലെന്ന ദുഃഖമായി ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞത്.

“ധനുരാനന്ദം പാടിനാനാം തിരുമി
ശനിവാമേന്ത മകരം മാരി

(12) നമ്മുടെ മകൾ മേയന്നിയതാകിയ
കന്യാക തന്റെ വിവാഹമുള്ളത്”.

എന്നാണ് മേയന്നിയുടെ ആദ്യ സ്വയംബരത്തിനൊക്കെ
ച്ചു ഭീമകാജാവി നമുക്കു കണക്കുതരിൽ പറയുന്നത്.
ഈ മുളിത്തം നിശ്ചയിച്ചു കാര്യത്തിൽ നമ്പ്യാകു വലന്താ
യ ഒരു പ്രമാണം പററിയത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു മന
സ്സിലാകുന്നില്ല. മേയന്നിയുടെ ഭാര്യയെ വേളിയുടെ മുളി
ത്തം.

വൃന്ദിക ഭാസം തണ്ടാതിയതി
അയ്യമിമാഹിണിയൊടു കൂട്ടമ്പാൾ
അർദ്ധനിശിമിനി കഴിയും ഭവേ
കർക്കശഗ്നം നല്ല മുളുത്തം”.

എന്നാണ് പറയുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ ഹരിണീസ്വ
യംബരത്തിൽ,

വൃന്ദികഭാസമിതപതം തിരുമി
നിശ്ചിതമായി ശനിണീസ്വയംബരം”.

എന്നാണ് മുളിത്തം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. സുരഭീസ്വ
യംബരത്തിലെ മുളിത്തവും വൃന്ദികഭാസത്തിലാകുന്നു. ആ
മുളിത്തത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നത്,

“വൃശ്ചികമാസം പത്താം തീയതി
വിഷ്ണികഴിക്കത്താൻ ശേഷമതികൾ
അശപതി ഉച്ച തിരിഞ്ഞിടമ്പോൾ
കർക്കടകം നല്ല മുഹൂർത്തം”.

എന്നാകുന്നു. മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ ശാസ്ത്രകേരളം ആചാരംകൊണ്ടും ധനമാസത്തിൽ വിവാഹത്തിന് മുറ്റു ത്തം നിശ്ചയിക്കാറില്ല. നമ്പ്യാരുടെ തുളുചുക്തിലേറ്റും മലയാളത്തിലെ ആചാരങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഈ സംഗതിയിൽ മാത്രം പരമേശ്വര സ്വരൂപരുടെ അനുകരിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കാനാവാം സാധ്യം കാണുന്നില്ല. വിവാഹ മുഹൂർത്തത്തെക്കുറിച്ച് “മഹിമപര രി”യിൽ പറയുന്നത് “മീനാസ്ത്രംശ്വരദണ്ഡീ ചേടധനുഷി രവി” എന്നാകുന്നു. ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നത് മീനത്തിലെ ഉത്തരാർദ്ധം കർക്കടകവും കന്നിയും കുംഭവും ധനുവും വേളിക്കു കൊള്ളില്ലാ എന്നാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ‘ആചാരസംഗ്രഹ’ത്തിൽ,

“വിവാഹ കർക്കി, കലശ
മാപ, കന്യാ, ഗത്തോരവി;
മീനാത്മാർദ്ധ ഗതശ്വാപി,
വർജ്യ”.

എന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ഈ പ്രമാണം കേരളത്തെ മാത്രമല്ല, പരമേശ്വരളേയും ബാധിക്കുന്നതാകുന്നു. നമ്പ്യാർ ൨൦൨ വിവാഹങ്ങൾ വൃശ്ചികമാസത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു മലയാളാചാരത്തിന്നാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. പരമേശ്വരളിൽ ദക്ഷിണായ

ത്തിൽ വിവാഹം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് സിദ്ധാന്തം. അപ്പൂർണ്ണമായി ഭക്ഷിക്കുന്നവരുടെയിൽ വിവാഹമുണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ അന്നു അതു മണ്ടാംവേളി മാത്രമേ ആയിരിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാലും അതു ധാരാളമായിത്തീർന്നു വർണ്ണമാകുന്നു.

ഭയമുണ്ടാകുന്നതും വേളിക്കായിരുന്നു ധനുമാസത്തിൽ മുഹൂർത്തം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ പ്രതുപസ്തൂന കെട്ടിക്കൊണ്ടുവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചാലിതമാണെന്നു വിചാരിക്കാമായിരുന്നു. അസംഭാവ്യവും ആചാരവിരുദ്ധമായ ഒരു മുഹൂർത്തം നിശ്ചയിച്ചത് ഇല്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു കൈമറിയാത്തതിനുള്ള അത്യാഗ്രഹം കൊണ്ടു കാലകനായ രാജാവു വിസ്മയിച്ചു മാറി പാശ്ചാത്യരായ ഒരു വിചാരിച്ചാൽ പക്ഷെ അതിൽ അസാധാര്യതയില്ലെന്നു സമാധാനപ്പെടാം. ഈ മുഹൂർത്തം ആദ്യത്തെ വേളിയെ സംബന്ധിച്ചായതുകൊണ്ടാണ് അതിലെ യുക്തിഭാഗം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഈ കാലത്തിൽ നമ്പ്യാർ പഠിപ്പിച്ച അനുഭവം ആവോപനങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടായതാണെന്നു സമാധാനപ്പെടുന്നതായുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ കാലത്തിൽ കവിന്റെ ഉദ്ദേശം മുഹൂർത്തത്തിൽ നടത്തിയ ഒരു വേളിയുടെ പലം ഭരിക്കാനുവേണ്ടതാണെന്നു തെളിയിക്കാനാണെന്ന് അനഗ്രഹമല്ലാ വാദിക്കുന്നതായാൽ പലവും, പരാതന ഹിന്ദുക്കൾക്കു വിവാഹാദികളുള്ള മുഹൂർത്തങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നിഷ്പക്ഷത ആലോചിക്കുമ്പോൾ ആ ന്യായം സമ്മതിക്കുകയാണുണ്ടാകുന്നതു.

നമ്പ്യാസമാധ്യമത്തിൽ കവി ധനു മാസത്തിൽ ഒരു മുഹൂർത്തം നിശ്ചയിച്ചതു ഭാഗ്യവശമായ ബ്രഹ്മണത്തെ

പാറിക്കരയാണെന്നു പ്രത്യേകപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.
അതിൽ പറയുന്നതിങ്ങിനെയാണ്:-

കേഴാങ്ങത്തെ ധനു കാസം പാരി
നേഴാം തിരുതി തിരുവാതിരനാൾ
വേളി മാഹാസ്വരൂപബഹിരീണ
കേളി വാഴുന്നതു കേട്ടപ്പാഴേ
തൊന്നും മുസ്സുതുമ്പിടൈകൊത്തി
സ്താനവ മർദ്ദവുമാട്ടു കഴി ചൂന
കൊട്ടിയിൽ വന്നു സർവ്വവൈയ്യപ്പോൾ
കേട്ടപ്പറഞ്ഞൊരു കോലാഹലവും
മാതൃവരാജകമാരൊന്ന നമുക്കട
കാമുകൾ കത്തി മൊമുക്കുകി
വേളിമുളിപ്പു വൃതിഗ്രഹമുർജ്ജപം
വേഗം പൊള്ളൊൾകുവന്നിസരങ്ങൾ
അങ്ങിനെ കേട്ടു സർപ്പമുദാരി
അങ്ങയെപ്പറ്റും പുക്കൊരിങ്ങാർ
അന്നുഗമിച്ചൊരു തൊന്നും മുസ്സുതു
മിന്നും വന്നു പടന്നു മോവരിച്ചു”

ഈ സംഗതിയിൽ പക്ഷെ നല്ലൊരു ത്രാസമെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടതാണ്. ധനുമാസത്തിൽ തിരുവാതിര നക്ഷത്രത്തിൽ ഒരു മുഹൂർത്തമുണ്ടാക്കിയതെന്നു വിചാരിക്കാൻ വിരോധമില്ല. സമൃദ്ധം പണവും കിട്ടുമെന്നു കേട്ട മാത്രയിൽ കൈവീശിയ ഒരു വർണ്ണവഞ്ചനക്കുറിച്ചു ജ്വലം ആലോചിക്കാതെ ഭ്രാന്തനായിത്തീർന്നു മാറിപ്പോകുന്നവരും

സ് ബ്രാഹ്മണർ എന്നു കാണിക്കാൻ ഇതു മതിയായ ഉദാഹരണമാകുന്നു. കവി ഈ മുദ്രിപ്പത്തെ മനസ്സിലാക്കി നിശ്ചയിച്ച സ്ഥിതിക്കു മരണത്തിൽ കവിക്ക് തെറ്റു പറയിപ്പോയതാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

അദ്ധ്യായം ൨൧

പ്രേക്ഷകർ.

നമ്പ്യാരുടെ പല തുല്യരൂപങ്ങളും ഉപകരകൾ, അഥവാ 'പ്രേക്ഷക'ർ, ചേർത്തു കാണുന്നുണ്ട്. അവയുടെ ഉദ്ദേശം രണ്ടാകുന്നു: പ്രധാനമായ അദ്വൈത ഉദ്ദേശം മറ്റ് പ്രവൃത്തികളുടെ അവസാന ഘട്ടം ആവശ്യമാണെന്നു തെളിയിക്കുവാനാകുന്നു. ശ്രോതാക്കളെ താൽക്കാലികമായി വിനോദിപ്പിക്കുവാൻ രണ്ടാമത്തെ ഉദ്ദേശം. ഇതിൽ പ്രധാനമായ മറ്റൊരു ഉദ്ദേശവും കൂടെ ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചാക്യാരുടെ ശങ്കാരം ബ്രാഹ്മണരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ളതല്ലെന്നു നമ്പ്യാർ നായനാരോടു പക വീട്ടുവാൻ കണ്ടു പിടിച്ച ഒരു ഉദ്വേഗമാണെന്നു അതെന്നാണ് സംശയം. ചാക്യാർ ബ്രാഹ്മണരോടു പരിഭവത്തിലുള്ള കാരണം ജാതിഭ്രമ കൽപ്പിച്ചതാകുന്നു. എന്നാൽ നായനാർ "മിണ്ടുകിലായവർ ഇല്ലാതിരിക്കും" എന്നും "രണ്ടാം വാക്കിൽ കേറിയടിക്കും" എന്നും നമ്പ്യാർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. "അതു സ്ഥിതിക്കു" അദ്വൈതത്തിന്നു നായനാരിൽ നിന്നു" അക്ഷിപ്ത വല്ല അനുഭവവും ഉ

ബായിട്ടായിരിക്കട്ടെ. സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും അവൻ നിന്നിട്ടു കാണുന്നത് എന്നും സംശയിക്കാൻ വിരോധമില്ല. അജിഗണയാണെങ്കിൽ നമ്പ്യാരുടെ ശകാരം പകു വീട്ടിലാണെന്നതിന് സംശയമില്ല.

ചേക്കേകൾ കൊണ്ടു നമ്പ്യാരുടെ മുഖ്യാഭ്യേതം എത്രത്തോളം സ്ഥൂലമായിട്ടുണ്ടെന്നു കാളും ഇനിയും സംശയം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ചേക്കേകൾ മിക്കവാറും പരസ്പരം ധർമ്മങ്ങൾ അവയിലെ സാരാംശം ഗ്രഹിക്കുവാൻ അല്പം പ്രയാസമുണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുകയും അസംസ്കൃത ബുദ്ധിമുട്ടായ 'ഭജനങ്ങൾ'മായിരുന്നതു കേൾക്കുവാൻ, "കുറുപ്പുള്ള രാജാവിൻ ചുവട്ടിലും ചോരനെന്നു കൊത്തുകിന്നു കെറത്തുക" എന്നു പറഞ്ഞതു പോലെ, കഥകളിൽ അന്തർവിച്ച നീതിസാരത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് പകരം പ്രത്യക്ഷമായ ദുഷ്ടതയെ മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു ദാമാരം നിവർന്നു പോകാനാണ് വഴി. പൗരാണികന്മാരായ ഹൈന്ദവകവികൾ നേരെ മറിച്ചാണ് പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദാമാരത്തിന്റെ ദോഷഫലത്തെ അവർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു സദാചാരത്തെ പ്രസ്തുതമാക്കി പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു. അതും താമരയും കൊണ്ടാണ്. നേരെ മറിച്ചാണ് നമ്പ്യാർ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സദാചാരപദേശം ചെയ്യേണ്ടുന്ന രീതിയെ കുറിച്ച് ഇന്നും രണ്ടു ദിശയുണ്ടെന്നുവെച്ചാൽ അധികം സൂക്ഷ്മമായതു പ്രാചീന കവികളെ അനുകരിക്കുകയാകുന്നു.

പ്രദേശവാസികളിൽ ശിവചിന്തനവും, ഉണ്ണി ഉണിപ്പിരിയുടേയും കഥ പറയുന്നതിൽ നിന്നു രാത്രിയുടെ ഏതാനും മണിയ്ക്ക് "ഭരണാലയം" ഡി.ജി.എസ്. ഓഫീസിലെ റെസിഡൻസിയിലുള്ള ഒരു കോൺഫറൻസ് റൂമിലായിരുന്നു. അവിടെയായിരുന്നു കോൺഫറൻസ് നടന്നത്. അവിടെയായിരുന്നു കോൺഫറൻസ് നടന്നത്.

മേൽപ്പട്ട നീന്തൽ വിദ്യാർത്ഥി

கேரளத்தில் சிவசுந்தரி அம்மன்¹

ஏதான் அம்ம அறவாசியிடுட்டான் காளித்து நாயனாடோ
ன் எல்லாசொன்னாங்கை உருப்பினை சூகம்பிடுகனான்.

தேர்தலும் உட்பிரதமும் உத்தியோகமும்

ശുദ്ധി: കൊണ്ടിരിക്കുക മാത്രമല്ല:

മറ്റിന്നു ചങ്ങാട്കുറിപ്പ് പ.മ. തു. ക.പ.പ.പ.

தாழ்வுகொண்ட வீடு அளிப்பு".

എന്നാണ് അമ്മ പറഞ്ഞത്. ഇതിൽ നിന്ന പരിച്ഛേദം ഉണ്ടാകില്ലാത്ത ജനങ്ങൾ അമ്മയുടെ കരുപ്രഭാവത്തെ സ്വന്തംപേരുമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ വഴിയുള്ളതുകൊണ്ട് ആ മതിനി ഉപദേശങ്ങൾ മിക്കവാറും ശേഷിക്കാതെയിട്ടു പരിണമിക്കുകയുണ്ട്.

സത്യം സ്വയംഭരണത്തിലെ വേക്കർ ഇതിനും മേലേ
 ഉണ്ടാകണം. ഇങ്ങനെയെ ചിരികണ്ടപ്പോൾ വന്നപ്പോൾ അത്
 അവളുടെ അറക്കം ഒരു മേൽവീതിയാക്കി മുടിക്കുകയും
 അയാളെ ചിരിക്കണ്ടപ്പോൾ വെച്ചു പുറത്തുകൊണ്ടുപോകുകയും
 ചെയ്തു. അത് ഇങ്ങനെയൊന്നും കഴിഞ്ഞിട്ട് ഉണ്ടാകട്ടെ വി
 ഷ്ണിപ്പിച്ചതും അത്യാവേശം സ്പോർട്ട്സ് ഇറക്കൽ സമാധാ
 നവും കേട്ട ചിരികണ്ടപ്പോൾ വിശ്വസിച്ചതും അക്കാലം

ഒരു നായന്മാർ അന്ധവിശ്വാസത്തിൽ മുഴുകിയവരാണെന്നും നായർ സ്ത്രീകൾ കടലുകൂട്ടാമെന്നും എന്നും നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ അത്ര ദർശ്യതപം അനുഭവിക്കുമായിരുന്നുവെന്നും തെളിയിക്കുകയുണ്ടായതായിരുന്നു എന്നു യാതൊരു സംശയാതപവും ഇഹ്നിക്കേതെന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ഈ അടുത്തായ ദാസ്യവാരം ഫലപ്രദമാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയും കൂടെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ജാതകൻറ സ്വരൂപം തോന്നുക:

‘‘ശ്യാപരോഷമടിയുന്ന അഭയം
പാപഭൂലധി വന്നു വെട്ടി;
മിരിക്കുന്നപ്പോഴെക്കൊണ്ടു സന്ദർശനം
പുനർകൾ ത്രിമിശ്വരവാമിനിർമ്മൽ;
കൊച്ചിപ്പുറം മുട്ടു മേടമാനടി
നാച്ചിമതാജ്ഞാമുതൽ കാലം
പുതുക്കുകിടൻ നിമൺവെട്ടുക
മെട്ടിയിടിക്കു കക്കരി തന്നിൽ
മുറിക്കുന്ന നാളിടപ്പുറം പാടിക്കു
ജനന നിനക്കു ശിക്ഷാ പാപം’’.

മേൽപ്പടി ശാപിതപുത്രൻ ശാപമോക്ഷം അപേക്ഷിച്ചതിനാലാണ് പരമേശ്വരൻ മോചിപ്പിക്കുന്നത്. ആ നാണ കേട്ടു വിശ്വാസിച്ച മിരിക്കുന്നപ്പോൾ ചെയ്തതാണ് അധികം വിമിശ്രമായത്.

‘‘മിരിക്കുന്നപ്പോൾ അതതു കേട്ടു
മിരിച്ചു പിരിച്ചു പുണരുന്നവരു
‘മുനിവരണിങ്ങിനെ യെളിപ്പെടുത്തും

പിന്നീടേതന്നിങ്ങൊരു സംശയമില്ലാതെ?
 അന്നുതന്നെ നീയും ഞാനും കൂടി
 ട്രിഡെന്റോട് മേലിൽക്കൂടി നടക്കാം".
 ഇങ്ങിനെ തമ്മിൽ സമയം ചെലുത്തുവർ
 തങ്ങളിലവിടെച്ചേർന്നു പിരിഞ്ഞു".

ഇതിൽ നിന്നു ത്രോതാക്കൾ എന്തു സദാചാരമാണ് പറ്റി
 കണ്ടുതന്നത്? വാസ്തവത്തിൽ സദാചാര വികല്പത്തെ ജനിപ്പി
 ക്കുവാൻ മാത്രമേ ആ വർഗ്ഗം പര്യാപ്തമാകുന്നുള്ളൂ. എ
 ന്നതന്നെയല്ല, "ശാസ്തികൂത്ത" ഉത്തരായ്"യാകുന്നത് ഒരു
 സാധാരണ സമ്പ്രദായമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും കൂടെ
 ചെയ്യും.

ഹരിദാശീസ്വയംഭാരത്തിലെ പേരുപേരിൽ നിന്നു
 അധികാരികൾ അന്യായമായി ദ്രവ്യമാർക്കിച്ചാൽ അതി
 നെ ഭർവ്വയം ചെയ്തു സ്വയംകൃതനാൽമുണ്ടാക്കുമെന്നും അ
 വർ വിടയാലായിരുന്നാൽ സൂത്രശാലിനികളായ പതിവൃത
 മാരുടെ വഞ്ചനയിൽപ്പെട്ടു പലയുമെന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്.
 നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തു പ്രസ്തുത കഥയിൽ പറയുന്നതുപോ
 ലെയുള്ള കൺട്രേമന്റോർ അധികാരമേറേ മൂലം കളവാ
 യി പണം പിടങ്ങിയിരുന്നെന്നും മറ്റും ഉദാഹരിക്കാവുന്നതു
 മാകുന്നു.

"ചെട്ടിയാരെ കെട്ടഴിച്ചു ചുരക്കല്ലാം പൂക്കുവെന്ത

തിട്ടെഴുതി തൊല്ലുവിട്ടു കൊടുത്തേച്ചിങ്ങു വെണമല്ലോ".

എന്നു ചെട്ടിച്ചി പറഞ്ഞയച്ചു പ്രകാരം മൂലം പററിയ
 സായി കള്ളക്കുഴിയിൽ കൊടുത്തു ചെട്ടിയാരെ വിട്ടയച്ചു ക

ൺകരേണോന്മാർ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ വിടമ്പത്തിനു നിദാനം ചെയ്തിട്ടിട്ടുണ്ടെ സൂത്രംതന്നെയാണ് നിശ്ചയം.

അതിന്നു കാര്യമില്ലാത്തതിൽ ചെന്നു ചാടിയാൽ ആ പത്തു പിണയും എന്നു കുമ്പകളുറ്റവധത്തിൽ മല്ലയ്യൻ കുറുപ്പിന്റേറയും, അയാളുടെ ഭാര്യ കമ്മീണിയുടേയും, ജാതൻ കത്തുമാമന്റേറയും പ്രവൃത്തി ദൃഷ്ടാന്തമാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, കുറുപ്പു തിമിരം മൂലം കടന്നൊരു കഥ ഭാര്യ വിശ്വസിച്ചതും അന്ധതപം നടിച്ച് കുറുപ്പു കമ്മണ്ണിയുടെ ഭയപ്രവൃത്തി 'കണ്ടു കൊണ്ടി'യെന്നതും വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ടെവിൽ കുറുപ്പു ഭാര്യയേയും ഭാർയ്ക്കേയും ശിക്ഷിക്കാൻ കാരണമായ സംഭവത്തെ വിവരിച്ചിതു വളരെ ആദാസമായിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ നാക്കിനു കോഴ ലോകത്തു അസഭ്യം പറയാൻ നമ്പ്യാരെപ്പോലെ മറ്റൊരു കവി ഒരു കാലത്തും ഒരു രാജ്യത്തും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതിനു സംശയവുമില്ല.

നമ്പ്യാരുടെ പേരുകൾക്കകിൽ അധികവും നായന്മാരുടെ ഉമാചാരങ്ങളായാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. നിഷ്പക്ഷപാതികളും സൂക്ഷ്മാന്വേഷികളുമായ ചാമ്പ്ലാന്ത്യഭൂമി സഞ്ചാരികളും മറ്റും നായന്മാരെ കുറിച്ചു പറയുന്നതും നമ്പ്യാർ ആക്ഷേപിക്കുന്നതും തമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ട്. കൊല്ലവർഷം നൂറ്റെപ്പൊന്നായിട്ട് മലയാളത്തിൽ വന്ന കുറുപ്പു കിലം താമസിച്ച് ബാർബറോസാ എന്ന പാർക്കി അയാളുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ മുമ്പംഭാഗത്തു നായന്മാരുടെ ശൈലിക സമാധാനത്തെ കുറിച്ച് "അവർ (നായന്മാർ) തങ്ങളിൽ വയസ്സു അന്നു സ്ത്രീകൾ ഇരിക്കുന്ന മുറികളിൽ

കുറന്ന ചെപ്പുക്കയറാ സാവതരായി സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല” എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. അതേ പുസ്തകത്തിന്റെ ൧൨൪-ാം ഭാഗത്തിൽ “നായനാർ ഏറെയും കവീനന്മാരാണ്” ആ പാശ്ചാത്യൻ തന്നെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അക്കാലത്തെ നായനാർ കവഹീനന്മാരെ പോലെ പ്രായത്തിലിരിക്കുന്നവരെല്ലാം തെളിയുന്നത്. കൊല്ലവർഷ ൭൭൮-൧൧൦൭ മുതൽ ൭൯൪-൧൧൨൭ വരെ മലയാളത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ‘വീണ്ടനാട്ടൻ’ എന്ന പദവിക്കു പറ്റി അദ്ദേഹം അയക്കുക പുസ്തകത്തിന്റെ ൨൨൯-ാം ഭാഗത്തു “നായനാർ പ്രൗഢന്മാരാണ്” എന്നും “ഏറെയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണ്” എന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ശാസ്ത്രവും പ്രൗഢതയും ഉൾപ്പെടെയുള്ള വൈഭവത്താലേ നേടുന്നതിലൂടെ പ്രശംസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ പദവി അതേ പുസ്തകത്തിന്റെ ൨൧൦-ാം ഭാഗത്തിൽ നായനാർക്കെ ഇടയിൽ “ബഹുഭക്തൃത്വം ഉള്ള അസംഖാരണമല്ലായിരുന്നു”. എന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നു നായർശ്രീകൾ നൃത്തിലായിരുന്നെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ഒരു ശ്രീമദ് ഭാഗവതത്തു കണ്ട കർമ്മാശ്വാർ ഇന്നു കാണിക്കുന്നതു നാട്ടാചാരവിതരണമായിരുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കാലത്തേക്കു അമ്പതിൽ ചിലപാദം സംഭവം കഴിഞ്ഞ മലയാളത്തിൽ വന്നു ചെന്നു കയറ്റിത്തന്നതായ സുബാഷ് എന്നയാൾ അയാളുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ ൨൩൭-ാം ഭാഗത്തു നായനാർക്കെ സഹചാരങ്ങളായി പറയുന്നു “നായനാർ ഉൾപ്പെടെ പ്രാവീണ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർ. പ്രകൃതി വിഭാവനമായോ അർഹമായിരിക്കുന്നതോ ഉള്ള പ്രവ

ശനങ്ങളിൽ അവർ ഉൾപ്പെടുകയില്ല" എന്നാകുന്നു. ബഹുഭർത്തൃത്വം പ്രകൃതി വിരോധമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നിൽ കൊല്ലുവമ്പും വകുമാ-മാണിൽ അയാൾ ഉപയോക്താവിൽ നിന്നു പോകുന്നതുവരെ ആ സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണല്ലോ ഉദാഹരണമേ. അതിനശേഷം നമ്പൂരന്മാരെ കാലത്ത് ആ ഏല്പാട് വീണ്ടും തുടങ്ങിയെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു ലോകരതിക വക്രത കല്പിക്കുകയാകുന്നു. പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ബഹുഭർത്തൃത്വവും ബഹുഭർത്തൃത്വവും പ്രകൃതി വിരോധവും കറകരവുമായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ സുഹോവ് ഒരു ഭൗമകാരനായിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഇതു പ്രകൃതി വിരോധമായ ആചാരമാണെന്നു നിശ്ചയമായും നിഷേധിച്ചേക്കാം. അയാൾ അങ്ങിനെ പറയാത്തതുകൊണ്ട് ആ സമ്പ്രദായം അന്നു തേക്കരുമാഞ്ഞു പോയിരുന്നു എന്നും ഭാഗ്യവശത്തുപറ്റി നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഉൽകൃഷ്ടമായ ബോധം നിലനിന്നിരുന്നു എന്നുമാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. അതിനും പുറമെ, അർഹതയില്ലാത്ത പ്രവൃത്തികളിൽ അവർ പ്രവേശിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും പ്രസ്തുത ഗുണമകാരൻ തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു വ്യക്തിചാരം അനർഹമായ പ്രവൃത്തിയാണെന്നു നായന്മാർ സാമാന്യമായി കരുതിയിരുന്നു എന്നും തെളിയുന്നതാണ്. നിഷ്പക്ഷപാതികൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധം സമ്മതിക്കുമ്പോൾ നമ്പൂർ നായന്മാർ ഭീരുക്കളാണെന്നും കള്ളകടിയന്മാരാണെന്നും അവരുടെ ഇടയിൽ വ്യക്തിചാരം സാധാരണമായിരുന്നു എന്നും പറയുന്നത് എന്തുകൊണ്ടെന്നോ ഒരു പ്രശ്നത്തിന് അവകാശമില്ലായ്മയില്ല. അതിനുള്ള മറു

പടിക്കു പ്രത്യേക ന്യായങ്ങൾ തേടി പിടിക്കേണമെന്നില്ല. നമ്മുടെ പ്രകൃത്യാ ഒരു പരിഹാസപ്രിയനായിരുന്നതിനാൽ കവികൾക്കു സാമാജിക അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടാൻ തുടങ്ങിക്കൊണ്ടു സ്ഥലത്തു തുറന്നു കയറ്റിയെന്നു മാത്രമേ വിചാരിക്കേണ്ടതുളളൂ. നേരത്തോടുകൂടി വേണ്ടി അതു തരം ചോലെ തിരിച്ചും ഉറിച്ചും തട്ടിവിട്ടതിനാൽ തുളുവുകൾ വായിക്കുന്നവർക്ക് അതു നായർ സമുദായത്തിനു പൊതുവേയുള്ള ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം പതിഞ്ഞിട്ടു എന്നാലാതെ കവി ചങ്ങപ്പുറപ്പുമായി പിൻവാലികൾ ആ വക പ്രസ്താവങ്ങളിൽ നിന്നു ധ്വനിക്കുന്ന അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കേണമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല.

അദ്ധ്യായം ൨൨.

മനഃസ്ഥിതി.

നമ്മുടെ തുളുവുകളിലെ പലകാരങ്ങളും സകലമായി വായിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനഃസ്ഥിതി പൂർവ്വപരവിത്തമാണെന്നു സംശയിക്കേണ്ടതല്ല ചങ്ങപ്പുറപ്പും കാണുന്നതാണ്. നമ്മുടെയ്ക്കുവേണ്ടി സകലശാസ്ത്രവിജ്ഞാനിയും ഉപദേശകിയുമായ ഒരു പണ്ഡിതന്റെ മനസ്സിൽ കാമമോഹാദി വികാരങ്ങളുടെ സത്ഭാവത്തിൽ നിന്നു പ്രതിപലിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളുടെ ഫലമായ കാപല്യങ്ങൾ വരുന്നതുപോലെ തുളുവുകളുടെ കാരോ ഭാഗത്തു കാണുന്നതാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ഗുണത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നത്.

തമ്പുരാൻ യോഗമുറകളും മൃഗസംസ്കാരങ്ങളും നല്ല വണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്നു കിരാതത്തിൽ അക്കാദമിന്റെ അപസ്തംഭനയും പ്രവേശിതത്തിൽ ഇവന്റെ ഗ്യാനമുറകളേയും കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു വരുന്നു.

എലിശാൻ ഭഗവാൻ വാണെങ്കടുത്തു

பரிசியுடன் இயைபுடன் அகலி

സുരവർമ്മിനി സ്ഥിരമായ ഭൂമി

അകസംഗീതം പഠിച്ച് തുടങ്ങി.

പഞ്ചായത്ത് രാജ് നാമം

பிண்புலியின் பிண்புலியை

നവംബർ ൧൭, ൧൯൭൭ നാളെ വീണ്ടനാളെ

உணவுகளை சாப்பிடுவதில் கவனம்:

പ്രായ: 17 ന്ന സമഗ്രീതനായ: കി: ന്ന

പാശ്ചാത്യപരിപാലനത്തെയും

പരമേശ്വരൻ

സഞ്ചാരികളുടെ വഴിയിലും കൂടും

மனதவசம்படி கவிதைகள்

മാണവ യുഗം മുക്തിദാതാ

കിഴങ്ങുവാ സ്കൂളിനുമുമ്പിലായിട്ടുണ്ട്.

ചനഞ്ചിപ്പുരയ്ക്കു 'ദീവ്യാനന്ദ'കിരണൻ.

സംബിതദാവ വിദ്യുതോ ജ്ഞാനം

മഞ്ചിരമംഗിത ശിവരാജം അദ്ധ്യം

நாள் 24: அன்று: அனாபிசு கிடைத்தது.

സഞ്ചിത ഗുണനാമവിശേഷമനുരൂപ
 മലഞ്ചിര മുദിയും നിദിവത്തമവു
 സഞ്ചിതപാവകനേത്ര ശൃംഗം

X X X X X
 പരിചോടു മേന്മാസി മേയ്ക്കു കിരിടി".

കിരാതം.

അജ്ഞാതന്റെ തപസ്സിനെ കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ വരികളിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം യോഗമുറകളെ ഗ്രഹിച്ച ഒരു മഹാനായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.

ഈ കാല്പങ്ങളും ഇത്രയും സൂക്ഷ്മമായി പറഞ്ഞ കവിക്ക് അവ സ്വാഭാവികമായുള്ള സംഗതികളല്ലെന്ന വിശ്വാസം ഹാർ പ്രയാസമാകുന്നു. അതിനും പറ്റാതെ, ആത്മീയത അപ്രാപ്യമാണെന്ന കവി ഞ്ഞാണവളിൽ നന്നുറിയെ ഗുരുമായി വർണ്ണിച്ചിരുന്നു എന്നും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

നമ്പ്യാർ വേദാന്ത തത്വം ഗ്രഹിച്ച ഒരു കവിയായിരുന്നു എന്നു പട്ടിണിമോക്ഷത്തിൽ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“നേരുകൊണ്ടു പിറയച്ചുത ചാടിപ്പൊന്നുനി മോയ്തു
 മാലയാക്കിപ്പറന്നുതാൻ ധരിക്കുന്നു ശരം തന്നിൽ,
 മുയ്ക്കുകൊണ്ടു മാലകൊരും പവിഴം കൊണ്ടുമുണ്ടാക്കും
 പുത്തലത്തേറിയത കൊണ്ടും കുന്നിക്കൊണ്ടും ദേവന്മാർ,
 എന്തിനുള്ളും സുപദ്മാരികൊക്കുവേ താൻ ചരമായി
 ഞ്ഞാനതെന്നു പൊന്നിനക്കുന്നിടത്തോടിയൊക്കും
 എന്താപോലെ സർവ്വതാതി പ്രഭുതപം ഭാരമികം മേലും
 ഒന്നുകൊണ്ടു കോയ്തു കൈട്ടിപ്പിടിച്ചിറങ്ങിതു മേലേം;

ഏകാന്തമുഖമാത്താടിനാർക്കു മോഴിക്കു മേരമില്ല,
ഒന്നുതന്നെ ചാരപ്പട്ടത്തിൽ തൂങ്ങുകയും പറയുന്നു”

ഇതിൽ നിന്നു മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ ജീവാത്മരൂപരത്നമാണു
ബുദ്ധിമുണ്ടാകുന്നത് അവാസ്ഥാനുമാ കൊണ്ടാണെന്നും
ആതു വെറും മൃതാക്ഷിണയാണെന്നും കവി സ്പഷ്ടമാക്കുകയാ
ണു ചെയ്യുന്നത്. ബ്രഹ്മാണനും പറയുന്നു മായുസ്സവത്തിൽ പ്ര
ജ്ഞാമാർക്കെന്നു പഠിക്കതു കവി തന്നെ മരണാവസ്ഥ
ത്തിൽ

ആചാരത്തിനു താഴ്ന്നവന്മേലാൾ

നിമഗ്നനീലകുടും തലയിൽക്കേറാ”

ഏകാന്ത പാഞ്ഞതിൽ നിന്നു മനുഷ്യരിൽ കലീതന്മാരെന്നും
കുലപിതന്മാരെന്നും വർണ്ണമ വർണ്ണമുണ്ടെന്നു സമജാതി
മൂല ചൂറ്റാപരവിരുദ്ധമായ മനസ്സിൽകൊണ്ടല്ലെ എന്ന
അനുഭൂതമായി ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഏകാന്തതെന്നാ
തിരിക്കുന്നതല്ല. പൊന്നുകൊണ്ടും മഞ്ഞുകൊണ്ടും മഞ്ചാടി
കൊണ്ടും പുത്തനലത്തറിക്കണ്ടകൊണ്ടും ഒരേ ജാതിച്ചുരടിന്മേ
ൽ മൂല കോളിത്തുണുമാക്കിയാൽ അറയെല്ലാം മോളയും ഭം
ഗിയും ഏതുമാതിരി പൂശുവസ്തുമായിത്തീരുകയോ അതേ മാതി
രിയിൽത്തന്നെ മനുഷ്യരേയും ആചാരാനുസൃതമായ ജീവി
തചര്യ മൂലം ഭേദത്തികമായ മനുഷ്യബുദ്ധിയിൽ ഭേദാനുഭവ
നും ആ ബുദ്ധിമുട്ടു ജ്ഞാനംകൊണ്ടു സംസ്കാരം സിദ്ധിക്ക
ുന്നതുവരെ പൊകികുമായ ആചാരം ആവശ്യമായിത്തോ
ന്നുമെന്നുമാണ് സാമൂഹ്യ പദത്തെതിന്റെ സാരം.

പരിഹാസാധികയ പറയുന്നവനും

അടിക്കിടിക്കുന്നതു കേൾക്കുന്നവനും

ദുരിതാനന്ദം സമോക്തമേ
അമലസ്തമു മനീശികയേത്”.

എന്ന നളചരിതത്തിൽ ദമയന്തിയെക്കൊണ്ടു മേവദൂതനായി
ചെന്ന നളനോടു പറയിച്ച കവി തന്നെ സ്ഥാനത്തും അ
സ്ഥാനത്തും വേണ്ടിട്ടും വേണ്ടാനേയും ബ്രാഹ്മണക്കുത്രിയ
വൈശ്യ ഇന്ദ്രാലികളെ തേടിപ്പിടിച്ചു നിറുത്തി പരിഹസി
ച്ചതിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാരോപദേശത്തിന്നു
നനുപമയിരുന്നില്ലാ പ്രവൃത്തിയെന്നല്ലെ തെളിയുന്നതാ?
എന്നൊരു പ്രശ്നത്തിനുപകാശമില്ലെ ഏന്നു ശങ്കിക്കത്ത
വർ അധികമുണ്ടാവുകയില്ല. അതും പ്രത്യേകിച്ചു ഇക്കാ
ലത്ത്. അതുപോലെതന്നെ നമ്പൂർക്കു “നീപുറ്റുരിഷകുട്ടി”
ടെ നിലയിൽ ഇറങ്ങി നിന്ന് ഉൽകൃഷ്ടമായ മനസ്സിന്നു
രൂപമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ ലോകം സമ്മോ
ഹവുയില്ല. ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നോക്കുക.

- (1) “നീവന്നാതിക്കുൻ ‘മുള്ള’ന്നേരം
ഇണ്ണികൾ മരമേരീട്ടും ‘മുള്ളം!’.”
(2) “കുള്ളകടിക്കും കുള്ളന്മാരുടെ
‘തൊണ്ണയിലുടനെ മുളിപ്പേണം”.

എന്നും മറ്റും സ്വമന്തകം, രാമാനുചരിതം, അമലയാമോ
കവും മുതലായ ഇളളപ്പുകളിൽ കയ്യും കണക്കുമില്ലാതെ പ്ര
യോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്താദ്യശമായ പ്രയോഗങ്ങൾ നമ്പൂർക്കു
ടെ ഇളളപ്പുകളിലല്ലാതെ, പഞ്ചതന്ത്രത്തിൽ കാണുന്ന ചി
ലവയെ ഒഴിച്ചാൽ, മറ്റു യാതൊരു കൃതിയിലും കാണുന്നി
ല്ല. നമ്പൂർ തന്റെ ഇളളപ്പുകളുടെ ഉദ്ദേശം ലൗകിക

തത്വങ്ങളെ രസകരമായ വിധത്തിൽ—അതുതന്നെ അനുഭവമുള്ള ഊഷ്മാക്കളെക്കൊണ്ടു—‘ഭരണ’ങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കേണമെന്നായിരുന്നു എന്നു പല കഥകളിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. നായരുടെ വേഷം കെട്ടിയാൽ കരയ്ക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. വേഷം കെട്ടാതെ പട്ടിയുടെ സ്വരപരമമായൊരുമുണ്ടാകുന്നതുമല്ല. വേഷം കെട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ആ മാതൃകയുടെ ചേഷ്ടകളും വികാരങ്ങളും പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ വേഷത്തിനു തന്മയത്വവും കാണികൾക്ക് അനുഭവവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു നായരുടെ വേഷം കെട്ടിയാൽ കരയ്ക്കേണ്ടതാണല്ലോ. അതിന്നു പുറമെ, വിചിത്രമുണ്ടായാലും കവിതമുണ്ടായാലും പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായാലും ഇവയെല്ലാം ഉണ്ടായാലും മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കുള്ള ചില പ്രത്യേക വികൃതികൾ വെളിയിൽ വരുന്നതു സ്വാഭാവികവുമാകുന്നു. അയ്യപ്പിരികൾ വരുത്തി മാനുഷാതീതമായ ഭരണത്തുത്തെ പ്രാപിച്ച ജ്ഞിവർണ്ണനായ ദർവാസ്സാവു, നാരദൻ, വിശ്വചിന്തൻ, പരശുരാമൻ മുതലായവരുടെ സ്വഭാവത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കോപം, ഏഷണി, വാശി, അഹങ്കാരം മുതലായ ഔഷ്ണരൂപം അവർ അവമാന്യരായോ ആക്ഷേപാർഹന്മാരായോ തീരുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ വിവിധ രീതിയിൽ അനവധി കൃതികൾ നിർമ്മിച്ച നന്ദനരുടെ കൃതികളിൽനിന്നു അല്ലാത്ത ചില ഔഷ്ണരൂപ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നവ ക്ഷണവ്യഞ്ജനമാകുന്നു.

ചിലപ്പതികാരം, മണിമേഖല മുതലായ തമിഴ് സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തെന്നിന്ത്യയിലെ പഴയ ചരിത്രം ന

മ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയാണ് നമ്പ്യാരുടെ തുച്ഛ കഥ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ കേരളത്തിലെ, പ്രത്യേകിച്ച് ഇന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ, ജനസമുദായ സ്ഥിതിയേയും മറ്റും നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നത്. ആ ഒരൊറ്റ സംഗതിക്കുതന്നെ കേരളീയർ നമ്പ്യാരോട് എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നതിനകയും കണക്കുചില.

കൊല്ലവർഷം പത്താം ശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചു കവികളിൽ കേരളീയരുടെ നിത്യസ്മരണയ്ക്കും ബഹുമാനത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു കഞ്ചൻ നമ്പ്യാരും ഉണ്ണായി വാഴിയരുമാകുന്നു. കേരളത്തിന്റെ തെക്കെ അറ്റമായ തിരുവിതാംകൂറിലാണ് അവരുടെ കീഴ്ത്തി ധ്വജത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച തെങ്കിലും അതിന്റെ അംശമാകും കേരളമൊട്ടുക്കാണ് വില്പനുന്നത്. കൊച്ചിക്കാരായിരുന്ന ഈ രണ്ടു മഹാകവികളുടെ യശസ്സും നാട്ടാൻ സംഗതിയായതു തിരുവിതാംകൂറിലാണെന്ന വാസ്തവം കൊച്ചിക്കാർക്ക് അപ്രത്യക്ഷമായ പശ്ചാത്താണെങ്കിലും, അവർ കൊച്ചിക്കാരായിരുന്നു എന്ന് അഭിമാനിക്കാൻ അവകാശമില്ലായില്ല.

നമ്പ്യാർ മരിച്ചിട്ട് ഇന്നെയും മന്ദന സംവത്സരം കഴിഞ്ഞെങ്കിലും മലയാളികളായ ഹിന്ദുക്കളിൽ ആബാലവൃദ്ധം ഇന്നും അദ്ദേഹത്തോടു സുപരിചിതമാകുന്നു. ലോകത്തിൽ മിക്ക മഹാന്മാരും സുപ്രസിദ്ധരും ആരാധ്യരുമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത് അവരുടെ കാലശേഷമാണ്. എന്നാൽ നമ്പ്യാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആയുഷ്കാലത്തു തന്നെ അവരണ്ടും സാധിച്ചു. നമ്പ്യാർ മരിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ

അവസരമൊത്തെ വയസ്സിലാണ്. അതുതന്നെ ഒരു പേപ്പറി കടിച്ചതിന്റെ വിഷഫലമായിട്ടാകുന്നു. മഹാത്മാക്കളുടെ മരണം ഇന്നു വിധമായിരിക്കേണ്ടതെന്നില്ല. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനു തൽക്കാലമുണ്ടായ കാരണം ഒരു വേടന്റെ അസൂയമേറ്റതാണല്ലോ. അതുപോലെ ഒരു അവസാനമായിരുന്നു നമ്മുടെ കവിയുടേതും. നന്ദാതടെ ആത്മാവ് അനിത്യമായ ഭൗതിക ഭേദത്തെ ത്യജിച്ചു സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ ഒരു മഹത്തമ സ്തായി എന്നും പ്രശോഭിക്കുന്നതാകുന്നു.

